

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

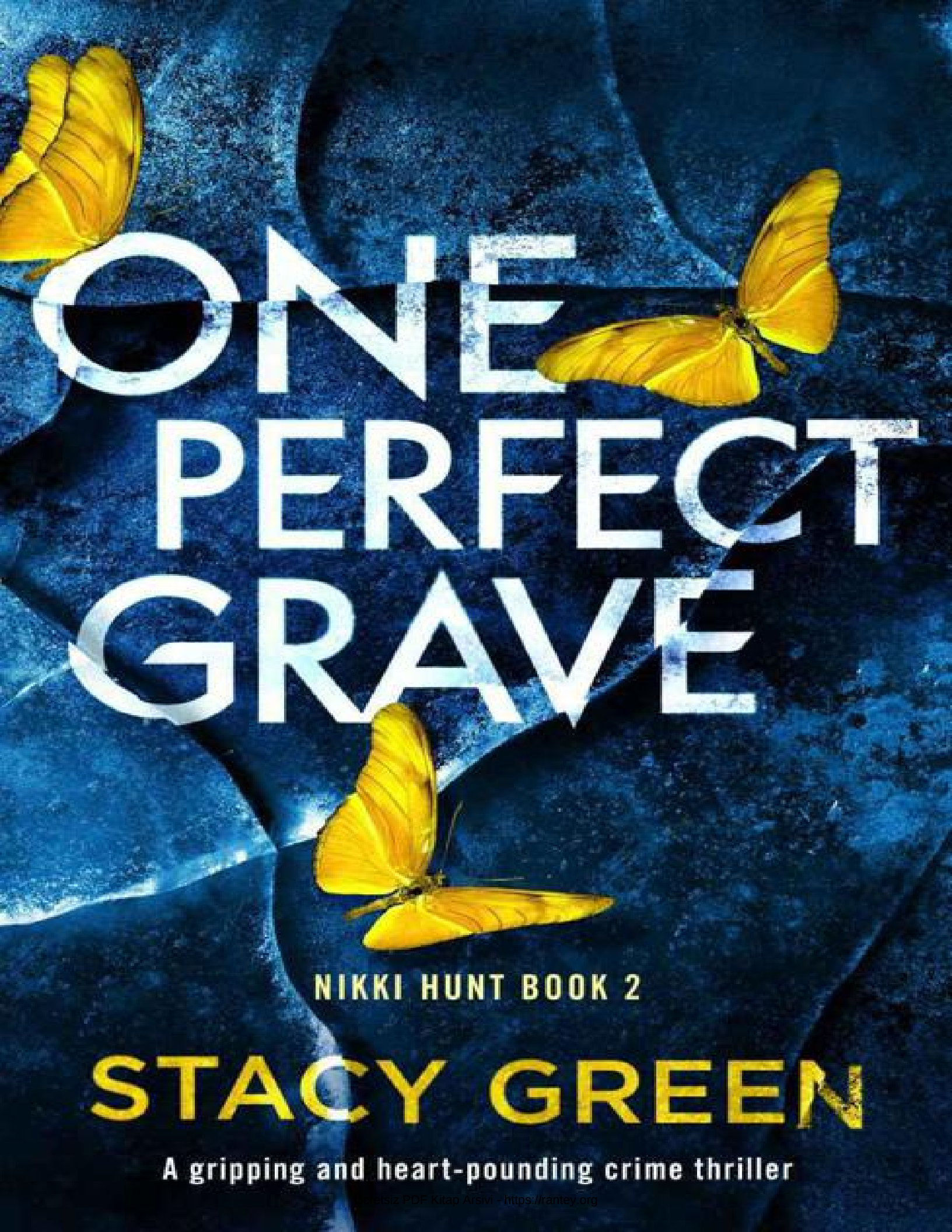
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE PERFECT GRAVE

NIKKI HUNT BOOK 2

STACY GREEN

A gripping and heart-pounding crime thriller

Free PDF Kitala Arsi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MÜKEMMEL BİR MEZAR

SÜRÜKLEYİCİ VE KALP ATIŞLARINI HIZLANDIRAN BİR SUÇ GERİLİMİ

Stacy Green tarafından yazılan kitaplar

NIKKI HUNT SERISI

[Kardaki Kızlar Mükemmel](#)

[Bir Mezar](#)

Sesli olarak mevcuttur

The Girls in the Snow ([İngiltere](#) ve [ABD'de](#) mevcut)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Stacy'Daha Dinleyin](#)

[den Stacy in](#)

[Stacy'den Bir](#)

[MektupFazlasını](#)

[Green'Kitapları](#)

[Kardaki Kızlar](#)

[Teşekkür](#)

*Kayıp çocukları bulmak için yorulmadan çalışan kolluk kuvvetlerine
ve özel vatandaşlara*

Önsöz

Kar yığınlarının arasından hızla geçti, kar botlarının içine doluyordu. Ağır kışlık paltosu soğuk rüzgârda çırpınıyordu. Çok korkmuştu.

Onu görmüşler miydi?

Ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Belki de her şey normalmiş gibi davranabilirdi. Annesi bayginken ve buzdolabı boşken bile bu konuda hep iyi olmuştu.

Geri dönüp yardım alması gerekiyordu.

Ama çok korkuyordu. Ya yakalanırsa? Başka seçeneği yoktu.

Bir

Michelle'in ön camına buz yağdı. Buz çözücülerin çalışmasına rağmen silecekler camı temiz tutmakta zorlanıyordu. İki şeritli yolda yavaşça ilerliyor, farların kendisini tehlikeli noktalara karşı uyarmasını umuyordu. Evine beş milden daha az bir mesafe kalmıştı ama yolun en tehlikeli kısmı ileride görünüyordu.

Önce köprüler donar. Michelle'in kamyon şoförü babası, araba kullanmaya ilk başladığında bu sözleri adeta beynine kazımişti. Altlarında toprak olmadığı için köprüler ısıyı bir yol gibi hapsedemezdi. Michelle eve gitmek için Valley Creek Köprüsü'nden geçmek zorundaydı.

Neden bu gece erkek arkadaşını görmekte ısrar etmişti? Meteoroloji muhabiri fırtınanın gece yarısından sonra başlayacağını söylemişti ama ne zamandan beri tahminleri doğru çıkıyordu?

Cep telefonu, gergin annesinden gelen bir mesajla yanıp söndü.

Daha gitmedin mi?

Michelle cevap vermek için ellerini direksiyondan çekecek değildi. Şehirden ayrılırken mesaj atmalıydı ama yolda olduğunu bilmenin ailesini daha fazla endişelendireceğine kendini ikna etti.

Buzun daha hızlı düştüğüne yemin edebilirdi. Silecekler kesinlikle o kadar fazla yer açmıyordu.

Michelle'in midesi düğümlendi. Creek Köprüsü az ilerideydi. Kalbi göğsünün içinde çarptı ve salyangoz hızına yavaşladı. Yavaş sürdüğü ve frene basmadığı sürece bir şey olmazdı.

Şimdi yolu yarılarmıştı, arabayı sürerken ayağı gaza zorlukla basıyordu. Babası geçen sonbaharda arabasına yeni lastikler takmıştı. Yolu kavramak için bolca dişleri vardı.

Michelle ceketini üzerinde bırakmamış olmayı diledi. Arabanın içi sauna gibiydi. Gözleri terden yanıyordu. Neredeyse

köprüyü geçti. En kötüsü sona ermiş olmalıydı.

Michelle bir elini direksiyondan çekti ve gözlerindeki nemi ovuşturdu. Araba onun hareketiyle sarsıldı ama Michelle sabit durdu ve eski köprüyü geçmeyi bitirdi. Koltuğunda arkasına yaslandı ve rahat bir nefes aldı, vücudu sıvıya dönüştü.

Evden iki mil uzakta. Gaza bastı ve hızını saatte sadece birkaç mil artırdı.

Çok geç olana kadar siyah buz parçasını görmedi. Araba dönmeye başladı ve ona öğretildiği gibi frene bastı ama yeterince hızlı tepki verememişti. Araba yoldan çıkıp derin bir çukura girerken kolları kilitlendi, elleri direksiyon simidinde sıkıştı.

Zaman durmuş gibiydi. Michelle burun üstü yere çakılmamayı umarak direksiyonu sağa doğru kırdı. Arabanın ön tarafı sürüklenmeye başladı ve sonra durdu. Michelle'in boynu sağa doğru kırbaçlandı.

Nefes nefese kaldı ve ellerini direksiyondan çekti. Telefonu nereye düşmüştü? Emniyet kemerinin kilidini açtı ve telefonu aradı, koltuk ile yolcu kapısı arasına sıkışmış halde buldu, neyse ki zarar görmemişti.

Görüşü bir an için bulanıklaştı. Başını salladı ve ön camının kırılmış olduğunu fark etti. Elinde telefon, kapıyı kırarak açtı ve karların içine yığıldı. Farların ışığını takip ederek arabadan sürünerek uzaklaştı. Dizlerinin üzerinde dinlenerek yönünü bulmaya çalıştı ama başı zonkluyordu ve doğru düzgün düşünemiyordu. Telefonu hiç çekmiyordu. Sinyal yokken acil durum çağrısının işe yarayıp yaramadığını hatırlayamıyordu, bu yüzden bacaklarını hareket etmeye zorladı ve telefonunu tutup bir şeyler çekmesi için dua ederek ayağa kalktı.

Durdu, kanı dondu. Elleri titriyor, bakışları önündeki hayal edilemez şeye sabitleniyordu. Acil durum düğmesine bastı.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Yoldan çıktım," dedi boğuk bir sesle. "Bir çukura düştüm."

"Yaralandın mı?"

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Ama burada... burada bir şey var."

"Konumunuz nedir?"

Michelle, aklının ona oyun oynuyor olması için dua ederek öne doğru kayd.

Bir an anlamsızca bakakaldı. "Bayan, orada mısınız? Yeriniz neresi?"

"Eski Stagecoach Yolu'ndaki Valley Creek Köprüsü'nü geçince. Derenin aşağısındayım. Polise ihtiyacım var."

"Bir şerif yardımcısı yolda," dedi santral görevlisi. "Sağlık görevlileriyle birlikte."

Bir baş dönmesi dalgası onu boğmakla tehdit ediyordu. "Bence sağlık görevlilerinden daha fazlasına ihtiyacınız var. Çok fazla kan var ve..."

Michelle memurlara ne gördüğünü söyleyemeden bayıldı. Eski köprü'nün dibindeki kan gölünde iki ceset vardı. Biri genç bir çocukt, buzun içinde kısmen donmuştu.

İki

Led Zeppelin'in "Misty Mountain Hop" şarkısı Nikki'nin uykusunu işgal etti. Gözlerini açtı ve telefonunu nerede bıraktığını hatırlamaya çalışarak yuvarlandı. Arayan elleri onu kablosuz şarj cihazından düşürdü. İçinden küfrederek yataktan kalktı, gözleri hâlâ uykudan kararmıştı. Telefonu komodinin diğer tarafında buldu ama aramayı cevaplayamadan çalmayı kesti.

"Lanet olsun." Arayanın kimliğinde bilinmeyen numara yazıyordu. Nikki yatağına geri döndü ve arayanın mesaj bırakıp bırakmadığını görmek için bekledi. A ğ ı r l a ş a n göz kapakları kapandı ve telefon çaldığında tekrar uykuya dalmaya başlamıştı. İç çekerek doğruldu ve mesajı dinledi.

"Ajan Hunt, ben Washington Bölge Şerifliği'nden Şerif Yardımcısı Ron Reynolds. Patron çok kötü bir kaza mahallinde ve Kellan Rhodes davasına yardım ettiğinizi biliyorum. Burada iki ceset var. Biri çocuğa benziyor ama onlara ulaşmak zor ve adli tabibi bekliyoruz. Olay yerine gelmenizi umuyordum."

Şerif yardımcısı cep telefonu numarasını bıraktı ve Nikki hemen onu geri aradı.

"Reynolds."

Nikki duygu dalgasına karşı gözlerini kapattı. Dokuz yaşındaki Kellan iki gün önce okuldan sonra ortadan kaybolmuştu. Nikki de herkes gibi haberlerden öğrenmişti ama şehirde olduğu için Kellan'ı aramaya yardım etmeyi teklif etmişti. Polislerin bunalacağını biliyordu - çocuğu canlı bulma umutları varsa, böyle bir vakanın ilk birkaç dakikasında yapılması gereken çok şey vardı. Davayı tamamen devralmaktan kendini alıkoymuştu -bu onun haddi değildi- ama şimdiden buna pişman olmaya başlamıştı. "Ben Ajan Hunt. Cesetlere ulaşmak zor da ne demek? Yüzünü görebiliyor musunuz?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Reynolds. "Derenin dibindeler. İlk yardım ekibi kesinlikle öldüklerini söyledi. Görünüşe göre yetişkin bir kadın ve bir çocuk var ama aşağı inmeden önce adli tabibi bekliyorum. Şeriften haber bekliyorum ama eğer ceset Kellan'a aitse-"

"Yer neresi?" Nikki sordu. Eğer diğer ceset bir kadınsa, çocuğun Kellan olma ihtimali daha yüksekti. Son iki gün, Kellan'dan ya da annesi Dana'dan herhangi bir iz aramakla geçen uzun saatlerden ibaretti. Reynolds ikisini de bulmuş muydu?

"Valley Creek, eski taş köprü. Kapalı-"

"Stagecoach Yolu." Nikki memleketi Stillwater, Minnesota'ya daha yeni dönmüştü ama eski köprü lisedeyken en sevdiği parti yeri idi.

Reynolds, "Stagecoach'tan güneye gidin," dedi. "Acil durum araçlarını kaçırmazsınız. Dışarısı hâlâ buzlu ama yolda bir kum kamyonu var. Biraz yol tutuşunuz olur."

Nikki yardımcısına teşekkür etti ve mümkün olan en kısa sürede olay yerine gideceğine söz verdi. Miller'ı aramayı düşündü ama çoktan yola çıkmış olma ihtimaline karşı vazgeçti.

Nikki yüksek sesle, "Belki de onlar değildir," diye fısıldadı. Bunun boş bir umut olduğunu biliyordu. Başka bir yetişkin kadın ve çocuğun ölü bulunma ihtimali neydi?

Sıcak parmaklar omurgasında gezindi. "Neler oluyor?" Rory'nin boğuk sesi uykunun etkisiyle kalınlaşmıştı. Neredeyse iki gün aralıksız çalıştıktan sonra, birkaç saat dinlenebilmek umuduyla Rory'nin evine gitmişti. En azından birkaç saat uyumayı başarmıştı. Bu yeterli olmalıydı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Nikki. "İki ceset bulundu ve bunlar Kellan ile annesi olabilir."

Rory doğruldu, kolu onun beline dolandı. "Ciddi misin?"

Boğazı düğümlendi, gözleri nemlendi. "Bilmiyorum ama oraya gitmeliyim."

Nikki yorganı üzerinden attı ve ayağa kalkarak giysilerini aramaya başladı. Rory'nin evinde birkaç şey saklıyordu, o yüzden temiz bir kot pantolon ve ağır bir yün kazak aldı.

"Neden seni benim götürmeme izin vermiyorsun?" Rory söyledi.

Karmakarışık dalgaları arasında bir fırça sürükledi. "Bunu yapamam."

Rory karanlık pencereyi işaret etti. "Cama vuran sulu kar sesini duyuyor musun? Yollar berbat olacak."

"Ben halledebilirim. İlçe kum döküyor."

Nikki banyonun ışığını yaktı ve hızla dişlerini fırçaladı. Uyuduğu iki saat nedense onu daha bitkin göstermişti. Cildi daha solgundu ve gözlerinin etrafındaki halkalar daha koyuydu.

Rory kapının pervazına yaslanmış, kıvrıkcık saçlarını savuruyordu. "Yapabileceğini biliyorum. Seni götürmeme izin verirsen kendimi daha iyi hissederim. Özellikle de çok üzgün olduğun için."

Kollarını adamın kaslı beline doladı ve çıplak göğsündeki dövmeyle öptü. "Ben iyi olacağım. Erkek arkadaşımı bir suç mahalline getiremem."

Dudakları seğirerek sırttı. "Erkek arkadaş mı? Ben bu muyum?"

Geçtiğimiz birkaç hafta bulanık geçmişti. Nikki Rory'den uzak durmaya çalışırken, işlemediği bir suç olan anne babasını öldürmekten yirmi yıl hapis yatmış olan ağabeyi de özgürlüğüne alışmaya çalışıyordu. Mark, kendisi de bir kurban olduğu için Nikki'yi hapse girmesindeki rolü nedeniyle affettiğine yemin etmişti ama ailesi ona hâlâ kızgındı. Rory onlara Nikki'yle görüştüğünü söylediğinde çılgına dönmüşlerdi. Yapmak isteyeceği son şey Todd ailesine daha fazla zarar vermektir, bu yüzden Nikki Rory'yi rahat bırakmaya çalışmıştı. Halletmesi gereken bir yığın dava ve evrak işi vardı. Ama uzak durmak tahmin ettiğinden daha zor olmuştu.

"Belki." Nikki Rory'yi beş yaşındaki kızıyla tanıştırmamış ya da eski kocasına biriyle görüştüğünü söylememişti. "Ama gitmem gerek."

Onu göğsüne çekti ve sertçe öptü. "Lütfen dikkatli ol."

"Minnesota kırsalında büyüdüğümü ve buzlu yollarda araba kullanmayı öğrendiğimi unutuyorsun. Bana bir şey olmaz."

Nikki dar, eski ilçe yolunda ağır ağır ilerlerken kar yağışı hâlâ devam ediyordu. Reynolds cesetlerin Valley Branch Deresi yakınlarındaki dik bir vadinin dibinde bulunduğunu söylemişti. Bölge kesinlikle kırsaldı, evler arasında birkaç kilometre vardı, bu da yolun görüş mesafesinin kötü olduğu ve gecenin alıştığından çok daha karanlık görüldüğü anlamına geliyordu. Bölgedeki kırsal yolların çoğu, bu yol da dahil olmak üzere, bir zamanlar eyaletin orijinal posta arabası güzergahlarıydı. İmar ve ışık kaynaklarının y o k l u ğ u n d a , posta arabası yolcularının arabanın soyulmayacağını umarak yaptıkları sinir bozucu yolculuğu hayal etmek zor değildi.

Lastiklerin buzu daha iyi kavramasını sağlayan yoğun kum tabakası sayesinde yol beklediği kadar kaygan değildi. Yanıp sönen acil durum ışıkları karanlığın içinde göze çarpıyordu ve Nikki'nin midesi düğümlendi.

Kırk sekiz saat önce, Rory dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaparken o akşam haberlerini izlemeye çalışıyordu. Haber sunucusu kehribar alarmını duyurduğunda Nikki sonunda pes etmişti. Saniyeler sonra telefonları titreşmişti. Amber alarmı, Kellan'ın biyolojik annesi tarafından kaçırıldığını ve kısa süre önce velayetini teyzesi ve amcasına verdiğini bildiriyordu. Nikki hemen Miller'ı aramıştı. Kendi kızı hafta sonu için babasının yanındaydı ve Nikki de Rory'yle vakit geçirmeyi planlamıştı. Bunun yerine, Rory ile birlikte iki gün boyunca karlı ormanlarda ve tarlalarda küçük çocuğu aramışlardı. Nikki gönüllü olmasına rağmen, Miller ona Kellan'ın kayboluşunun ayrıntıları hakkında bilgi vermişti.

Dana Rhodes üç yıl önce uyuşturucu kullanımı nedeniyle Kellan'ın velayetini kaybetmişti. Altı yaşındaki Kellan teyzesi ve amcasıyla yaşamaya başlamış ve Andersonlar onu evlat edinmek için mücadele etmişlerdi. Dana rehabilitasyonda ve ayık yaşam evinde zaman geçirmiş, mahkemeleri Kellan'a bakabileceğine ikna etmeye çalışmış, ancak kısa süre önce uyuşturucu testini geçemeyerek velayeti geri almak için son şansını da kaybetmişti. Nikki, Dana'nın o zamandan beri Anderson'larla birçok kez yüzleştiğini ve Kellan'ın kaçırılmasından önce iki kez Kellan'ın ilkokulunun önündeki parkta görüldüğünü biliyordu. Dana'nın eski VW Beetle'ı Anderson'ların evinin yakınlarında görülmüştü.

Kellan'ın kaybolduğu gün, yüz mil yarıçapındaki tüm polisler alarma geçmiş olmasına rağmen kimse arabayı bulamamıştı.

Nikki davadan sorumlu olmasa da Miller yine de Dana'nın düşünce yapısı hakkında fikrini almak istemişti. Nikki'nin görebildiği kadarıyla Dana oğlunun güvenliğini hiç tehdit etmemişti. Kız kardeşini ve eniştesini kendisini tehdit etmekle suçlamıştı ama onları asla tehdit etmemişti ve hiçbir zaman silah taşımamıştı. Geçmişindeki hiçbir şey Dana'nın oğluna kasten zarar vereceğini düşündürmüyordu ama Nikki onun uyuşturucu kullanımı ve düşüncesizliğinin Kellan'ın zarar görmesine neden olabileceğinden endişeleniyordu. Son virajı dönüp köprü görüldüğünde midesi sıkışmıştı.

Şerif departmanı acil durum araçları için kuzeye giden şeridi kapatmıştı.

Nikki bir şerif aracının arkasına park etti. Aracın farları açık bırakılmıştı ve çelik parmaklıklarla dik vadiye ürkütücü bir ışık saçıyordu. Karla karışık yağmurun ön camı kaplamasını önlemek için motoru çalışır durumda bıraktı.

Nikki çakılların üzerine temkinli adımlarla yürüdü. Kışlık botları yeterince çekiş gücüne sahipti ama risk almak istemiyordu. Kırmızı kışlık şapkasını kulaklarının üzerine indirdi ve yavaşça çelik korkuluklara doğru yürüdü. Manzaraya bakarken baş dönmesi onu ele geçirdi. Düşüş en az yirmi metre olmalıydı ve buz tutmuş dere ince bir yılan gibi görünüyordu. Olay yeri ışıkları çoktan derenin yakınına yerleştirilmişti ve Nikki olay yerinin büyük bölümünü görebiliyordu.

Lastik izlerine bakılırsa sürücü kontrolü kaybetmiş ve korkulukları aşarak aşağıya doğru kaymış. Saatler süren sulu kar ince bir buz tabakası bırakmış ve bu da muhtemelen inişi hızlandırmıştır. Devrilmiş büyük bir ağaç Toyota Rav'ı izinde durdurmuştu. Parlak sarı kanıt işaretleri, kan izi gibi görünen bir şeyi vadinin derinliklerine ve görüş alanının dışına kadar takip ediyordu. Nikki boynunu kırmadan nasıl aşağı inecekti?

Uzun boylu, geniş omuzlu bir şerif yardımcısı selamlamak için elini kaldırdı. Nikki onu Washington County'deki önceki bir davadan tanıdı. "Ajan Hunt, geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil." Nikki kpry taradı. "Adli tabiplikten henüz kimse gelmedi mi?"

Reynolds başını salladı. "Personel az ve Pazar gecesi. Ya da Pazartesi sabahı, sanırım."

Nikki daha fazla bir şey söyleyemeden arkasında ikinci bir far grubu parladı. Nikki döndüğünde Miller'ın cipinin arkasından geldiğini gördü. nceki şerifin zorunlu emekliliğinden sonra Washington İlçe şerif Vekilliğine terfi etmişti.

Miller büyük araçtan indi ve başına bir bere geçirdi. Kahverengi teninde buz taneleri illenmişti. "Ajan Hunt, sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Reynolds boğazını temizledi. "Efendim, olay yerini gördükten sonra onu aradım. Aramaya yardım ettiği için ondan yardım isteyeceğinizi düşündüm."

Miller başıyla onayladı ve sonra Nikki'ye döndü. "Kellan mı?"

"Bilmiyorum." İgdsnn zaten gerçeği bildiğini eklemek istedi ama Miller'ın da onunla aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirdi. "Daha yeni geldim. şerif Yardımcısı Reynolds?"

Reynolds, "Yüzleri gizlenmiş durumda ve cesetlere dokunmadık," dedi. "Yanlarında bir şerif yardımcısı daha var. Adli tabip her an burada olabilir."

"Doğru," dedi Miller. "Nasıl bulundular?"

Reynolds derin vadinin dibindeki parçalanmış beyaz arabayı işaret etti. "Sürücünün adı Michelle Chow. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve bazı yzeyssel sıyrıkları var. Hızlı srmyormuş ama frene basmış ve buz onu uçuruma yuvarlamış. Arabadan cesetlerin olduğu yere kadar bir kan izi var. Michelle ayaklarını görmüş ve ihbar etmiş." Miller'a baktı. "Açık hava teçhizatın var mı? Sizi sabit tutacak bir şey olmadan aşağı inmek neredeyse imkânsız."

Miller cipin kapağını açtı. İçeride çeşitli açık hava ekipmanları özenle saklanmıştı. Ona iki trekking sopası uzattı, bunlar aslında özel kavrama malzemesiyle donatılmış daha geniş uçlu ağır hizmet bastonlarıydı. Sapları bahçe hortumu başlığına benziyordu, yani muhtemelen ayarlanabiliyordu ama Nikki onları

yükseklikle oynamadan çalışıyordu. İkinci bir çift kaptı ve kapağı kapattı.

"Onlar olmalı, Nikki." Gözleri kan çanağına dönmüştü.

Nikki Miller'ı çok uzun zamandır tanımıyordu ama Ocak ayında birlikte zor bir davada çalışmışlardı. Kellan'ın yaşlarında çocukları vardı ve Nikki onun Kellan'ın ölümünü bir başarısızlık olarak göreceğini biliyordu. Onun kolunu sıktı. "Özür dilerim."

"Ben de."

"Reynolds, burada kal ve adli tabibi bekle. Eğer direkleri yoksa, kamyonumda bir set daha var."

Reynolds metal parmaklığın uzak tarafını işaret etti. "Oraya buz eritici koydum. Biraz daha az tehlikeli. Kan izlerini takip edin. Cesetler yaklaşık yüz metre ötede, eski köprünün yanında."

Miller önce indi. "Direkleri önünüzde tutun. Merak etmeyin, ağırlığınızı taşıyacaklardır."

Nikki hızlı bir dua etti ve tepeden aşağı sallanmaya başladı. Çubuklar güçlü bir titanyumdan yapılmıştı ama bir tanesinin elinden kaydığını ve kendisinin de peşinden aşağı yuvarlandığını hayal edip duruyordu. Rahat bir nefes alarak dibe ulaştı. "İyi ki bunlara sahipsin."

"Ailem ve ben kışın açık havada bir şeyler yapmayı severiz." Miller parçalanmış arabayı işaret etti. "Beyin sarsıntısından daha kötü bir şey geçirmediği için şanslı. İşte kan izleri."

Eski köprünün etrafındaki alan çoktan aranmıştı ve K-9 ne Kellan'ın ne de annesinin kokusunu almıştı. Çalışların arasından geçerek birkaç saniye sessizlik içinde yürüdüler. Nikki dünkü aramayı zihninde tekrar canlandırırken, buz tutmuş dikenler dal gibi kırılıyordu. Valley Deresi üzerindeki eski taş köprü Anderson'ların evinden bir milden daha az uzaklıktaydı ve yıllardır trafiğe kapalı olmasına rağmen çocuklar hâlâ çürümeye yüz tutmuş yapının ü z e r i n d e oynamayı seviyordu. Nikki ve Miller, yaklaşık on gönüllüyle birlikte tüm bölgeyi aramışlardı. Parti yapan gençlerin izlerini taşıyan birkaç bira şişesi ve sigara izmariti görmüşlerdi ama Kellan'dan iz yoktu.

Kemerli taş köprü, Klieg ışıklarının gölgesinde eski bir kalenin kalıntıları gibi yükseliyordu. Tabanı sadece

Yaya trafiği ve sert kışlar bunu yavaş yavaş tüketiyordu.

İki çift ayak görüldüğünde Nikki'nin kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Cesetlerin etrafını küçük bir kan gölü sarmıştı ve çocuk kadının bacaklarının arasında, cenin pozisyonunda yan yatmış, göğsüne yaslanmıştı. İnce bir buz tabakası, çocuğun üst bedeninin ve kadının başının üzerine yerleştirilmiş mavi kışlık montu ve açıkta kalan ellerini kaplamıştı.

Kelimeleri zorla söylerken Nikki'nin boğazı ağrıyordu. "Bu Kellan'ın paltosu. Teyzesi yepyeni olduğunu söyledi."

Çocuğun Nike'larının altındaki altın rengi kabarıklık muhtemelen sürücünün uçurumda birinin olduğunu fark etmesine yetecek kadar farlara yansımıştı. Nikki kızın sarsılmış ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş bir halde olay yerine yürüdüğünü hayal edebiliyordu. Yıllarca terapi görmesi gerekecekti.

Genç, beyaz yüzlü bir şerif yardımcısı, kollarının altında delil torbalarıyla nöbet tutuyordu. "Şerif Miller, Ajan Hunt. Sizden biri gelene kadar ceketini hareket ettirmek istemedim."

Nikki onun paltosunun altında ne olduğunu görmek istemediğinden şüpheleniyordu ve onu suçlayamazdı.

Miller kışlık eldivenlerini çıkarıp lateks bir çift eldiven giydi; Nikki de aynısını yaptı.

Miller ceketine uzanırken, "Bazen bu işten gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Nikki duygu dalgasına karşı kendini çelikleştirdi ama gözlerinde nem biriktiğini hissedebiliyordu. Neredeyse arama ekibinin bir parçası olmamış olmayı dileyecekti. Suç mahalline yabancı değildi ama kendini Kellan'a daha yakın hissediyordu. Kızından sadece birkaç yaş büyüktü ve kısa hayatında çok fazla çalkantı yaşamıştı.

Yoldan bakıldığında cesetlerini görmek imkansızdı. Eğer kız yoldan çıkmasaydı haftalarca burada kalacaklardı. Dana kendini ve Kellan'ı köprüden düşen tuğla yığını ile devasa bir meşe ağacının arasındaki küçük bir boşluğa sıkıştırmıştı. Dana, Kellan bacaklarının arasındayken meşeye yaslanmıştı. Elleri yanlarında, avuç içleri yukarı bakacak şekilde duruyordu, kanlı maket bıçağı hâlâ sol elindeydi. Her iki bileğindeki dört inçlik dikey yarıklar kan kaybından ölmesine neden olmuştu. Kar taneleri yaraların üzerinde kabuk bağlamıştı. Kellan yatıyordu

Dana'nın göğsüne yaslanmış, başına kanlı, pembe bir eşarp sarılmıştı. Dana'nın yüzü sanki ona bir öpücük veriyormuş gibi Kellan'ın başının üstüne bastırıyordu. Kellan'ın boynu kanla kaplanmıştı.

Miller, "Eşarp muhtemelen ona ait," dedi. "Kanamayı durdurmaya çalışmış olmalı."

"Bir çeşit kaza o zaman." Kellan çok küçük ve soğuk görünüyordu. Son anlarında dehşete kapılmış olmalıydı. Nikki yanaklarına yağın karla karışık yağmurdan memnundu. "Bu hiç mantıklı değil. İntihar ederek öldüyse, cesedini saklamak için çok çaba harcamış olmalı."

"Bu çok yetersiz bir ifade." Adli tabip gelmişti. Dr. Blanchard siyah çantasını karın üzerine bıraktı ve içini çekti. "Üzgünüm geciktim. İki müfettiş berbat yollarda kalıntılarla uğraşmak zorunda kaldı. Ölmek için sefil bir gece."

Dr. Blanchard Minnesota'nın ilk Afro-Amerikan adli tabibiydi ve işinde olağanüstü biriydi. Bulguları Nikki ve Miller'ın üzerinde çalıştığı kayıp kızlar davasında çok etkili olmuştu ve Nikki, Blanchard'ın Dana ve Kellan'a ne olduğunu bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Blanchard eldivenlerini taktı ve cesetlerin yanına diz çöktü. Dana'nın yaralarına parlak bir kalem ışığı tuttu. "Bu kesiklerde ilk fark ettiğiniz şey nedir?"

Miller, "Temiz dilimler," dedi. "Atardamara kadar."

Blanchard, "Radial arter tamamen kopmuş," diye doğruladı. "Tam nabız noktasından başlamış ve sonra dirseğe doğru yaklaşık on beş santim kesmiş." Blanchard Dana'nın ince, hareketsiz elini kaldırdı.

Nikki, Kellan'a bakmamaya çalışarak Blanchard'ın yanında diz çöktü. "Tek bir tereddüt izi bile yok. Ne kadar çabuk kan kaybından ölür?"

"Bu kadar derin bir kesikle mi?" Blanchard sordu. "Uzun sürmez, soğuk havada bile."

Nikki, "Bu tür intihar girişimlerinin çoğu başarısız oluyor çünkü kişi yeterince derin ya da doğru yönde kesmiyor," dedi. "Bir kişi gerçekten ölmek istese bile, hayatta kalma içgüdüğü devreye girer."

Miller, "Tekrar kullanıyor olabilir," dedi. "Metamfetamin onu acıdan habersiz kılmış olabilir."

Dr. Blanchard Dana'nın yanağına dokundu. "Kullanıyormuş gibi görünmüyor. Cildi nispeten sağlıklı."

Önceki yaralardan kalan izler. Bir deri bir kemik de değil. Ama tam bir toksin taraması yapacağım."

"Saçları da öyle," dedi Nikki. "Kellan'ın velayetini kaybettiğinden beri temiz olup olmadığını görmek istiyorum."

"Sorun değil. Sonuçları aceleye getirmeye çalışacağım." Blanchard Dana'nın diğer tarafına geçerek derin yaraya yakından baktı. "Bu da diğeri kadar mükemmel. Yani atardamarı kesecek kadar derin kesmenin acısına hiç tereddüt etmeden dayanmayı başarmış. Çok fazla kanaması ve şoka girmesi gerekirdi ama bu kesik diğerinin neredeyse aynısı. Bu neredeyse imkânsız."

"Sizce ne zamandır ölü?" Miller sordu.

Blanchard, "Çok uzun süre değil," dedi. "Biraz buz birikmesi için yeterince uzun süredir burada ama tamamen buz tutmuş değil. Kanı bile donmaya başlamadı."

Blanchard içini çekti ve Kellan'a doğru ilerlemeden önce hızlıca bir dua mırıldandı. Yavaşça başını çevirdi ve hem Nikki hem de Miller bir adım geri çekildi.

Gözleri kapalıydı ve cildinde, özellikle burun ve ağız çevresinde tanıdık bir yeşil ton vardı.

"Tanrım." Nikki ürperdi. "Bir süre önce ölmüş."

Blanchard başını salladı, kollarını ve bacaklarını nazikçe manipüle etti. "Kıyafetlerini çıkarıp morluğun boyutunu gördüğümde daha iyi bir fikrimiz olacak ama görünüşe göre sertlikten kurtulmuş." Kellan'ın giysilerini kaplayan buzu fırçaladı. "Soğuk ama içten donmuş değil. İçeriye baktığımda daha fazla bilgi sahibi olacağım ama ilk bakışta ölümünden sonra uzun süre sıcaklığı ayarlanmış bir yerde tutulduğu anlaşılıyor."

Blanchard pembe atkıyı dikkatlice çıkardı ve gergin yardımcısının kendisine uzattığı kanıt torbasına koydu.

Boynundaki kabuk bağlamış kana hafifçe dokunduğunda Blanchard'ın burnunda sulu kar kristalleşti. Yattığı tarafı daha iyi görebilmek için başını kaydırdı. "Elbette bu bir ön değerlendirme ama görünüşe göre kafasını çarpmış ya da çarpılmış ve ölmüş."

"Ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" "X-ışınları olmadan olmaz."

"Düşüp çarptığını ya da birinin ona vurduğunu söylemenin bir yolu var mı?" Miller sordu.

"Bazı senaryoları gözden geçirebiliriz," dedi Blanchard, "ama daha net bir fikir edinmek için kafatasını incelememiz gerekir. Röntgenlerde bir şey çıkabilir ama bir adli antropologdan incelemesini istemem gerekecek."

Dana'nın çantasının askısı hâlâ omzundaydı. "Çantasını kontrol edebilir misin?" Nikki sordu.

Blanchard küçük çantayı Dana'nın omzundan indirdi. "Cep telefonu ve nakit para. Bir paket sakız ve sigara. Çakmak göremiyorum." Çantayı Nikki'ye uzattı.

Nikki Dana'nın cep telefonunu aldı. Eski telefonu çevirip açtı ve içini çekti. "Şarjı bitmiş."

Miller, "Kellan kaybolduğundan beri bu numarada bir hareketlilik var mı diye bakıyoruz," dedi. "O eski telefonlarda hâlâ GPS var. Telefonu açıldığı anda haberimiz olurdu, yani Cuma gününden beri çalışmıyor olmalı."

Nikki yardımcısının uzattığı kanıt torbasını aldı ve telefonu içine koydu. "Bunun için bir şarj aleti bulmamız gerekecek." Çantayı tekrar kontrol etti. "Arabasının anahtarları nerede?"

"Ceket cebi," dedi Blanchard.

"Arabasından iz yok." Miller Nikki'ye baktı. "Yol tarafından gelmiş olmalı, muhtemelen köprü'nün yanındaki setten aşağı kaymış. Kar arabası izleri ve bazı ayak sesleri dışında bir şey bulamadık. Courtney'nin güneş doğduktan sonra onlara bir göz atmak isteyeceğini umuyorum." Çenesini ovuşturdu ve Nikki'ye baktı. "Aslında, sen ve ekibinin vakti varsa, bu konuda yardımınızı çok isterim. Reynolds seni aramakta haklıydı."

Miller geçici bir şerifti ve Nikki'ye o sırada bu işi istediğinden emin olmadığını söylemişti. Nikki, Miller'ın davanın üstesinden gelemeyeceğini düşündüğünü belli etmeden FBI'nın yardımını teklif etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Kesinlikle. Liam ve Courtney'i arayıp en kısa zamanda buraya gelmelerini sağlayacağım."

Özel Ajan Liam Wilson ve baş adli araştırmacı Courtney Hart Nikki'nin ekibini tamamladı. Her ikisi de içinde yaşad.

Minneapolis-Saint Paul bölgesi ve kötü yollar Washington County'ye gidişin iki kat daha uzun süreceği anlamına geliyordu.

Miller, "Adamlarım maket bıçağını ve çantasının içindekileri parmak izi için poşetleyecek," dedi.

Kellan orta boylu, dokuz yaşında bir çocuktü ama annesi o kadar minyöndü ki ondan sadece birkaç santim uzundu. Nikki, "Dana'nın önu buraya tek başına getirmiş olmasına imkân yok, özellikle de bu kadar kaygan bir yerde," dedi.

Genç şerif yardımcısı boğazını temizledi ve köprünün diğér tarafını işaret etti. "Set daha düzgün ve o kadar dik değil. Sanki biri bir şeyin üzerinden kaymış gibi görünüyor."

"Kızak gibi mi?" Nikki sordu.

"Belki şu plastik düz olanlardan biridir," diye önerdi yardımcısı.

"Kellan'da onlardan var mıydı?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Miller. "Amcası bir ahşap ustası, biliyorsun. Ona eski tip bir kızak yaptı. Araziyi araştırdığımızda gördüm."

"Yani düzleştirmek yerine oluklar bırakmış olmalı," dedi Nikki. "Reynolds eski köprüyü araştırdı mı?"

"Denedik," dedi şerif yardımcısı. "Yani, elimizden gelenin en iyisini yaptık." "Bu şey buz olmadan da yeterince tehlikeli. Biz Gün ışığında daha kapsamlı bir arama yapabiliriz." Nikki, Dr. Blanchard'ın Dana Rhodes ve oğlunun cesetleriyle ilgilenmesini izlerken alt dudağını çiğnedi. Blanchard'la varsayımlardan hoşlanmadığını bilecek kadar çok vakada birlikte çalışmıştı ama yine de sorusunu sordu. "Dr. Blanchard, Dana'nın kendi bileklerini kestiğine inanmadığınızı açıklığa kavuşturmak istiyorum?"

Blanchard ayağa kalktı ve ciddi gözlerle Nikki'ye baktı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Nikki'nin daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Dana onları buraya getirmesi, bileklerini kesmesi ve ölmesine yardım etmesi için birini ikna etmiş miydi, yoksa o da bir kurban mıydı?

Üç

Lakeview Hastanesi, mevcut bina bir asırdan daha uzun bir süre önce açıldığından beri birçok kez yenilenmişti, ancak morg hala pis bodrum katında bulunuyordu. Üçüncü Seviye bir travma merkezi olan hastane akut bakım için tasarlanmıştı ve küçük morg yarım düzine soğuk hava deposunun bulunduğu mütevazı bir odadan ibaretti. Dr. Blanchard otopsileri Saint Paul'deki laboratuvarında yapacaktı ama cesetleri hastaneye getirmişti, böylece Andersonlar fırtınada o kadar uzağa gitmeden kimlik tespiti yapabileceklerdi.

Nikki duvara yaslanmış, uykusuzluk onu unutturmadan önce telefonuna notlar yazıyordu. Andersonlar dışında Dana'nın ailesi yoktu. Dana'nın hayatındaki tek tutarlı kişi Minneapolis'te yaşayan uyuşturucu danışmanı Cam Fletcher'dı. Miller'a son birkaç aydır Dana'yla pek konuşmadığını söylemişti ama geçen Pazartesi birkaç dakika konuşmuşlardı. Sesi dağınık ve stresli geliyordu. Danışman tekrar kullandığından şüphelendiği için onu görüşmeye ikna etmeye çalışmış ama Dana reddetmişti. Miller ona hem Dana'nın hem de Kellan'ın kayıp olduğunu söylediğinde şaşırmamıştı ama Dana'nın Kellan'a asla zarar vermeyeceği konusunda ısrar etmişti. Bu durum Nikki'ye hâlâ doğru gelmiyordu. Miller'ın yetkinliğine rağmen, içindeki kontrol manyağı soruşturmaya hafta sonu olduğundan daha fazla dahil olduğu için rahatlamıştı.

Nikki, Miller'ın aileyle yaptığı görüşmenin notlarını içeren e-postaya tıkladı. Dana, sevgi dolu anne babasının sürpriz bebeği olmuştu. Dana ile kız kardeşi Maggie arasındaki on dört yaş fark, ikisinin yakın olmasını engellemişti. Dana tipik bir çocukluk geçirmiş ve okulda başarılı olmuştu. Minnesota Üniversitesi'nden kısmi burs kazanmış ve dört yıl boyunca dekanın listesinde yer almıştı. Mezun olduktan kısa bir süre sonra babası ölmüş ve Dana öğretmenlik lisansı almak için girdiği sınavda başarısız olmuştu. Uyuşturucu kullanımı da aynı dönemde başlamıştı.

Kız kardeşinin uyuşturucu kullanma geçmişine rağmen Maggie geçtiğimiz hafta sonu Miller'a Dana'nın Kellan'a kasten zarar verdiğini düşünmediğini söylemişti. Dana'nın geçmişinde şiddet geçmişi yoktu ve Kellan da mahkemede annesinin kendisine zarar vermesinden hiç korkmadığını söylemişti. Sadece onu tekrar yalnız bırakacağından korkuyordu.

Miller'a göre, hem Maggie hem de uyuşturucu danışmanı, Dana'nın tekrar kullanmaya başlaması halinde kötü bir gruba karışacağından ve Kellan'ı güvende tutamayacağından korkuyordu. Eğer Kellan'ın ölümüne bir tür ihmal yol açmış olsaydı, Dana'nın intiharı mantıklı olabilirdi. Ama Nikki onun kendini öldürmediğinden emindi.

Nikki ekibini buraya getirmek için sabırsızlanıyordu. Belki onların taze gözleri Miller'ın ekibinin göremediği bir şeyi görebilirdi. Nikki hastaneye giderken onları aramıştı ama hava ve trafik yüzünden muhtemelen hâlâ bir saat uzaktaydılar.

Miller köşeden başını uzattı. "Andersonlar sizinle konuşmak istiyor."

Nikki de bunu bekliyordu. Her iki bedeni de teşhis etmek için buradaydılar ve bir duygu dalgasıyla yüzleşmek üzere olduğunu biliyordu.

Morga girdiğinde göğsü sıkışmıştı. Dana ve Kellan'ın cesetleri küçük odada yan yana yatıyordu ve sadece yüzleri açıktaydı. Sert ışıkta, çürümenin yeşil tonu Kellan'ın üzerinde daha da belirgindi.

Joe ve Maggie yüzlerinde gözyaşlarıyla Kellan'ın yanında duruyordu. Joe Anderson'ın kel kafasında hâlâ buz taneleri vardı. Fıçı gibi bir adamdı ama Maggie kız kardeşinden birkaç santim daha uzun ve çok daha tıknazdı.

Maggie'nin yüzü solgundu ve gözyaşlarıyla dolmuştu. Sanki transa geçmiş gibi yeğenine bakıyordu. Dün öğleden sonra, soğukta saatlerce arama yaptıktan sonra Maggie umudunu yitirmeye hazırdı. O kadar kaybolmuş ve yorgun görünüyordu ki, Nikki ona Kellan'ın canlı bulunacağından emin olduğunu söylemeyi ihmal etmemişti. Böyle bir garanti vermemesi gerektiğini biliyordu ama egosu Nikki'nin önüne geçmişti.

Nikki, "Bay ve Bayan Anderson, kaybınız için çok üzgünüm," dedi. Joe başını salladı, gözyaşları kalın bıyıklarını ıslatıyordu. "Teşekkür ederim."

"Ona teşekkür mü ediyorsun?" Maggie'nin yumuşak sesini keder kaplamıştı. Nikki'ye dik dik baktı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Bayan Anderson, hala onun yaptığından emin değilim. Burada tüm olasılıkları araştırıyoruz ama size söz veriyorum gerçeği bulacağız."

"Emin değil misin? Kafasına bakın," diye cevap verdi Maggie, Kellan'ın cesedini göstererek. "Onu o öldürdü."

"Bayan Anderson, bilmiyoruz-" Dr. Blanchard başladı.

"Önemli değil." Maggie masanın etrafında döndü ve titreyen parmağıyla Nikki'yi işaret etti. "Kellan Dana'nın gözetiminde öldü. Düşmüş ya da kafasını çarpmış olsun, Dana bir şey yapmış ya da yapmamış olsun, Dana onu güvende tutmadı. Onunlaydı ve şimdi öldü. Kız kardeşimi tanırım. Hayatında hiçbir şey için sorumluluk almamıştır, oğlu da dahil."

Nikki, Maggie'ye Dana'nın oğluna zarar vermeyeceğini de söylediğini hatırlatma dürtüsüne direndi. Şu anda Maggie'nin üzüntüsü için bir hedefe ihtiyacı vardı ve hiçbir şey onu caydıramazdı. "Söz veriyorum her şeyi yapacağım-"

"Bana o kelimeyi kullanma," dedi Maggie. "Sen bir yalancısın. Masum bir adamı yirmi yıl boyunca hapiste tutan bencil bir kadından neden farklı bir şey bekledim bilmiyorum."

"Mags," diye boğuldu Joe. "Bu doğru değil."

"Hayır, doğru olmayan şey Kellan'ın ölmüş olması. Onu güvende tutmak için çok mücadele ettim ve şimdi öylece gitti." Nikki'ye doğru ilerledi, gözleri kederden çılgına dönmüştü. "Onu canlı bulacağına söz vermiştin."

Miller aralarına girmek için hamle yaptı ama Nikki ona geri çekilmesini işaret etti. "Çünkü ona zarar vermeyeceğine inanmıştım. Yanıldığım için çok üzgünüm."

Maggie bir kurşun gibi Nikki'ye doğru ilerledi.

Miller Maggie'ye uzandı ama Joe ondan önce davrandı. "Mags, dur." Bir eliyle Maggie'nin beline sarıldı. Yalvaran gözlerle Nikki'ye baktı. "Kendinde değil."

Nikki, "Özür dilemenize gerek yok," dedi. "Bayan Anderson-"

"Gitmeni istiyorum," dedi Maggie. "Şu anda sana bakamam."

Nikki'nin gururu incindi ama başını salladı. Ailenin isteklerine saygı duyacaktı ve Miller muhtemelen Nikki odada olmadan daha fazla bilgi alacaktı. "Şef Miller, burada bitirmenize izin vereceğim. Sizinle komuta merkezinde buluşuruz."

Miller başını salladı, Maggie'nin hareketleri karşısında hayrete düştüğü belliydi.

Nikki şu anda kocasının göğsüne iyice yapışmış olan ve hıçkırıklarla boğuşan küçük kadına baktı. "Çok üzgünüm. Ama cevap almak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Maggie cevap veremedi odadan çıktı.

Gökyüzünden ikinci kez buz damladı ve Nikki cipine doğru yürürken neredeyse düşüyordu. Üzerini kaplayan ince buz tabakasına rağmen kapıyı açmayı başardı. Aracı çalıştırdı ve buz çözme düğmesini sonuna kadar açtı. Duygularıyla savaştıktan boğazı ağrıyordu. Sorun Maggie'nin saldırganlığı değildi, Nikki bir saha ajanı olarak daha kötülerine de katlanmıştı. Bir profilci olarak içgüdülerine güveniyordu. Miller Nikki'den Dana'nın dosyasını incelemesini istemişti ve Nikki Dana'nın oğluna fiziksel olarak zarar vermeyeceğinden emindi ama kaçırma olayı bir şekilde kötüye giderse, Nikki Dana'nın bunun sonuçlarıyla başa çıkamayacağından endişeleniyordu. Cesedini ve Dana'nın derin yaralarını gördükten sonra Nikki haklı olduğundan korktu. Kellan ölmüştü ve Dana bu acıyla yaşayamazdı. Yine de kendi bileklerini kesmemişti. İşin içinde başka biri olmalıydı.

Nikki acıyan gözlerini ovuşturdu, keşke eski kocasını arayıp Lacey ile konuşmak isteseydi. İkisi velayeti paylaşıyorlardı ve arkadaş olarak evliliklerinde olduğundan daha iyi anlaşıyorlardı. Ama saat daha sabahın dördüydü ve Lacey en az iki saat daha uyuyacaktı.

Nikki'nin cep telefonu titredi ve Rory'nin mesajını görünce rahatladı. Başarılı bir inşaat işi yürütüyordu ve genellikle saat beş civarında kalkardı. Nikki arama düğmesine bastı ve sesini duymak için endişelenerek telefonun sesini açtı.

"Selam." Rory'nin sesi uykulu geliyordu. "Mesajımı ne zaman göreceğinden emin değildim. Neler oluyor?"

"Kötü şeyler," dedi Nikki. "Miller'la komuta merkezinde buluşacağım."

"Uyumaya alışman gerekmiyor mu?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye yanıtladı Nikki. "Davayı ben devralıyorum, Rory."

"İyi misin?"

Adamın sesindeki endişe boğazındaki yumrunun sızlamasına neden oldu. "Olmak zorundayım. Bu benim işim."

"İşinizi yapabilir ve aynı zamanda iyi olmayabilirsiniz," dedi. "Aslında, bu konuda mükemmel sayılırsınız."

"Sanırım öyle."

"Bu gece yine bende mi kalacaksın?"

Sesindeki özlem Nikki'nin arabayla Rory'nin evine dönüp onunla birlikte yatağı kıvrılma isteğı uyandırdı. "Bu gece Lacey ile benim gecem."

Kızını henüz Rory'yle tanıştırmamıştı. Nikki, Lacey'ye ondan bahsetmemişti bile ama eski kocasının onun biriyle görüştüğünden şüphelendiğini biliyordu. Her ne kadar dostane bir şekilde ayrılmış olsalar da, Tyler onu hâlâ seviyordu ve bu haberi pek iyi karşılamayacaktı.

"Doğru, unutmuşum. Dava üzerinde çalışırken daha önce yaptığınız gibi şehirde mi kalacaksınız? Burası ile Saint Paul arası trafiğın yoğun olduğı saatlerde neredeyse bir saatlik yol. Ve sana bir otel odası parası kazandırabilirim."

"Muhtemelen. Günün ilerleyen saatlerinde daha fazlasını öğreneceğim. Hâlâ yeni binada mı çalışıyorsun?"

"Evet, buz yüzünden geride kaldık," dedi Rory. "Bugün havanın biraz ısınması bekleniyor, böylece buzlar eriycek. Muhtemelen geç geleceğim."

"Eğer sorun olmazsa, şehirden ayrılmadan önce uğramaya çalışacağım."

"Uğramanızda her zaman bir sakınca yok. Sormana gerek yok."

İçine bir sıcaklık yayıldı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Nikki aramayı sonlandırdı. Bu dava hayal ettiğinden çok daha karmaşık olacaktı. İşe koyulma zamanı.

Dört

Washington İlçe Şerif Ofisi'nin ana kampüsü Stillwater şehir merkezinde, ilçe yönetiminin büyük bir kampüsünün bir parçası olarak yer alıyordu. Nikki birkaç hafta önce Miller'la birlikte bir kayıp kız vakasında çalıştığında, ilçenin hükümet merkezine yerleşmişlerdi ama Miller şerifin ofisindeki bir konferans salonunda bir komuta merkezi kurmuştu. Tek bir yer olması gönüllüleri ve ihbarları takip etmesini sağlıyordu ve Nikki de burayı daha büyük olan hükümet merkezine tercih etti. Kimlik kartını masa başındaki çavuşa gösterdi, o da onu içeri aldı.

Miller'ın kilitli ofisinin önünden geçti ve Hardin'in Mark Todd'u Nikki'nin ailesinin cinayetlerinden dolayı hapse attırdıktan sonra emekli olduğu için sessiz bir teşekkür etti. Nikki yirmi yıl boyunca hayatını mahveden adamın hapiste olduğuna, gerçek katilin ise Hardin sayesinde sonsuza dek mutlu yaşadığına inanmıştı. Sonunda Nikki gerçek katili hapse atmış ve Mark Todd nihayet özgür kalmıştı. Maggie'nin yorumlarının kendi üzüntüsünden kaynaklandığını bilse de, gerçekler hâlâ canını yakıyordu. Nikki Mark'ın aleyhine tanıklık etmişti.

Rory'nin sesi kafasının içinde çalışıyordu. *Hatalı olduğunu anladığında, onu dışarı çıkarmaya yardım ettin. Sen de bir kurbandın.*

Nikki'ye kızması gereken tek kişi tam tersini yapmıştı ve Nikki sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Komuta odasının ışıklarını yaktı ve oturdu. Oda büyük değildi ama şerifin ofis binası oldukça yeni olduğu için yarı rahat sandalyeler de dahil olmak üzere modern ekipmanlarla donatılmıştı. Nikki notlarını buldu ve ayrıntıları ezberlemiş olmasına rağmen onları önüne yaydı.

Andersonlar, Stillwater'dan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, St. Croix Nehri üzerinde küçük bir kasaba olan Afton'da yaşıyorlardı. Kellan ve Dana, Anderson'ların evinden yaklaşık bir mil uzakta bulundu. Kellan Afton İlkokulu'na gidiyordu ve okul geçtiğimiz günlerde erken tatil edilmişti.

Cuma günü. Kellan'ın otobüs şoförü onu yaklaşık 1:22'de bırakmıştı. Anderson'ların evi yoldan çeyrek mil geride olduğu için Kellan birkaç dakika araba yolundan yürümek zorunda kaldı. Ev karla kaplı ağaçlarla korunuyordu, bu da birinin saklanıp beklemesini kolaylaştırıyordu. Nikki'nin çocukken oturduğu ev de yoldan epey uzaktaydı ama ağaçlar yoktu. Ama ailesinin evi mısır tarlalarıyla çevriliydi ve Nikki uzun yolun sonundaki otobüs durağına kadar yürümekten nefret ederdi. Çocukken Nikki ve arkadaşları her zaman tarlalardaki ürkütücü korkulukların canlanabileceğini hayal ederlerdi. Bunun iyi bir eğlence olması gerekiyordu, özellikle de her şeyin öldüğü soğuk sonbahar havasında, ama Nikki gizliden gizliye mısır tarlalarında gerçekten bir şeylerin gizleniyor olabileceğinden korkuyordu.

Telefonunun zili sessizliği yırtarcasına çalınca Nikki yerinden sıçradı ve elindeki notlar yere düştü. Çantasında telefonu aradı ve ekranda Caitlin Newport'un adını görünce kaşlarını çattı. Muhabir Mark Todd'un adının temize çıkmasında önemli bir rol oynamıştı ve hapisten çıktığından beri belgeseli için bir röportaj yapmak üzere Nikki'nin peşini bırakmıyordu. Nikki sonunda röportajı yapacaktı ama Caitlin'in ısrarı sinir bozucuydu. Caitlin Nikki'nin tanıdığı en tek fikirli insanlardan biriydi ve bugün Caitlin'in sorularını kaldıracak enerjisi yoktu. Nikki aramayı sesli mesaja gönderdi ve notlarını tekrar topladı.

Miller'in Google Earth'ten yazdırdığı uydu görüntüsünü buldu. Anderson'ların evinin önündeki ormanlık alan muhtemelen uzunluğu kadar genişti, bu da Kellan'ın keşfedecek çok yeri olduğu anlamına geliyordu. Eski bir lise koşucusu olan Miller, mesafeyi dört buçuk futbol sahası uzunluğuna çevirmiş ve Kellan'ın normal bir tempoyla eve ulaşmasının yaklaşık beş dakika alacağını not etmişti. Joe Anderson evin arkasındaki büyük binada başarılı bir ahşap işleme işi yürütüyordu, bu nedenle Kellan saat 16:00 civarında okuldan eve döndüğünde her zaman orada olurdu.

Joe erken çıktığını unutmuş ve otuz mil ötedeki bir müşterisine özel bir dolap yapımı konusunda danışmaya gitmişti. Eve dönerken benzin almak için durmuştu ve fişi

Kellan okul otobüsünden indiğinde en az on mil uzakta olduğunu doğruladı. Joe'ya göre karlı ormanda yürümek Kellan'ı tedirgin etmişti. Joe her zaman onunla otobüste buluşur ve eve kadar eşlik ederdi ama bu sefer Kellan'ın bu uzun yürüyüşü tek başına yapmaktan başka çaresi yoktu.

Joe eve öğleden sonra dörtten önce dönmüştü ve Kellan'ın sırt çantasını mutfakta görünce şaşırdı. Takvimi kontrol etmiş ve hatasını fark etmişti. Joe'nun ahşap işleme atölyesinin bir bölümü, büyük bir düz ekran televizyon ve son teknoloji bir oyun sistemiyle tamamlanmış bir erkek mağarası olarak ikiye katlanmıştı. Kellan'ın Joe'nun orada olduğunu düşünerek dükkâna gittiğini ve yerleşip televizyon izlemeye karar verdiğini varsaymıştı. Önce orayı, sonra da evin önündeki orman da dahil olmak üzere arazinin geri kalanını aramış ve Kellan'dan hiçbir iz bulamamıştı. Saat 4:45 civarında karısını aramış ve kısa bir süre sonra da polisi çağırmıştı.

Polis memurları Andersons'ların mülkünü aramış ve evin ve marangozhanenin yakınlarında Dana'nın giydiği altı numara civarında ayak izleri bulmuşlardı. Andersons'ların arazisinde ve çevresinde kapsamlı bir arama yapılmasına rağmen, polis memurları Dana'nın arabasını bulamamıştı. Miller, Dana'nın VW Bug'ı için bir arama bülteni çıkarmıştı, ancak herhangi bir görülme bildirilmemişti.

Maggie'nin kız kardeşinin şu anda nerede yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Dana birkaç ay öncesine kadar rehabilitasyon merkezinde yaşıyordu ama evlat edinme duruşmasından sonra taşınmıştı ve Miller onun şu anda yaşadığı yeri bulamamıştı. Üzerindeki giysilere bakılırsa, Nikki Dana'nın sokaklarda yaşamadığından emindi. Ya biriyle yaşıyordu ya da nakit ödüyordu. Bu, kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan biri için alışılmadık bir durum değildi ve Minneapolis'te de düşük gelirli kiralık evler vardı. Ona kolaylık sağlayacak bir ev sahibi bulmak muhtemelen zor olmazdı.

Nikki başını masaya yasladı ve birkaç dakikalık sessizliğin kafasını toparlayacağını umarak gözlerini kapattı. Suç mahalli rüyasında bir film şeridi gibi oynuyordu. Kendisini Dana ve Kellan'ın cesetlerinin önünde çömelmiş olarak gördü. Blanchard Miller'a Dana'nın öleli çok olmadığını söylüyordu. Dana'nın tenine dokundu, sanki kanı hâlâ akıyormuş gibi bir sıcaklık hissetti. Sonra yukarı baktı.

Dana'ya baktı ve kadının gözleri açıldı, Nikki'ye bakıyordu. Nikki'nin kolunu tutarken bileklerinden taze kan fışkırıyordu. "Bizi kurtarabilirdin."

Nikki kolunu kurtardı ve bilincinin bir kısmı ona bunun bir rüya olduğunu söyledi. Uyanması gerekiyordu. *Uyan, Nikki.*

"Nikki, uyan." Birisi hafifçe omzunu sarsıyordu. Nikki Courtney'nin el losyonunu tanıdı ve gözlerini açmaya zorladı. Courtney büyük bir kahve fincanı uzattı. "Sana taze bir Americano getirdim. Beş shot."

"İşte bu yüzden sen benim en iyi arkadaşımsın." Nikki bir anda tamamen uyanmış bir halde doğruldu ve açgözlülükle kahveyi aldı.

Courtney usulca güldü. "Hastanede olanları duydum. Miller, kocası onu durdurmasaydı sana vuracağını düşünüyordu."

"Önemli bir şey değil. Kadın yıkılmış durumda."

"Polis olamamam için bir neden daha," dedi Courtney. "Karşı koymaya yönelik doğal içgüdülerim sağduyunun önüne geçerdi."

Nikki Courtney'le ilk kez FBI'nın Quantico'daki Davranış Analizi Birimi'nden (BAU) Minnesota'ya dönüp Saint Paul'de Suçlu Profili Çıkarma Birimi'ni kurduğunda tanışmıştı. Courtney'i, detaylara olan takıntılı ilgisi ve dışa dönük kişiliği nedeniyle son derece yetenekli adli tıp uzmanları arasından seçmişti. Courtney, Nikki'nin birlikte çalıştığı en iyi adli müfettişlerden biriydi ve son birkaç yıl içinde yakın arkadaş olmuşlardı.

Courtney oturdu, biraz kahveyle karıştırılmış büyük b i r fincan şekere yapıştı. Nikki, arkadaşının tatlı tüketmesine rağmen hiç kilo almamış gibi görünmesine hayret etti.

"Blanchard'la konuştum," dedi Courtney. "Kellan ve Dana'nın tüm eşyalarını ve otopsi sırasında bulduğu her şeyi FBI laboratuvarına gönderecek. Miller maket bıçağının parmak izini aldı bile ve temiz çıktı."

"Sana olay yerinden bahsetti mi?"

Courtney ciddiyetle başını salladı. "Yanında olmadığım için memnunum. Ama en azından Anderson'lar olayı kapattı. Bilmemek ve olmak

Umuda zincirlenmek en kötüsü olurdu." Courtney başını salladı. "Geçen gün kayıp çocuklarla ilgili bir makale okudum. O kadar çok faili meçhul çocuk var ki, o kadar çok anne baba hâlâ umut besliyor."

"Şaşırmadım. Lacey'ye bir şey olursa umudumu yitirebileceğimi sanmıyorum." Bu düşünce Nikki'nin ellerini titretti. Kayıp bir çocuk her ebeveynin kâbusuydu ama Nikki insanlığın sunabileceği en kötü şeyleri görmüştü. Lacey'nin başına gelebilecek her şeyi düşünmesine izin verirse, kızının yanından asla ayrılamazdı.

Courtney Frappuccino'sunun kalanını emdi. "Bunu sana daha önce de söyledim ama cehennemde çocuklara zarar veren insanlar için özel bir yer var."

Nikki kuru bir sesle, "Buna genel hapishane nüfusu deniyor," dedi. "Çocuk katillerinin hayatını cehennemden beter hale getiriyorlar. Liam nerede?"

"Miller'la, hızlanmaya çalışıyorum. Bu arada Blanchard çok fazla kan olduğunu söyledi. Şimdiye kadar donmuştur, ki bu kötü bir şey değil. Yakınlarda elle tutulur bir kanıt varsa, buz onu koruyabilir."

"Ayak izlerine bakmamız gerek." Nikki kahvesini yudumladı. "Blanchard Dana'nın kendi bileklerini kesmediğinden emin. Kellan'ın ölümüne karışmış olsa bile, bir annenin oğlunun cesedini leş yiyiciler tarafından parçalanabileceği ya da hiç bulunamayacağı bir çukura bırakacağına inanmakta zorlanıyorum. Bu çok zalimce. İnsanlık dışı. Bir annenin yapacağı şey değil. Yani olay yerinde başka biri daha olmalıydı. Dana senden çok daha büyük değildi. Onun ayak izlerini başkasınıninkinden ayırt etmek kolay olacaktır."

Courtney içkisine baktı ve içini çekti. "Blanchard Kellan'ın ölümünün bir kaza olabileceğini söyledi."

Nikki ellerini arkasında kavuşturarak boynunu ve omuzlarını gerdi. "Ölüm nedeninin künt cisim travması olduğu konusunda haklıysa, bu kesinlikle mümkün, özellikle de Cuma gününden beri ölü gibi görüldüğü için. Bence bu kişi Dana'nın Kellan'ı almasına yardım edecekti ama bir şeyler ters gitti ve Kellan öldü. Diğer kişi izini kaybettirmek için Dana'yı öldürmüş olabilir. Bu kişinin Dana'yı öldürmüş olma ihtimali de var.

İkisini de. Kellan'ın ölümüne kaza süsü verdi, Dana'nınkine de intihar süsü verdi."

"Peki ya Andersonlar? En yakın akrabalar olağan şüpheliler değil mi?"

Nikki ona Joe'nun Cuma öğleden sonra yaptığı hatayı anlattı. "Miller, yardımcılarının Anderson arazisinde aracı ya da Dana'ya ait herhangi bir izi gizlice aradıklarını söyledi. Maggie ilçenin acil durum merkezinin ikinci vardiyasında çalışıyor, bu yüzden Joe saat 16:45 civarında Kellan'ın kaybolduğunu fark ettiğinde onu arayana kadar ondan haber alınamamış. Joe'nun mazereti de sağlam." Nikki iç çekti.

Courtney, "Bahse girerim o zavallı adam kendini asla affetmeyecek," dedi.

Muhtemelen haklıydı. Nikki bazı hataların insanın hayatını sonsuza dek mahvedebileceğini deneyimlerinden biliyordu. Mark'ın haksız yere mahkûm edilmesinde payı olduğu için kendini asla affetmeyecekti. Mantıklı tarafı, yaptığı şeyi başka birinin de yapabileceğini biliyordu ama duygusal tarafı onu rahat bırakmayı reddediyordu. Rory ve Mark'ın onu affetmesi bazen durumu daha da kötüleştiriyordu.

Liam ve Miller konferans odasına girdiler. Liam her zaman iş kıyafetleri giyerdi ama bu sabah kot pantolon ve daha iyi günler görmüş bir Vikings sweatshirt giymişti. Liam birkaç yıl önce onun profil çıkarma ekibine katılmıştı ve FBI'da çalıştığı on yılı aşkın süre boyunca birlikte çalıştığı en sağlam ajanlardan biriydi.

"Sen nereden geldin?" Nikki sordu.

"Pardon?"

Kıyafetini işaret etti. "Belli ki her zamanki kıyafetiniz yanınızda yoktu. Bu da demek oluyor ki başka birinin evinden gelmiş olmalısın."

Açık teni kızardı. "Bir arkadaşımın evindeydim."

Courtney kıs kıs güldü. "Özel bir arkadaş. Onun evinde daha güzel kıyafetlerin olmalı."

Liam gözlerini devirdi ve Nikki'nin karşısına oturdu. "Şerif Miller beni bilgilendirdi. Bu korkunç bir saçmalık."

"Şerif vekili." Miller odaya doğru yürüdü. Cildi küllüydü, gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. "Ve bu benzetme her şeyi mükemmel bir şekilde özetliyor."

"Ben gittikten sonra nasıl gitti?" Nikki sordu.

"Tam da beklediğiniz gibi," dedi. "Maggie Dana'dan on dört yaş büyük. Hiçbir zaman yakın olmadılar ve son birkaç yıl bunu daha da kötüleştirdi. Çok kızgın ve Dana'nın özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"On dört yıl mı?" Courtney sordu.

"Anne babaları Maggie'yi genç yaşta doğurmuş ve daha fazla çocuk sahibi olamayacaklarını düşünmüşler. Dana sürpriz bir şekilde hayat değiştiren bir bebek."

"Vay canına," dedi Courtney. "Kardeşim benden beş yaş büyük ve ben ilişkimizin dağınık olduğunu sanıyordum."

"Ebeveynlerinin ikisi de öldü mü?" Liam sordu.

"Evet ve Maggie'nin birkaç yıl önce annelerinin felç geçirmesinden Dana'yı sorumlu tuttuğu çok açık." Miller getirdiği dosyayı açtı. "Nikki'ye ailenin geçmişi hakkında bilgi verdim. Dana üniversiteden mezun olana kadar uyuşturucuya bulaşmamış. Ama başladıktan sonra meth hayatını ele geçirmiş. Kellan'a hamile kaldığında eve, annesinin yanına gelmiş ve temizlenmiş. Çocuk doğduktan sonra bir süre temiz kaldı ama bu uzun sürmedi. Dana'nın annesiyle yaşamıyor olsalardı Kellan koruyucu aile sistemine girecekti."

"Anne öldükten sonra ne oldu?" Liam sordu.

"Maggie Dana'nın evde kalmasına izin vermedi. Dana ve arkadaşlarının evi mahvedeceğini söyledi. Evi sattılar ve annenin vasiyetine göre, neredeyse her şey Kellan için, yetişkin olana kadar erişemeyeceği bir emanete gitti. Dana üç ayda bir faiz çeki alıyor ve Maggie ile mahkeme kayıtlarına göre bunun çoğunu uyuşturucuya harcıyordu. Kellan altı yaşındayken Dana alem yapmaya gitmiş ve onu iki gün boyunca stüdyo dairesinde yalnız bırakmış. Kellan korkmuş ve sonunda teyzesini aramış. Maggie ve Joe'ya acil velayet verildi ve ardından kavga başladı."

"Üç yılını aldı ama Dana temizlendi," dedi Nikki. "En azından bir süreliğine. Ama son uyuşturucu testinde başarısız oldu ve yargıç bu kadarına yeter dedi. Bu iki ay önceydi. Anderson'lar resmi evlat edinme işlemini ilerletiyorlardı ve Dana buna izin vermiyordu. Anderson'ların evine gitmek de dahil olmak üzere kız kardeşini taciz ettiği için en az üç farklı kez polis çağrıldı."

"Yardımcılarımdan biri olay yerine gitti," dedi Miller. "Yasal olarak Dana'nın Kellan'la temas kurmaması gerekiyordu. Ama Anderson'ların evine geldi ve içeri alınmayı talep etti. O ve Maggie ılık ılıa kavga etmişler. Kellan polisi aradı. Şerif Yardımcısı Reynolds, Dana'nın oğlunu öyle ya da böyle geri alacağını söylediğini duymuş."

"Andersonlar yasaklama emri mi aldı?" Liam sordu.

"Ondan sonra, evet." Miller gözlerini ovuşturdu. "Ama neden her şeyin onu kaçırmasına bağlandığını anlayabiliyorsunuz."

Nikki, "Arabası için eyalet çapında bir alarmımız var," dedi. "Eğer bir suç ortağı varsa ve o arabayla dolaşacak kadar aptallarsa, yakalanacaklar." Nikki bunun olacağını sanmıyordu. "Peki ya cep telefonu?"

Miller torbalanmış Nokia'yı havaya kaldırdı. "Kullandığın kadar öde sistemi var ve buradaki şarj aletlerinin hiçbirisi alışmıyor. Cep telefonu mağazalarını arayıp ellerinde olup olmadığına bakacağım ama önce halletmem gereken bir yığın evrak işi ve belediye başkanı var."

"Telefonu alıp şarj aleti bulmaya çalışabiliriz. Yine de mesajlarını okumak istiyorum." Nikki Miller'a baktı. "Ama bu teknik olarak hâlâ senin davan. Bize ne yapmamızı istediğini söyle."

"Hava aydınlandığına göre hepimizin olay yerine gitmesini istiyorum. Güvenliğı sağlayan yardımcılarım var. Sonra ikinizin Maggie ve Joe ile konuşmanızı istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Liam sordu. "Eğer hastanede Ajan Hunt'ın peşinden gittiyse-"

"Sizi röportajlarda gördüm," dedi Miller. "En kötü durumlarda bile insanlara nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz. Andersonlar da yüzümden bıktı. İkiniz giderseniz belki yeni bilgiler elde edebiliriz."

"Pekala," dedi Nikki. "Uyuşturucu danışmanı Cam Fletcher'la konuşmak ve bir röportaj için kasabaya gelmesini sağlayıp sağlayamayacağıma bakmak istiyorum. Mazereti var ama Dana'nın planlarını bilen biri varsa o da odur."

Nikki kapının hızla vurulduğunu duydu ve sonra ön büro çavuşu kafasını odaya soktu. "Ajan Hunt, üzgünüm ama Caitlin Newport burada. Acil olduğunu söylüyor."

Liam ayağa kalktı. "Onunla ben konuşurum. Ajan Hunt'ın şu anda onunla uğraşmasına gerek yok."

"Sorun değil," dedi Nikki. "Zaten bir kez aradı ve benimle konuşana kadar tatmin olmayacaktır. Ayrıca, seni eski, lekeli kazağın ve buruşuk kot pantolonunla görürse, muhtemelen ekibimin ne kadar amatör olduğuna dair bir rapor hazırlayacaktır. Olay yerinde sabahlara kadar dışarıda olduğum için bahanem var."

Liam kızardı ve tekrar yerine oturdu. "Muhtemelen haklısın. İyi şanslar."

Nikki saçlarını düzeltti ve ağzına birkaç nane şekeri attı. Mesleğe muhabir olarak başlamış olmasına rağmen Newport son birkaç yıldır belgesel yapımcısı olarak ün kazanmıştı. Nikki, Newport'un Mark Todd belgeselini şöhrete giden yolda bir fırlatma rampası olarak kullandığından şüpheleniyordu. Kamera önünde geçirdiği zaman nedeniyle, Newport gündelik kıyafetler içinde bile her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu. Nikki bunu asla yüksek sesle dile getirmezdi ama Caitlin'in yanında kendini hep rüküş bir anne gibi hissedirdi.

Nikki, lobide volta atan Caitlin'i görünce kısa bir süre durdu. Caitlin'i hiç makyajsız görmemişti. Kot pantolon, spor ayakkabı ve uzun siyah bir puf mont giymiş, sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı.

Nikki, "Seni hiç bu kadar rahat görmemiştim," dedi.

Caitlin volta atmayı bıraktı ama gergin enerjisi hissediliyordu. "Aramaya çalıştım. Cevap vermedin."

Nikki iç çekti. "Biraz meşguldüm. Eğer bu belgeselle ilgiliyse-"

"Öyle değil," dedi Caitlin. "Başka bir kayıp çocukla ilgili." "Washington County'de mi? Miller'la konuşmalısın."

Caitlin başını salladı. "Chisago. On iki yaşında bir çocuk Cuma sabahı büyükanne ve büyükbabasının kar motosikletiyle gezintiye çıktı ve o zamandan beri görülmedi."

Chisago İlçesi Stillwater'ın kuzeyindeydi ve Nikki beş yıl önce profil çıkarma birimini yönetmek üzere geri döndüğünden beri o bölgede herhangi bir davada çalışmamıştı. "Şerifin ofisinden kimse bizden yardım istemedi."

Caitlin'in ifadesi karardı. "Çünkü şerif Zach'in kar motosikletiyle St. Croix Nehri'ni geçtiğini ve buzun kırıldığını düşünüyor. Boğulduğunu düşünüyorlar. Aile bu sabah erkenden benimle temasa geçti. Sizinle konuşmamı istediler."

"Aileyi nereden tanıyorsun?" Nikki sordu.

"Pek çok insan tanıyorum," dedi Caitlin kısaca. "Zach büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşıyor. Seninle bir ilişkim olduğunu biliyorlar ve bu konuda seninle konuşmamı istediler."

Nikki kaşlarını kaldırdı. "İlişki biraz abartılı olur."

Caitlin başını salladı. "Büyükannesi ve büyükbabası Zach'in kar motosikletini suyun üzerinde sürebileceğini düşünmüyorlar. Ondan çok korkuyordu. Dalgıçlar kar motosikletini ya da Zach'i bulamamış ol s a l a r da şerif başka seçeneklere bakmayı reddediyor."

Nikki iç çekti. "Benden ne yapmamı istediğinden hâlâ emin değilim. Öylece içeri girip bir şerife yanıldığını söyleyemem."

"Zach, Kellan Rhodes'tan sadece birkaç yaş büyük ve o küçükken bir velayet savaşına karışmış. Ebeveyn sorunları yüzünden iki çocuk da aile üyelerinin yanına verilmiş. İkisinin de aynı gün ortadan kaybolması sizce de biraz garip değil mi?"

Caitlin o kadar hızlı konuşuyordu ki Nikki ona zar zor yetişti. "Bu sabah ne kadar kahve içtin?"

"Yeterince değil," diye yanıtladı Caitlin. "Dün gece pek uyuyamadım. Zach'in büyükannesi ve büyükbabası beni aradığında bugün izin alıp bazı şeyleri halletmeyi planlıyordum. Onlara mümkün olan en kısa sürede seninle konuşacağıma söz verdim."

"Doğru," dedi Nikki. "Bana anlattıklarınıza dayanarak, aynı kişi tarafından kaçırıldıklarına inanmak için sağlam bir neden göremiyorum. Kellan annesi tarafından kaçırıldı."

"Ve o öldü," dedi Caitlin. "Biraz abartılı olduğunu biliyorum ama seninle konuşacağıma dair onlara söz verdim. Bir bakabilir misin?"

Nikki iç çekti. Caitlin'e baktı ve yüzündeki çaresizliği görebiliyordu. Eğer o ve ekibi Kellan'a ne olduğunu öğreneceklerse, odaklanabilmeleri gerekiyordu. Ama Caitlin neden bu konuda ona güveniyordu? Caitlin, Nikki'nin kariyerini eleştiren, Mark Todd söz konusu olduğunda gerçeği çok erken kabul ettiğini söyleyen ilk kişi olmuştu. Nikki, Caitlin'in sinirlerini görebiliyordu.

gergindi; gözlerinin altındaki torbaları fark etti. Kararından şimdiden pişmanlık duyarak iç çekti. "Şu anda yapabileceğim tek şey Miller'la konuşmak ve ondan biraz araştırma yapmasını istemek."

Caitlin ayakkabılarından başını kaldırdı, yüzünde rahatlama ifadesi vardı.

"Bölge şerifiyle konuşmadan etrafı araştırmaya kalkarsam çok kızarlar ve hiçbir bilgi paylaşmazlar."

"Teşekkür ederim," dedi Caitlin. "Bir şey öğrenir öğrenmez beni cep telefonumdan ara."

Beş

Nikki kahvesini yudumlarken esnemeye karşı koydu. Fincanın sıcaklığı uykulu olmaktan ve Kellan'la Dana'nın soğuk morgdaki cesetlerini hatırlamaktan başka bir şeye odaklanmasına yardımcı oldu. "Arabayla gidebilirdim."

"Kafan tavuk gibi sallanıyor," dedi Liam.

"Küçük kurmalı araban yerine benim cipimi sürmeyi seviyorsun."

"O da var, özellikle burada."

İstasyonda bulundukları birkaç saat içinde kar yağışı durmuştu. İlçenin çabaları sayesinde yollar düzelmiş olsa da, buz hâlâ ağaçları ve çalıları kaplıyor, yükselen güneş her bir parçanın kristal kadar narin görünmesini sağlıyordu.

"Caitlin ne istiyormuş?" Liam sordu.

Nikki bilgiyi Miller'a çoktan vermişti ve o da Chisago İlçe Şerifi'yle görüşeceğine söz vermişti. Nikki gibi o da vakaların birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmüyordu ama ikisi de Caitlin'in amansız adalet arayışını tecrübe etmişlerdi ve onun istediğini yapana kadar peşlerini bırakmayacağını biliyorlardı. "Buranın kuzeyindeki ilçede on iki yaşında bir çocuk Cuma sabahı büyükanne ve büyükbabasının kar motosikletini ödünç aldıktan sonra kayboldu. Polis çocuğun nehri geçip buzun içinden geçtiğini düşünüyor ama Caitlin bu olayın Kellan'ınkiyle bağlantılı olabileceğini düşünüyor."

Liam parmaklarını direksiyona vurdu. "Nasıl?" "Görünüşe göre, o da bir velayet savaşına karışmış. Ama bu tek ortak nokta. Aileyi tanıyormuş ve bu konuda benimle konuşacağını söylemiş. Eminim davayı duyunca haber almak için hemen oraya gitmiştir. Onların işine girdiyse Tanrı o aileye yardım etsin. Kendisi için daha fazla reklam yapmaya mı çalışıyor yoksa teoriye gerçekten inanıyor mu bilmiyorum."

"Sence o kadar alçalır mı?" Liam sordu. "Zorlama gibi görünüyor."

Nikki omuz silkti. "Emin değilim. Kendinde gibi görünmediğini söyleyebilirim ama aileyi tan yorsa muhtemelen sarsılmıştır. Miller bugün Chisago İlçe şerifi ile temasa geçecek ama bu neredeyse her yıl oluyor. İnsanlar buzun yeterince kalın olduğunu düşünüp nehirleri geçmeye  alışıyor. Buz kırılıyor ve hiç şansları kalmıyor."

"Tanrım," dedi Liam. "O aile neler ya ř   y o r olmalı. Onları nereden tanıdığını söyledi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Nikki. "Bu korkunç bir durum ama Miller başka bir kanıt bulmadığı sürece yardım edebileceğimiz ya da etmemiz gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldılar, Nikki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Bu köy yolları gerçekten eski posta arabası g zerg hları mı?" Liam sordu.

"Evet, en azından bir kısmı. Sanırım demiryolunun posta arabalarının işine son vermesinden sonra toprak yollara dönüştüler ve eminim yıllar içinde değişime uğramışlardır, ancak g zerg hların çoğu hâlâ asfalt yol olarak kullanılıyor." Nikki pencereden dışarı, donmuş ağaçlara ve çatılardaki buz tabakalarına baktı. Babası tarih meraklısıydı ve Stillwater'ın Minnesota'nın doğduğu yer olduğu iddiasıyla gurur duyuyordu. Çoğu insanı sıkan ama Nikki'yi her zaman büyüleyen tarihi gerçekler ve ıvır zıvırla doluydu. O anlara bu kadar dikkat ettiği için minnettardı.

"Sen zaten hafta sonu için burada değil miydin?"

"Rory'yi ziyaret ediyordum. Bu hafta sonu arama çalışmalarına yardım etti. Dana ve Kellan'ın Minneapolis'te sağ salim bulunacağından çok emindim."

" yle olmalıydılar," dedi Liam. "Bir şeyler ters gitti. Ne olduğunu bulacağız. Her zaman buluruz."

"Eski dostumuzu kontrol ettin mi?" Nikki ve ekibi son beş yıldır Frost olarak bilinen bir katili arıyordu. Saat gibi işliyor, kışın en yoğun olduğu zamanlarda kamuya açık bir alana tamamen donmuş bir kadın bırakıyordu. Her yıl bir kurban alıyor ve onları bir süre canlı tutuyormuş gibi görünüyordu. Tüm kurbanları, soğuk havanın ilkbahara kadar sürdüğü Wisconsin ya da Minnesota'da bırakılmıştı. Frost hiçbir kurbanını Sevgililer Günü'nden sonraya bırakmamıştı. Ama şubat ayı bir ceset olmadan gelip geçmişti. Liam

evre eyaletlerde kayıp kadınları ya da çözülmemiş cinayetleri arıyordu ama şu ana kadar Frost'un tercihlerine uyan bir şey çıkmadı.

"Yeni bir şey yok," dedi Liam. "Kanadalı yetkilileri de aradım. Sınırları boyunca arama yapıyorlar. Belki şansımız yaver gider ve başka bir suçtan hapse girer."

"Pek olası değil." Nikki Frost'u herkesten iyi tanıyordu ve aptalca bir suç yüzünden yakalanmayacak kadar zekiydi. "Ama yaralanmış ya da ölmüş olabilir."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına. Bu tabela gerçekten de bizi kar motosikletlerine dikkat etmemiz konusunda uyarıyor mu?"

Nikki güldü. "Sen bir şehir ocuğusun. Burada her yerde kar motosikletleri var. Tıpkı bisikletliler gibi onlara da dikkat etmelisin çünkü sürekli yollardan geçiyorlar. Burası virajın hemen arkasında," dedi Nikki. "Sert fren yapmayın çünkü burası dar bir viraj ve muhtemelen siyah buz var. Miller acil durum araçları için bir şeridi kapattı. Arkasına park edin."

Liam cipini Miller'ın cipinin arkasına yönlendirdi ve motoru durdurdu. "Courtney'e eşyalarını taşımasında yardım edeceğim. Eşyalar ondan daha ağır ve düşüp bir yerlerini kırmasını istemeyiz."

Nikki başını sallayarak kahvesini bitirdi. Paltosunun fermuarını çenesine kadar çekti ve Rory'ninkinden aşırdığı kışlık bereyi taktı. Kendini aptal gibi hissediyordu, çünkü bir sürü kışlık giysisi vardı ama şapka onun gibi kokuyordu ve onu takmak Nikki'ye ihtiyacı olan sakinliği getirmişti.

Miller kar sopalarını cipinden çıkarmaya başlamıştı bile. Nikki yaklaşırken ona baktı. "İyi ki iki çocuğum var. Hepimize yetecek kadar eşyam var."

"Courtney bir ocuk boyunda, yani işe yarar."

"Bunu duydum." Courtney'nin kırmızı parkası karla kaplı arazide bir alev gibi göze çarpıyordu. Olay yeri ekipmanlarıyla dolu çantasını taşıyan Liam'ın önünde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Bu kadar yorgun **o l m a s a y d ı** Nikki glmseyebilirdi. Courtney ve Liam kardeş gibi didişirlerdi ama birlikte çalışmayı severlerdi.

Miller Nikki'ye kar sopalarını uzattı. "Cam Fletcher'la konuştum. Enkaz halinde ama konuşmayı kabul etti. Bizimle daha sonra buluşacak."

şerif Yardımcısı Reynolds yolun kenarına park ettiği devriye arabasından çıktı. "şef, Ajan Hunt."

"Şerif Yardımcısı Reynolds, bu Ajan Liam Wilson ve adli tıp baş tetkikçimiz Courtney Hart."

Reynolds Liam ve Courtney ile el sıkışırken esnemesine engel olmaya çalışıyordu.

"Reynolds dün gece olay yerine ilk gelen kişiydi," dedi Nikki. "Ve Dana'nın birkaç gün önce oğlunu almakla tehdit ettiğini duydun, değil mi?"

Reynolds gözlerini kapadı. "Yemin ederim, ciddi olduğunu bilseydim-"

"Bunu kendine yapma," dedi Nikki. "Sen işini gayet iyi yaptın. Gün ışığında vadide yeni bir şey bulabildin mi?"

Reynolds bir kanıt torbasını havaya kaldırdı. "Dikenli çalılardan birinde bir lif buldum. Birinin ceketini yırtmış gibi görünüyor. Eşleştirmek zor olacak. Adli tıp ekibinizin geleceğini bildiğimiz için aşağıda fazla dolaşmamaya çalıştık."

"Ben alırım." Courtney kanıt torbasını onun elinden aldı.

"Dana ve Kellan'ın buraya şuradaki patikadan geldiklerinden eminiz." Miller Reynolds'a döndü. "Bölgeyi araştırırken bir şey buldunuz mu?"

"Starnes patikanın kenarında bazı ayak izleri olduğunu söyledi, ancak patika düzenli olarak kullanıldığı için bunların çoğu kar motosikleti izleri tarafından tahrip edilmiş. Ancak son birkaç gün içinde kimsenin orada durmuş olması için bir neden yok, bu nedenle yeni izlerin olay yerimizde bulunan biri tarafından yapılmış olması muhtemel," diye açıkladı Reynolds.

Courtney, "O parmak izlerine bir göz atmayı çok isterim," dedi.

Reynolds vadinin karşı tarafını işaret etti. "Şu taraftalar. Yoldan biraz aşağı inersen patika girişini göreceksin. Starnes da orada. Buz eritici koyduk ama hâlâ biraz kaygan."

Miller, "Hepimiz gidiyoruz," dedi. "Kaldığın için teşekkürler, Reynolds. Evine git ve biraz dinlen." Reynolds cevap olarak yüksek sesle esnedi ve arabasına doğru yöneldi.

Valley Creek patikasının birkaç girişi vardı, ancak taş köprüye erişimi olan patika yolun sadece birkaç yüz metre aşağısındaydı.

Miller, "Patika araçla geçilebilecek kadar büyük değil," diye açıkladı. "Güvenlik kamerası yok."

"Burası bir kar motosikletçisinin rüyası." Nikki uzun, dar patikaları işaret etti. İki hafta önce Rory onu yirmi millik bir gezintiye çıkarana kadar yıllardır kar motosikletine binmemişti. Ne kadar eğlenceli olduklarını ve ne kadar tehlikeli olabileceklerini unutmuştu. Rory onun sürmesine izin vermişti ve o da çok keskin bir dönüş yapmıştı. Neredeyse bir ağaca çarpıyorlardı. İkisi de iyiydi ama Nikki o zamandan beri onun alaylarına katlanıyordu.

"Özellikle de hendeklerde, her ne kadar hendeklere girmemeleri gerekse de."

Nikki bir gülümsemeyi bastırdı. Gençliğinde o kural tanımazlardan biriydi. Aslında çiğnemediği kuralları saymak, uyduklarını saymaktan daha kolaydı.

Miller karşı yönden gelen şerif yardımcısına el salladı. Şerif yardımcısının yüzü bir atkıyla kısmen örtülüydü. "Starnes, yeni bir şey var mı?"

"Bir sürü iz var," diye yanıtladı Starnes. "Anlamlandırmak için çok fazla. Ama Michelle'in kıyıya indiği yeri gözden kaçıramazsınız."

Miller Starnes'a bilgi vermek istedi, bu yüzden Nikki, Liam ve Courtney önden giderek ormana giden patikayı takip ettiler. Courtney buz konusunda haklıydı. Bütün olay yerini etkili bir şekilde korumuştular ama o kadar çok iz vardı ki hangilerinin dün gece yapıldığını söylemek imkânsızdı.

DNR'den gelen büyük kırmızı bir tabela köprünün tehlikeli olduğu konusunda uyarıyordu. Köprünün her iki ucundaki bir çift barikat yoldan çekilmişti ve izlere bakılırsa kar motosikleti sürücüleri köprünün çökmesinden endişe ediyor gibi görünmüyordu.

"Bu köprü kaç yıllık?" Liam sordu.

"Eski," dedi Nikki. "Sanırım demiryolu gelmeden önce sadece birkaç yıl kullanıldı. Sonunda eskimiş ve tehlikeli hale gelmiş. Ben çocukken yasak bölgeydi."

"Peki bu seni durdurdu mu?" Courtney sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Nikki. "Ama buraya sadece birkaç kez geldim, çoğunlukla da geceleri. Yazın oldukça ürkütücü oluyor, çünkü ağaçlar aşırı büyüyor ve dalları her yere uzanıyor. Ayrıca tüm kır çiçekleri ve yabani otlar. Buranın yoğun olduğunu hatırlıyorum. Sen

Geceleri el feneri olmadan göremiyorduk ve görünüşe bakılırsa durum şimdi daha da kötü."

Courtney, Liam'ın hâlâ taşıdığı çantadan fotoğraf makinesini aldı. "Bunun gibi yerler beni büyülüyor. Sanki her şey gelişirken onlar zamanda donmuş gibi. Yolun sadece birkaç mil aşağısında büyük bir kasaba varken buraların geride kalması şaşırtıcı."

Karmakarışık dikenli çalılar ve sarmaşıklar zemini kaplamıştı ama buz onların lehine işlemeye devam ediyordu. Köprüden hemen önce, bitki örtüsü içinde dereye inen küçük bir açıklık vardı.

Courtney parçalanmış sarmaşıkların birkaç fotoğrafını çekti. "Bunlar bir bıçak ya da baltayla kesilmiş."

"Ya da keskin bir maket bıçağı," diye önerdi Nikki. "Bu işe yarar."

Derenin aşağısında ayak izleri yerine, karda dar bir girinti açıkça görülüyordu. "Aşağı kaymışlar."

"Plastik kızak mı?" Liam sordu.

"Bilmiyorum. Genişliği on iki inçten az. Bu çok küçük bir kızak." Courtney Liam'ın kolunu tuttu ve daha yakından bakmak için çömeldi. Dört ayak üzerinde durdu ve yanağı neredeyse donmuş zemine değene kadar başını yana çevirdi.

"Yatağın altında bir şey mi arıyorsun?" Liam kıs kıs güldü.

"Popo izleri var."

"Şaka yapıyorsun." Nikki dizlerinin üzerine çöktü ve Courtney'nin aynası oldu. Tam doğru açıyı yakalaması gerekiyordu ama kardaki çukur, buz tarafından korunmuş olarak görülebiliyordu. "Haklı. Bir çukur var. Biri oturmuş ve kaymış."

"Vay canına," dedi Liam. "Karın ne kadar dolu olduğu düşünüldüğünde, Dana'nın boyutlarında birinin bu girintiyi yapabileceğine inanmak zor."

Courtney ayağa kalktı, denge için kollarını uzattı. "Ama Kellan onun kucağındaysa, bu da kaç kilo eder, elli, altmış kilo mu?"

"Burada tek başına değildi." Nikki onlara Blanchard'ın Dana'nın yaraları hakkında söylediklerini hatırlattı. Vadiden yukarı çıkan ayak izleri görmeyi umuyordu ama görünürde hiçbir iz yoktu. "İkisi de bu yoldan aşağı inmiş olsalar bile, biri onu bulmuş olmalı."

başka bir çıkış yolu. Buz bu izleri de korumuş olmalı. Hadi aşağı inelim."

"Bu yolu kullanmayın," dedi Courtney. "Buzdan lifler çıkarabilirim ve bugün havanın otuz dörde kadar ısınması bekleniyor. Bu şey erimeye başlayacak."

Köprüyü yürüyerek geçip başka bir yol aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. Nikki ve Liam, Courtney'nin iz kanıtlarını aramasını bırakıp patikadaki adımlarını tekrar takip ettiler. Miller onlara doğru geliyordu ve Nikki ona ne bulduklarını anlattı.

"Popo girintileri mi bulmuş?" diye sordu inanamayarak.

"Bir av köpeği gibi," dedi Nikki. "İstedliğini elde edene kadar durmayacak. Kanıt arıyor, o yüzden dün gece seninle yaptığımız gibi aşağı inelim."

Güneş çoktan buzu gevşetmeye başlamıştı ama üçü aşağı inerken Nikki hâlâ kutuplara tutunuyordu.

Parlak kırmızı paltosuna rağmen, Nikki ağaçların arasından Courtney'yi güçlkle seçebiliyordu. Olay yeri şeridi Dana'nın kan kaybından öldüğü bölgeyi kapatmıştı. Kan nispeten donmuştu ve ince beyaz bir toz birkaç tuğlayı kaplamıştı.

"Adamlarınız taşların üzerinde parmak izi buldu mu?" Nikki sordu.

Miller başını salladı. "Hayır, ama laboratuara götürüp Courtney'e test ettirmek isterseniz, buyurun."

Liam sağ tarafı işaret etti, vadinin daraldığı ve sonra daha fazla ot tarafından yutulmuş gibi görüldüğü yeri. "Diğer tarafta ne var?"

"İster inanın ister i n a n m a y ı n , özel mülk. Reynolds bu sabah ev sahipleriyle konuştu. Hiçbir şey görmemiş ya da duymamışlar."

"Bana mı öyle geliyor yoksa kar bazı yerlerde doğal görünmüyor mu? Sanki üzerine bir şey sürülmüş gibi?" Liam sordu.

Nikki gözlerini kıstı. "Olabilir. Courtney'e baktıracağız."

Liam derenin sonuna doğru yürüdü ve karışık kütlenin içine baktı. "Burası sarmaşıklar ve yabani otlardan oluşuyor gibi görünüyor ama burada devrilmiş bir ağaç var." Çalıları yolundan iterek ilerledi.

"Dikkat et," dedi Nikki. "Dikenli ağaçlar."

"Evet, biri beni yakaladı bile. Gel de şuna bak."

Miller'la birlikte Liam'a doğru yürürken Nikki'nin adrenalini yükselmişti. Kar yağmış gibi görünen düz noktaların daha fazlasını görebiliyordu.

doldu ve düzleşti. Liam dalları kenara çekti ve Nikki'ye önüne geçmesini işaret etti. Devrilmiş ağacın üzerinde tek bir çizme izi vardı.

Nikki parmak uçlarında duruyordu ama hâlâ çalı yığınının üzerini göremiyordu. Liam'a bakmak için boynunu büktü. Boyu iki metreden uzun olduğu için avantajlıydı.

"Özel mülkün sonundaki tel örgülere giden başka bir iz daha var."

Miller, "Şüphelimiz bu çalılıkların arasından geçip çiti aşıyor ve sonra ya vadinin doğu tarafından, çok fazla karışık çalılığın olduğu ve ayak izlerinin gizlendiği kıyıdan yukarı doğru ilerliyor," dedi ve ekledi, "ya da özel mülkten yola doğru ilerliyor."

"Bunu düşünmüş," diye ekledi Liam. "Eğer Blanchard haklıysa ve Kellan Cuma günü öldüyse, bu Dana ve suç ortağının -eğer bir suç ortağı varsa- ne yapacaklarına karar vermek için iki günleri olduğu anlamına gelir. Suç ortağının en iyi seçeneğin Dana'dan kurtulmak olduğuna ve bunu nasıl yapacağına karar vermesi için bolca zaman var."

Nikki de aynı fikirdeydi ama gizemli kişinin kimliğini belirlemeye yaklaşamamışlardı. "Courtney'nin bu parmak izlerini erimeden önce görmesi gerekiyor."

Miller, "Mülk sahibini tanıyorum," dedi. "Bakalım arka tarafa bakmama izin verecekler mi?"

Nikki, "Sanırım Anderson'larla konuşmamızın zamanı geldi," dedi.

Altı

Anderson'lar birkaç dönümlük bir arazide yaşıyorlardı, ev yolun gerisindeydi ve küçük bir ağaç ormanı tarafından gizlenmişti. Bölge Nikki'ye ormanların, geniş av arazilerinin ve göllerin hakim olduğu, arada bir bir kütük ev ya da küçük bir benzin istasyonunun ortaya çıktığı kuzey Minnesota'yı hatırlatıyordu. Çocukken göle gittiklerinde orman onu korkutmuştu. Nikki ormanın gençliğindeki kadar sık ve heybetli olup olmadığını ya da zamanın ve insanların ağaçları seyreltip seyreltmediğini merak ediyordu.

Liam, "Bu küçük ormanda birinin saklanabileceği pek çok yer var," dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Ormanda yürüyen ilk arama ekibinde yer almamıştı ve Liam'la birlikte ilk ekibin gözden kaçırdığı bir şeyi bulacaklarını umuyordu.

"Evin önündeki bu ağaçlık alan ne kadar büyük?" Liam sordu.

"Miller hesapladı. Kabaca dört futbol sahası büyüklüğünde."

Liam başıyla onayladı. "Bir insanın görüş açısını bozmaya yetecek kadar yaprak dökmeyen ağaç var."

Nikki araba yolunu döndü ve Anderson'ların evi göründü. Dış cephesi yenilenmiş tuğladan yapılmış, üç arabalık garajı olan geniş, iki katlı bir evdi. Joe Anderson'ın GMC pikabı garaj yoluna park edilmişti.

Bir kış boyunca sürülmüş kar, araba yolunun en ucunda, Liam'ın boyunun en az iki katı yükseklikte duruyordu. Nikki buzda küçük ayakların ve kızağa benzeyen şeylerin bıraktığı izleri görebiliyordu. Taşrada büyümüşü ve babası her yıl sürülen karla büyük bir tümsek yapardı.

İçinden bir hüznün sızısı geçti. Ailesinin cinayetleri nihayet çözülmüştü ama bu kaybın keskin acısı hiçbir zaman geçmemişti.

Nikki işaret etti. "Dana Rhodes birkaç hafta önce şu tümseğin arkasına saklanıp kız kardeşinin eve gelmesini bekledi."

"Maggie polise başvurdu mu?"

Başını salladı. "Ve yasaklama emri çıkarttım. Kellan Cuma günü ortadan kaybolana kadar ortalık sakinleşmişti." Nikki kaldırımında yavaşça yürüyor, Maggie tekrar saldırganlaşırsa nasıl karşılık vereceğini düşünmeye çalışıyordu.

Evin kapısı hızla açıldı ve Nikki kendini Maggie'nin öfkesinin yeni bir saldırısına hazırladı. Onun yerine ön verandaya çıktı. "Ajan Hunt, önceki davranışım için çok özür dilerim." Maggie Anderson hâlâ aynı kıyafetleri giyyordu ve çukurlaşmış yüzü hastaneden ayrıldığından beri fazla uyumadığını gösteriyordu.

Nikki nefes verdi. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Hayır, sen bir kanun adamısın," dedi Maggie. "Yirmi yaşımdan beri Washington County polisi için çalışıyorum ve bir kolluk kuvvetine böyle davranılmayacağını çok iyi biliyorum. Lütfen, içeri gelin."

Nikki onun yaptıklarına odaklanmanın Maggie'nin Kellan'ı kaybetmenin acısından biraz olsun kurtulmasına yardımcı olduğunu hissetti. "Bu benim ortağım, Özel Ajan Wilson."

Nikki ve Liam ayakkabılarını girişe bıraktıktan sonra Maggie'yi takip ederek kısa merdivenlerden ana kata çıktılar. Ev çarşaf ve temizlik ürünleri kokuyordu ve Nikki merdiven korkuluklarında ya da mobilyalarda tek bir toz zerresi bile olmadığını fark etti.

"Ben takıntılı bir temizlikçiyim." Maggie onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Sinirlendiğimde beni sakinleştiren birkaç şeyden biri bu."

Joe Anderson mutfak masasında oturmuş, bir fincan kahveye bakıyordu. "Hey, Ajan Hunt."

Nikki Liam'ı tanıştırdı ve ikisi birlikte Joe ve Maggie'nin yanına oturdular.

"Bu masa çok etkileyici," dedi Liam. "Bu senin masalarından biri mi?"

Joe başıyla onayladı. "Yeni dükkânda yaptığım ilk şeylerden biri."

Nikki, Joe Anderson'ın küçük bir süt çiftliğini miras aldığını ve sonunda büyük bir üreticiye sattığını biliyordu. Çiftliklerini satın almışlardı.

Kısa bir süre sonra şimdiki evi ve arazisi ile Joe ahşap işleme işine başlamıştı.

Liam, "Ürünlerinizi Şehirlerdeki birkaç lüks mağazada gördüm," dedi. "Çok yeteneklisiniz."

"Joe'nun işleri bir anda büyüdü. Birkaç yıl önce garajda başlamıştı, şimdi büyük, süslü bir dükkânı var." Maggie'nin gözleri buğulandı. "Keşke ailem de burada olsaydı da görseydi."

"Eminim gurur duyarlardı," dedi Nikki. Önemsiz şeyler hakkında konuşmanın dikkatlerini dağıttığını söyleyebilirdi ama üzüntüleri ve kederleri hâlâ yüzlerinden okunuyordu.

Joe başını salladı ve Maggie'nin gözlerinde öfke parladı. "Joe'yu hiç sevmediler çünkü benimle evlendi. Dana her erkekle çıkabilirdi ve bu harikaydı, ama ailem erkek arkadaşlarımın her birini didik didik ederdi. Joe'nun yaptığı hiçbir şey bunu değiştirmede, mandırayı çok büyük bir paraya sattığında bile. Anneme milyoner olduğumuzu söyledim ve o da bana Dana'nın üniversite mezuniyeti için yaptığı büyük planlardan bahsetti."

Maggie'nin ses tonundan acılık damlıyordu. Nikki tek çocuktı ve bu gibi hikâyeler onu kavga edecek bir kardeşi olmadığı için mutlu etmesi gerekirken, paylaşacak kimsesi olmadığı için üzülmesine neden oluyordu.

Nikki aradaki yaş farkını hatırlayarak, "İkinizin çok farklı büyüdüğünü tahmin edebiliyorum," dedi.

"Bu çok hafif bir ifade," diye yanıtladı Maggie. "Ailemin beni üniversiteye gönderecek parası yoktu, bu yüzden nefret ettiğim güzellik okuluna gitmek zorunda kaldım. Ama Dana büyürken maddi açıdan çok daha istikrarlıydılar. İşinin ne kadar kolay olduğunu bilmiyordu."

"Nasıl yani?" Liam sordu.

Maggie, "Annemle babam onu çok şımarttı," dedi. "Annem onun için her şeyi yapardı. On altı yaşına geldiğinde Dana'nın hâlâ çırpılmış yumurta yapmayı bilmediğini biliyor musun? Yemek yapmayı öğrenmek istemediği için annem ona hiç yemek yaptırmadı. On yaşıma geldiğimde öğle yemeğimi kendim yapıyordum."

"Peki ya baban?" Liam sordu.

Maggie'nin yüzündeki bazı sert çizgiler yumuşadı. "Çok çalışan iyi bir adamdı. Otuz yıl çalıştıktan sonra Goodyear'dan emekli oldu.

yıllar. Dana üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra, bir yıldan kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi. Çok yakındılar ve Dana o sıralarda kullanmaya başladı."

Nikki Joe'ya baktı. "Aralarındaki yaş farkını göz önüne alırsak, Maggie'yle çıkmaya başladığınızda Dana'nın hâlâ genç olduğunu varsayıyorum. İyi anlaşıyor muydunuz?"

"Elbette. Onu daha çok aile etkinliklerinde ve tatillerde görürdüm. İyi bir çocuktur. Maggie'nin dediği gibi şımarık ve saftı. Üniversiteye gideceğini ve büyük bir gazeteci olacağını sanıyordu."

"Öğretmen olmak istediğini sanıyordum?" Nikki sordu.

"Gazeteciliğin parkta yürümek olmadığını öğrendikten sonra." Maggie sıırıttı. "Ama sonra Minnesota öğretmen lisans sınavını geçemedi. Bunun için üzüntüsünü suçladı ama geriye dönüp baktığımda, sanırım o zamanlar zaten kullanıyordu."

Nikki, Dana kullanmaya başladıktan sonra neler olduğunu kısmen biliyordu ama bunu Maggie'nin bakış açısından duymak istiyordu. "Eminim dul kalmak annen için çok zor olmuştur."

"Kendini Dana'ya yardım etmeye adadı," dedi Maggie. "Babam için yas tutmasına hiç izin verdiğini sanmıyorum. Dana eve geldi, ondan para sızdırdı ve uyuşturucu kullandı. Sonra da hamile kaldı." Maggie'nin çenesi sertleşti, gözleri öfkeyle parladı. "Ben hamile kalamadım ama o babasının kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayan bir uyuşturucu bağımlısı."

Nikki, Maggie'nin annesiyle bu konu hakkında konuşup konuşmadığını merak ediyordu. Bütün bu öfkeyi içinde tutmak çok yorucuydu.

"Ama temizlendi, değil mi?" Liam sordu.

"Onu annem yaptı. Öğrendiğinde Kellan'a iki aylık hamileydi ve tüm bu süre boyunca kullanıyordu, bu yüzden herkes onun sorunları olacağından endişeleniyordu. Ama küçük olması dışında iyiydi." Maggie'nin çenesi titredi. "Onu en başından beri seviyordum. Dana'nın gönlünü bile aldım. Temiz kaldığı için onunla gurur duyuyordum. Ve çok iyi bir anne olmaya başladı."

"Sonra tekrar kullanmaya başladı," dedi Joe üzüntüyle. "Gerçekten de kendini toparlayacağını düşünmüştüm."

"Annem kontrolü ele aldı. Dana'ya büyük bir miras kalmamasını ve Kellan'ın büyüdüğünde bir şeylere sahip olmasını sağladı. Dana bunu öğrendiğinde küplere bindi tabii ki."

"Tamamen kesilmiş miydi?" Nikki sordu.

"Geçim masraflarına yardımcı olmak için Kellan'ın emanetinin faizini aldı. Piyasaya bağlı olarak ayda yaklaşık yedi yüz dolar."

"Hala alıyor muydu?"

"Ayık yaşam yerindeki masrafları karşılanacaktı ama temiz kalamazsa masraflar kesilecekti. Anlaşma böyleydi. Uyuşturucu testini geçemediğini öğrendiğimde bankaya haber verdim ama çek göndermeyi kestiler mi bilmiyorum."

"Bize bankanın adını verebilir misiniz?" Liam sordu. "Onlardan yeni adresini almamız mümkün olabilir."

"First State Bank and Trust, ama Kellan kaybolduğunda ilk kontrol ettiğimiz yerlerden biri orasıydı. Yönlendirme adresi bir posta kutusuydu."

Nikki canlandı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Maggie başını salladı. "Özür dilerim. Arayıp sorabilirim."

"Merak etme," dedi Liam. "Bugün bankaya uğrayacağım."

"Miller annen öldükten sonra Dana ile barışmaya çalıştığından bahsetti, doğru mu?" Nikki sordu.

Maggie ellerine baktı. "Onu oturttum ve birbirimizden başka kimsemiz olmadığını söyledim. Annem ona göz kulak olmam için bana söz verdirmişti. Anne ve babanızı kaybettiğinizde hayatın ne kadar hızlı geçtiğini anlıyorsunuz. Dana bunu kabul etti. Acımasız bir cadaloz gibi göründüğümü biliyorum. Kız kardeşimi seviyorum. Kellan'ı sevdiğini biliyorum ama kontrol edemediği şeytanları vardı. En azından kendi ayakları üzerinde durana kadar Kellan'ı benim büyütmeme izin vermesi için ona yalvardım ama kabul etmedi. Onu bizimle yaşamaya bile davet ettim."

Nikki kariyeri boyunca ailelerden pek çok benzer hikâye dinlemişti ve bağımlılık ayrımcılık yapmıyordu. Tercih edilen uyuşturucu ister reçeteli ağrı kesiciler ister ucuza üretilen metamfetamin olsun, uyuşturucu aileleri parçalıyordu. "Son birkaç aya hızlıca geri dönelim. Kellan uzun süredir sizdeydi ve Dana oğlunu geri alabilecek kadar sağlıklı olmak için çalışıyordu. Dana'nın uyuşturucu danışmanı aile mahkemesine temiz olduğunu ve

altı aylık bir süre boyunca düzenli olarak. Denetimli ziyareti vardı. Bunlar nasıl gitti?"

"Bildiğimiz kadarıyla iyi. Dana sosyal hizmetlerden bir kadının gözetiminde olmasını istedi ve Joe ile beni odada istemedi. Biz de kabul ettik, çünkü Kellan da aynı şeyi istiyordu."

"Peki sorun yok mu?" Liam sordu.

"Hayır," dedi Joe. "Sosyal hizmet görevlisi ondan etkilendi. Dürüst olmak gerekirse, tüm işaretler onu geri alacağını gösteriyordu. Uyuşturucu testini geçemediğinde şok oldum."

"Dana'nın ziyaretlere yanında birini getirip getirmediğini biliyor musun?" Nikki sordu.

Her iki Anderson da başlarını salladı. "Kesinlikle olmaz. Buna izin verilmedi."

"Duruşma notlarını okudum," dedi Nikki. "Uyuşturucu danışmanı ve rehabilitasyon merkezini işleten kadın onun adına konuştu. İkisile de konuşacağız ama Dana'nın güvenmiş olabileceği diğer kişileri de düşünmenizi istiyoruz."

Joe, "Elimizden geleni yapacağız ama bize tam olarak güvenmedi," dedi.

Nikki Anderson'lara buldukları şeyi söyleyip söylememeyi tartışıyordu, özellikle de Dr. Blanchard'dan resmi bir karar çıkmadan. "Olay yerinde başka birinin daha olduğunu gösteren bazı kanıtlar bulduk."

"Ama Dana'nın bileklerinin kesilmiş olduğunu gördüm," dedi Maggie. "Belli ki Kellan'ı öldürmüş ve kendi canına kıymış."

Nikki kılıandı. Bunun Maggie için en kolay açıklama olduğunu biliyordu. "Kellan'ın ölümünün bir kaza olabileceğini düşünüyoruz, henüz bunu belirleyemedik. Dana'nın bilekleri kesilmişti; intihar etmiş olması mümkün. Her olasılığı değerlendiriyoruz."

Joe nihayet konuşana kadar birkaç dakikalık sessizlik oldu. "Öldürülmüş olabileceklerini mi düşünüyorsun?"

Nikki, "Dana'nın öldürülmüş olma ihtimali kesinlikle var, evet," dedi. "Başka birinin de bu işe karışmış olabileceğine inanmak için nedenlerim var. Bunun Dana'nın işi olması hâlâ mümkün ama diğer tüm teorileri eleyebilmem gerekiyor."

"Aman Tanrım," dedi Joe. "Eğer bu doğruysa... Ne istiyorsun Bize mi?"

"Şef Miller ve yardımcılarının mülkünüzü aradığını biliyorum, ama bir gözden geçirme yapmak istiyorum. Artık ne olduğunu bildiğimize göre, daha önce gözden kaçan önemli bir şeyi görebiliriz."

"Ne gibi?" Maggie sordu.

"Görene kadar bilemem," dedi Nikki. "Bir davayı bozan şeylere şaşırsınız. Kellan'ın odasını görebilir miyim?"

"Anlamıyorum," diye cevap verdi Maggie. "Odasında bir şey olduğuna dair hiçbir iz yok."

"Dana'nın Kellan'la sizin bilmediğiniz bir iletişimi olmuş olabilir. Belki de bir şeyler planlanmıştır."

"Hayır," dedi Maggie. "Bilgisayarı ya da telefonu yoktu. Sosyal medyası yoktu. Ve ona geri dönmek istemedi."

Nikki Maggie'nin savunmaya geçtiğini anlayabiliyordu ama devam etmesi gerekiyordu. "Çabuk olacağım."

"Mags, bırak da işlerini yapsınlar," dedi Joe. "Git ve onu odasına götür, ben de onlara mülkün geri kalanını göstereyim."

"Teşekkür ederim."

Maggie ayağa kalktı, duruşu sertti ama yine de yumuşadı. "Odası üst katta."

Nikki ve Liam yolda Anderson'larla yaklaşımlarını tartışmışlardı. Nikki Maggie'yi yalnız bırakmanın, onun güvenini kazanmak ve aile hakkında daha fazla şey öğrenmek için kendisine zaman kazandıracağını umuyordu. Merdivenlerden yukarı sessizce yürüdüler.

"Onun odası bizimkinin karşısında."

Nikki şaşırmıştı. Anderson'ların evinde en az dört yatak odası vardı, bu yüzden Kellan'ı koridorun diğer ucuna koymak daha fazla mahremiyet sağlardı. "Kellan'ın kâbus görme ya da geceleri korkma gibi sorunları var mıydı?"

"Hayır, neden?"

"Sadece bu büyük evde neden size bu kadar yakın olduğunu merak ediyorum." "En çok sevdiği oda burasıydı." Maggie kapıyı açtı ve

Nikki'ye baktı. "Burada olamam."

"Anlıyorum."

"Lütfen uzun sürmesin."

Nikki başıyla onayladı ve içeri girdi. Odanın ortasında, her çekmecenin ortasına çiçekler kazınmış, meşeden yapılmış ağır görünümlü bir şifonyerin karşısında, üzerinde süper kahraman çarşafı olan, yapılmamış bir çift kişilik yatak duruyordu. "Bu da mı el yapımı?"

Maggie kapı aralığında durakladı. "Joe'nun ilk projelerinden biri. Onu hep misafir odasında sakladık. Sizi yalnız bırakayım."

Maggie gözden kaybolunca Nikki telefonunun el feneri işlevini kullanarak şifonyerin ve yatağın sert kenarlarını inceledi. Kellan'ın odasında bir şey olmuş olması pek olası değildi ama hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

Penceresi geniş arka bahçeye bakıyor ve marangozhaneyi görüyordu. Bir buz tabakası prefabrik bir salıncak setini örtüyordu ve Nikki yarım kalmış bir kardan adamla birlikte birkaç kar meleği denemesini seçebiliyordu. Düz, plastik bir kızıağın bırakmış olabileceği izlere benzeyen bir şey görememişti.

Kitaplar ve el oyun cihazları masanın büyük bölümünü kaplıyordu. Yatağın yanında İnanılmaz Hulk şeklinde bir gece lambası fişe takılıydı. Şifonyerin çekmecelerini kontrol etti ve onları düzenli buldu. Bunu Kellan'ın mı yoksa Maggie'nin mi yaptığını sorması gerekecekti. Gömme dolap da benzerdi. Hokey patenleri ve bir sopanın yanı sıra beyzbol malzemeleri de alanın bir kısmını kaplıyordu. Nikki silah olarak kullanılabilecek her şeyi inceledi ve birkaç fotoğraf çekti ama her şey beklediği gibiydi.

Telefonu Caitlin'den gelen bir mesajla titredi, bir güncelleme ve oturup konuşmak için bir şans istiyordu.

Nikki nefesinin altında küfretti. Gerçekten de arkadaşının kayıp torununu Nikki'yi konuşturmak için bir bahane olarak mı kullanıyordu? Caitlin bu sabah gerçekten üzgün görünüyordu ama Nikki'yi daha önce de kandırmıştı.

Nikki, Miller'a bilgileri verdiğini ve şu anda bir güncelleme beklediğini bildiren bir mesaj attı.

Konuşabilir miyiz? Caitlin cevap verdi.

Çalışıyorum. Bilgi sahibi olursam sizi ararım.

Nikki uyarılardaki konuşmayı susturdu ve dikkatini tekrar Kellan'ın odasına çevirdi. Dana'nın hiç fotoğrafının olmamasına şaşırmıştı. Kellan mahkemeye teyzesi ve amcasıyla kalmak istediğini söylemiş olsa da, annesini sevdiği kesindi. Bir bilgisayar ya da tableti yoktu, bu yüzden onları elektronik olarak kaydetmiş olamazdı.

Nikki komodinin üst çekmecesini kontrol etti ve son üç yılın doğum günü kartlarını buldu, hepsinde annesinin onu ne kadar sevdiği ve özlediğiyle ilgili kişisel notlar vardı. Resim yoktu ama kartlar soruşturmaları için daha değerli olabilirdi. Nikki'nin Dana'nın kendi sözleriyle gördüğü tek şey bunlardı. Nikki odadan çıkmadan önce onların fotoğraflarını çekti.

Anderson'ları büyük odada, Liam'la Joe'nun ahşap işleri hakkında konuşurken buldu.

"Odasına bakmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Umarım sakıncası yoktur ama Dana'nın ona gönderdiği doğum günü kartlarının fotoğraflarını çektim."

Joe şaşırmış görünmüyordu ama Maggie'nin yüzü pembeleşti. "Bunları gördüğünü bile bilmiyordum."

"Neden onları görmemiş olsun ki?" Nikki sordu. "Zarfların hepsinin üzerinde bu adres var."

"Onları okumak istemediğini düşündüm ve çöpe attım."

Nikki, Liam'ın ifadesinden onun da hikâyesine inanmadığını anlayabiliyordu. Bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Bay Anderson, bize mülkün geri kalanını gezdirebilir misiniz?"

"Tabii ki. Botlarımı ve ceketimi alayım yeter."

Liam ayağa kalktı. "Biz dışarıda bekleyeceğiz."

"Bayan Anderson, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Lütfen kendinize iyi bakın. Eminim yakında tekrar konuşacağız." Nikki Liam'ı dışarı kadar takip etti ve ön kapıyı kapattığından emin oldu.

Liam kesin bir ifadeyle, "Kellan'ın o kartları almadığını sanıyordu," dedi.

"Biliyorum. Onları neden ondan saklamak istesin ki?"

Dana'yla aralarında sorunlar olduğunu biliyorum ama yine de. Bu çok önemsiz."

Liam omuz silkti. "Kardeşler karmaşıktır. Sağlıklı ailelerde bile birbirlerini boğazlamak için çok zaman harcarlar, özellikle de büyüme çağında. Bazı şeyleri unutmak zordur."

Nikki Liam'ın üç kardeşin en küçüğü olduğunu hatırladı. "Senin ailende de böyle mi?"

"Sayılır," dedi. "En büyük ağabeyimle iyi bir ilişkimiz var. Ama ortanca kardeşimle aramız hep sallantıdaydı. Gençken çok kavgaya ettik. O kin tutar."

Nikki, anne babası öldürüldüğünde konuşabileceği ya da dayanabileceği kardeşleri olmasını diliyordu. "Sence Maggie'nin acısı mantıklı mı?"

"Duyduğumuza göre. Arada büyük bir yaş farkı var. Zaten her zaman bir sıralama vardır. Ebeveynler bunu söylemez -en azından çoğu söylemez- ama favorileri vardır. Bazıları bunu saklamakta diğerlerinden daha iyidir. Ama bu, kendini dışlanmış hisseden kardeş için işleri zorlaştırır. Tüm sorunlarını da ekleyince Maggie'nin bu kadar acılı olmasına şaşırmıyorum."

"Görünüşe göre bunun bir kısmı ailesiyle ilgili."

"Kesinlikle. Çözülmemiş sorunlarının peşini bırakamıyor, bu yüzden Dana bir tür günah keçisi haline geliyor."

Joe o sırada ağır bir iş paltosu giymiş ve kel kafasına bir takke geçirmiş olarak evden çıktı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Maggie çok kötü durumda. Onun yanında olmaya çalışıyorum."

"Anlıyoruz," dedi Nikki. "Dana ile aralarındaki durum her neyse, Kellan'ın yanı sıra kız kardeşini de kaybetti. Bununla başa çıkmak çok zor."

Joe hışımla başını salladı. "Peki, nereden başlayalım." Büyük kar tepeciğini işaret etti. "İşte Kayalık Yol Dağı. Kellan her zaman kar yığınlarına isim verirdi. Her kış farklı bir tane. Bu yıl sabanı sürmeme yardım etti." Joe boğazını temizledi. "Sana garajı göstereyim."

Bitişikteki üç arabalık garaja yürüdü ve güvenlik pedine bir kod girdi. İlk kapı açıldı ve iş kamyonu ortaya çıktı. Maggie'nin cipi de yanına park edilmişti. Garajın uzak ucunda çim biçme makineleri ve diğer ekipmanlar duruyordu.

"Bu etkileyici bir kızak." Liam garajın depo tarafına doğru yürüdü, orada el yapımı bir kızak duvara yaslanmıştı. Nikki'nin çocukluğunda gördüğü eski model kızaklara benziyordu. Yönlendirmek için ön taraftaki çubuğa kırmızı bir ip bağlanmıştı.

"Bunu Kellan'ın bizimle geçirdiği ilk Noel için yaptım," dedi Joe. "Bu bir el ilanı. Hızlı da."

"Hep bunlardan birine binmek istemişimdir. Ailem hep plastik olanlardan alırdı."

Joe yüzünü buruşturdu. "Evet, uçan daireler eğlenceli ama bunun gibi hızlı değil. Eğer kızakla kayacaksan, bunu doğru yapmalısın."

Nikki, Liam'ın kurnazlığından etkilenmişti. Garajda dolaştı, duvarda asılı bahçe aletlerine ve kızıağın yanına yığılmış kar küreklerine gelişigüzel baktı. Sıra dışı bir şey yoktu ama temizlenmiş olabilirlerdi. Yine de, dışarı çıkıp arama emri çıkartmasını gerektirecek bir şey görmemişti. Ve saklanmış plastik bir kızak da görmedi.

"Dükkânı görebilir miyiz?" Liam söyledi. "Yapabildiğiniz şeyler beni büyülüyor."

Joe biraz pufladı. "Tabii. Şu yan kapıdan çık. Dükkâna giden yolu kürekle tutuyorum."

"Kellan karda oynamayı gerçekten seviyordu, değil mi?" Nikki sordu. Marangozhane evin belki yüz metre kadar gerisindeydi. "Çalışmalarını yatak odasının penceresinden fark ettim."

"Soğuğa daha fazla dayanamayana kadar dışarıda kalırdı. Her zaman kar kaleleri falan inşa ederdim."

"Mülkünüz ne kadar geriye gidiyor?"

"Biraz gerideki ağaç sınırını görüyor musun? Orası arazimizin sonu. Vahşi yaşamın bir kısmını dışarıda tutmak için bir çit örmeyi planlıyordum ama Maggie onları izlemekten keyif aldığı sürece geyiklerin bahçeyi kemirmesinden rahatsız olmuyor."

Kürekle kazılmış, kumlu bir patika geniş arka bahçeyi geçerek Joe'nun marangozhanesi olarak kullanılan devasa metal binaya ulaşıyordu. Nikki yürürken binanın büyüklüğüne hayret etti.

Nikki, "Bu çok etkileyici," dedi. "Bu bina yeni mi?"

"Birkaç yıl önce orijinal dükkânımın yerini aldı. Onu aştığımı söylemekten gurur duyuyorum. Ve bu dükkânda her şeyi yaptım. Erkek mağaram olarak da kullanılıyor." Kapının kilidini açtı ve Nikki ile Liam'a içeri girmelerini işaret etti. "Düzenli tutmaya çalışıyorum ama talaş gibi kokuyor."

"Bizim için sakıncası yok."

Dükkânın büyük bölümü aletler ve farklı boyutlardaki çalışma masalarıyla doluydu. Etkileyici bir raf ünitesi batı duvarını dolduruyordu. Miller'ın ekibi dükkânı çoktan gözden geçirmişti ama Nikki kan aradıklarını sanmıyordu. Aletler bakımlı ama kullanılmış görünüyordu. Birçoğu sabitti, kalıpları veya daha büyük nesneleri kesmek için kullanılıyordu. Birkaçının köşeleri sivriydi.

"Bay Anderson, açık konuşabilir miyim?" Nikki söyledi. Joe ile biraz yalnız kalmayı umuyordu. "Maggie'nin sorgulamamızdan biraz rahatsız olduğunu biliyorum ve anlıyorum, ama bir şüpheliye sorduğumuz soruları aile üyelerine de sormak zorundayız. İstatistiklere göre, çocuklara karşı işlenen suçlar genellikle aile üyeleri tarafından işleniyor ve sizi ve eşinizi şüpheli olarak görmesek bile, iyice araştırmak zorundayım. Eğer herhangi bir adımı atlarsak, iyi bir savunma avukatı inanamayacağınız boşluklar bulabilir."

Joe başını salladı. "Anlaşmanın bu olduğunu sanıyordum. İstedğin her şeye bakabilirsin."

"Kellan künt cisim travması sonucu öldüğü için Liam ve ben dükkânınızda kullanılabilecek hiçbir şey olmadığından emin olmalıyız." Etrafına bakındı ve gülümsedi. "Burada bir sürü şey var."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Eğer bu işe başka biri karıştıysa, onun sorumlu tutulmasını istiyorum," diye cevap verdi Joe.

"Teşekkür ederim."

Nikki ve Liam ekipmanların etrafında dolaştılar. Nikki büyük masaların köşelerine özellikle dikkat etti, altlarını da kontrol etti. Kellan kafasını onlardan birine çarpmışsa, bir tür kalıntı bulabilirdi.

Liam'a baktı, o da başını salladı. Buraya kadar her şey yolunda.

Nikki işaret etti için ve raflar o içerdiği ve el ekipmanı. "Özel yapım, sanırım?"

"Bu dükkân için ilk proje," dedi Joe. "Onu satmayı planlıyordum ama bina için fazla mükemmeldi."

"Kapı yok," dedi Liam. "Bu kadar pahalı ekipman varken bunların kilitli olmasını istersiniz diye düşünmüştüm."

Joe sırtıttı ve raf ünitesinin karşı tarafına doğru yürüdü. Eski bir porselen kapı tokmağını kaptı.

Nikki'nin sadece çerçeve olduğunu düşündüğü şey. Onun yerine ahşap bir panel ortaya çıktı. "Bunu tüm raf ünitesinin üzerine kaydırabilir ve kilitleyebilirim."

"Vay canına," dedi Liam. "Bu harika." "Neden porselen topuz?"

Joe'nun yanakları kızardı. "Annemle babamın eski evinden. Bir hatıra."

"Yani bir sürü ayrı kapı yerine tek bir panel yaptınız. Bu zaman kazandırır."

"Öyle ama aletleri düzenlemek ve nereye koyduğumu hatırlamak konusunda da berbatım. Bu şekilde onları görebiliyorum ve yanlış yerde olmaları önemli değil."

Nikki, Joe'nun işlerinin neden çok talep gördüğünü anlayabiliyordu. "Odunları nerede saklıyorsun?"

"Aslında elimde sadece ihtiyacım olanı tutuyorum. Bir sipariş alıyorum ve ardından çeşitli değirmenlerden odun topluyorum. Bu şekilde birinci sınıf kalıyor ve genel giderlerim daha düşük oluyor. Çok fazla israfım olmuyor."

Dükkânın arka tarafına doğru yürüdüler; burada aletlerden uzakta, duvarda düz ekran bir televizyon asılıydı. Kalın bir alan halısı beton zemine karşı bir yastık sağlıyordu ve rahat bir kesit kanepe ile bir koltuk, el oyması bir sehpa ile birlikte onu çevreliyordu.

Halının ortasında, yerde yarım kalmış bir oyuncak kütük ev duruyordu. Nikki bir üzüntü hissetti. Çocukken Lincoln kütüklerini çok severdi ve babasıyla birlikte hafta sonları saatlerce bir sürü şey inşa ederlerdi. Lacey onlarla oynamaktan hiç hoşlanmamıştı. Ama bunlar mağazadan alınmışa benzemiyordu. "Bu özel bir set mi?"

Joe'nun kalın bıyıkları titriyor, gözleri buğulanıyordu. "Bizimle yaşamaya geldikten hemen sonra onun için yaptım. Basit bir ev olarak başladı ama sonra daha fazla şey yapmaya devam ettik. Şuradaki plastik kutuda yaklaşık yüz parça daha var." Joe kanepeye oturdu ve oyuncaklara baktı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Nikki Liam'a baktı, onun anlayacağını biliyordu.

"Joe, evin geri kalanına bakmamın sakıncası var mı?"

"Devam edin. Geriye sadece banyo ve hizmet odaları kaldı. Ofisim evin içinde."

Liam başıyla onayladı ve Nikki iri adamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Profesyonel güreşçi cüssesine rağmen oyuncak ayı gibi bir havası vardı. "Joe, aileyi ne zamandır tanıyorsun?"

"Ben ve Mags yirmi beş yıldır evliyiz. Bir yıl kadar çıktık."

"Dana kaç yaşındaydı, yedi mi?"

"Yaklaşık olarak, evet." Boğazını temizledi. "Maggie'nin acı çektiğini biliyorum. Ama kız kardeşini çok severdi. Hem o hem de annesi uzun süre Dana'ya yardım etmeye çalıştı. Anneleri öldüğünde Maggie bununla daha fazla başa çıkamadı."

"Dana neden kullanmaya başladığını kimseye söyledi mi? Mezun oldu ve öğretmenlik lisansını almayı planlıyordu, değil mi?"

"Her dönem dekanın listesindeydi. Zeki bir kızdı. Sebebini kimseye söyledi mi bilmiyorum ama babalarıyla çok yakınlardı. Sadece birkaç ay sonra öldü. Hep bununla çok ilgisi olduğunu düşünmüştümdür. Sınava girmek için para ödemişti ve hazır değildi. Sanırım başarısız olmak onu uçurumun kenarına itti. Buna alışık değildi."

"Benim hiç kardeşim yok, bu yüzden kız kardeşlerin dinamiğini anlamak benim için biraz zor. Ben ergenlik çağındayken ailemin sürpriz bir bebek sahibi olduğunu hayal bile edemiyordum." Neşeli görünmeye çalışıyordu ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Ailesi Nikki'nin mezun olduğunu bile görmemişti.

"Maggie biraz kıskançtı sanırım. Ama bu insan doğasında var, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Dana o kadar şımarık mıydı, yoksa Maggie'nin duyguları mı onun fikirlerini etkiledi?"

"Oh, o şımarıktı. Ve küçükken, bazen biraz şımarıktı. Annesine nasıl boyun eğdireceğini bilirdi. Ama kocaman bir kalbi vardı ve çok fazla belaya bulaşmazdı. Dana doğru yolda olan çocuklardan biri gibi görünüyordu: üniversite, iş, aile, iyi bir hayat. Maggie'nin annesinin söylediğine göre sanki bir şalter atmış ve Dana bambaşka bir insan olmuş."

"Ona nedenini soran oldu mu?"

Joe omuz silktili. "Her zaman stresli olduğunu ve bizi ilgilendirmediklerini söylerdi."

Liam geri döndü. "Beklendiği gibi her şey yolunda. Joe, işbirliği yaptığın için teşekkürler, böylece dükkânı listemizden çıkarabiliriz."

"Sorun değil. En azından bunu yapabilirim." Etli ellerini ceplerine soktu, geniş omuzları sarktı. "Bu benim hatam. Erken çıkmayı unuttum. Burada olsaydım-"

Nikki, "Kendini hırpalamak ne sana ne de Maggie'ye bunu atlatmakta yardımcı olacak," dedi. "Herkes hata yapar."

Joe homurdandı. Nikki suçluluk duygusunu uzun süre taşıyacağını biliyordu. Onları dışarı çıkardı ve kapıyı kilitledi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Yedi

Nikki ve Liam yeniden toparlanmak için karakola dönmek yerine, Dana'nın uyuşturucu danışmanının onlarla buluşmayı kabul ettiği, otoyolun yakınındaki küçük kafeye gittiler. Nikki ve Liam büyük boy kahve sipariş ettiler ve arka tarafta bir masa buldular. Nikki kahvesine krema ve şeker eklerken, Liam bu sabahki notlarını gözden geçirdi.

Nikki, "Banka için arama emri çıkartalım," dedi.

Liam başıyla onayladı. "İlkokula ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

Liam kafeye giderken okulu aramıştı. Nikki personelden ne kadar bilgi alabileceklerinden emin değildi ama Kellan'ın öğretmeniyle bazı ayrıntıları teyit etmeleri gerekiyordu.

"Saat birde. Bu bize öğleden sonra yola çıkmadan önce Kellan'ın öğretmeni ve otobüs şoförüyle konuşmak için zaman verir."

"Arkadaşlarıyla konuşmaya ne dersin?"

"Bu daha hassas bir konu," dedi Nikki. "Bunlar genç çocuklar. Miller bana okul danışmanlarının Kellan'ın küçük arkadaş çevresi de dahil olmak üzere sınıfıyla konuştuklarını söyledi. Öğretmene konuşmamız gereken arkadaşları olup olmadığını soracağım ama dikkatli olmalıyız. Kellan'ın öldüğünü duymak onlar için yeterince travmatik bir durum."

Nikki kafedeki atmosferin değiştiğini hissetti. Bazı müşterilerin neden aniden dönüp ona bakmaya başladığını anladığında midesi bulandı.

Mark Todd dükkâna girmişti. Sipariş vermek için tezgâha doğru ilerlerken başını öne eğmişti. Bu alışkanlığı hapisnede edindiğine şüphe yoktu: Başını eğ ve dikkatleri üzerine çekme, umarım kimse seni rahatsız etmez. Köşede oturan orta yaşlı bir çift kadın Mark yanından geçerken açıkça baktılar ve sonra birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar. Mark'ın masumiyetini inkar etmek mümkün değildi. DNA kanıtı ve gerçek katilin itirafı vardı.

Katil, ama yirmi yıl hapiste kalmanın damgası Mark'ı her yerde takip edecekti.

Kadınlardan biri ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. Arkadaşına bir şeyler söyledi ve sonra Mark'a doğru yürüdü.

Nikki de ayağa kalktı. Kadının Mark'ı taciz etmesine izin vermeyecekti. "Hemen döneceğim."

Nikki masaların etrafında koşuşturdu ama kadın onunla konuşmaya başlamıştı bile. Adam kadının söylediklerine şaşırılmış görünüyordu, soluk yanakları kızarmıştı.

"Bir sorun mu var?" Nikki sordu.

Mark ve kadın ona bakmak için döndüler. Kadın Nikki'yi bir aşağı bir yukarı süzdü, koyu renk gözlerinde tanıma ışıltıları parlıyordu. "Artık var. Onu rahat bırakın."

"Affedersiniz?"

"Senin yüzünden sabıkası var," diye tükürdü kadın.

"Aslında sicilim temizlendi Linda," dedi Mark usulca. "Nikki sayesinde."

"Hayatının yirmi yılını kaybettin-"

"Dur." Mark özür dileyerek Nikki'ye baktı. Kadına dönerek, "Bu benim kuzenim Linda," dedi Nikki'ye. "Nikki benim arkadaşım," diye kadını rahatlattı.

Bu yüzden çok tanıdık geliyordu. Nikki, Rory'nin ona gösterdiği aile buluşması fotoğraflarında Linda'yı görmüş olmalıydı.

"O zaman neden bizi rahatsız ediyor?"

Nikki kızardı. "Ona gitmesini söyleyeceğini sanmıştım."

"Hapiste olduğu için mi? Onun bir suçlu olmadığını biliyorum, Ajan Hunt. Görünüşe göre, onu hala bir suçlu olarak görüyorsun. Rory bunu biliyor mu?"

"Linda." Mark'ın yumuşak sesi sertti. "Benim adıma konuştuğunu biliyorsun."

"DNA seni temize çıkardıktan sonra."

Nikki yerin dibine girmek istiyordu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Yapmadın," dedi Mark. "Linda, git otur, ben de bir dakika içinde sana katılacağım."

Linda Nikki'ye ters ters baktı ama kuzeninin dediğini yaptı.

"Onun için üzgünüm."

"Olma," dedi Nikki. "Kendi işime bakmalıydım." Gülümsedi.

"Benim için ayağa kalkacaktın."

"O haklı. Olmaması gereken bir şeyi varsaydım."

"Çünkü insanların ne kadar kötü olabileceğini biliyorsun. Sana bir fincan kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Oh, uh." Nikki başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Burada ortağımla birlikteyim. Bir davayı tartışıyoruz."

Başını salladı. "Sorun değil. Belki başka zaman."

Nikki, Mark'ı serbest bırakıldığından beri sadece birkaç kez görmüştü. Ailesi onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve Nikki'nin Mark'a ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ama ailesinin cinayetleri onları çok farklı yollara sürüklemişti. Nikki hâlâ kendini suçluyordu ve ona her baktığında hissettiği suçluluk duygusunu yatıştıramıyordu.

"Kesinlikle," dedi. "İyi günler dilerim."

Mark başıyla onayladı ve Nikki tekrar Liam'a döndü. Fletcher olduğunu tahmin ettiği bir adamın ona katıldığını görünce şaşırdı. Mark'a o kadar odaklanmıştı ki kafeye birinin girdiğini fark etmemişti.

Mark ve kuzeniyle yaptığı konuşmadan sıyrıldı ve masaya geri döndü. Adam onun varlığını hissetti ve ayağa kalktı. Uzun boyluydu, koyu sarı saçları vardı ve hafif kazağı kaslı omuzlarını sarıyordu. Hakileri ve kareli gömleğiyle uyumlu mavi kazak yeleğiyle J. Crew fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Cam Fletcher?"

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Evet. Ajan Hunt, sizi haberlerden tanıyorum." Gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti.

Nikki sıkıca gülümsedi ve yerine oturdu. "Dana için çok üzgünüm."

"Buna inanamıyorum," dedi Cam. "On yıldır bu işi yapıyorum ve o gerçekten ayık kalabileceğini düşündüğüm birkaç kişiden biri."

Nikki, "Toksikoloji raporları elimizde yok," diye açıkladı. "Siz lisanslı bir bağımlılık danışmanısınız, değil mi?"

Cam başını salladı. "Birisi temizlenmeme yardım etti ve ben de diğer insanlara yardım etmek istedim. Bu yüzden okula geri döndüm."

"Bu çok takdire şayan," diye cevap verdi. "Sanırım Dana ile ilk kez programınıza geldiğinde tanıştınız?"

"Evet. Rehabilitasyon için New Hope'a gönderildi. Yatılı iyileşme programımız New Hope'un bir uzantısıdır."

"Bu onun rehabilitasyona ilk gelişi değildi," dedi Liam. "Onun hakkındaki ilk izlenimin neydi?"

"Üzgün ve yalnız," diye yanıtladı Cam. "Kimseye güvenmiyordu. Bu bağımlılar için alışılmadık bir durum değil. Çoğu mutlu bir hayatı olduğu için içmeye ya da kullanmaya başlamaz. Onun güvenini kazanmam uzun zaman aldı ama bir kez kazandıktan sonra köşeyi dönmüş gibiydi."

"Neden başlangıçta sana güvenmedi?" Nikki kahvesini yudumladı.

"Diğer danışmanlar tarafından -kendi deyimiyle- yakılmıştı. Kız kardeşinin ve mahkeme sisteminin kendisine karşı çalıştığını düşünüyordu. Metamfetamin bağımlılığını göz önünde bulundurarak, başlangıçta bu durumu uyuşturucuya bağlı bir paranoya olarak değerlendirdim."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Cam bir an sessiz kaldı. "Açıklaması zor. Uyuşturucu testlerinden geçmeye başladı ve temiz olduğunu biliyorduk ama kız kardeşinin onu baltaladığı inancı devam etti. Dana, Maggie'nin hayatı boyunca ona içerlediğine ve Kellan doğduktan sonra bunun daha da kötüleştiğine inanıyordu. Sanırım Maggie çocuk sahibi olamıyor."

Nikki, "Aralarındaki yaş farkı zor bir dinamik yarattı," dedi. "Maggie ya da Joe onu hiç rehabilitasyonda ziyaret etti mi?"

"Maggie birkaç kez geldi. Ama Dana her seferinde çok tedirgin oluyordu, bir süreliğine gelmemesini istedik. Dana'nın Kellan'la düzenli, gözetimli ziyaretleri oldu." Cam gözlerini masaya dikti. "O kadar iyi bir çocuktaki. Annesini görmeyi çok severdi ve onun iyileşmesinden gurur duyardı."

"Tekrar onunla yaşamaktan bahsetti mi?" Andersonlar Kellan'ın Dana'ya geri dönmek istemediğini söylemişlerdi.

"Kesinlikle," dedi Cam. "Onu son ziyareti velayet davasından bir hafta önceydi. Bir yılı aşkın süredir ayıktı ve parlıyordu. Bir daire için para biriktiriyordu ve o zamandan beri

Kellan Afton'da okula gidiyordu, Dana yakınlarda bir yer bulmayı umuyordu, böylece okul değiştirmek zorunda kalmayacaktı."

"O zamana kadar Gateway Center'da mı yaşıyordu?"

Cam başıyla onayladı. "Evet, bir kişi rehabilitasyon programını başarıyla tamamladığında, ayık yaşam programımıza başvurmaya hak kazanır."

Nikki programı duymuştu. Minneapolis'in Mall of America'dan uzak olmayan bir yerleşim bölgesinde yer alıyordu. "Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş mu?"

"Sadece aylık küçük bir program ücretimiz var. Sakinlerin çalışabiliyor ya da okula gidebiliyor olması gerekiyor. Eminim Minnesota'nın iyileşmekte olan bağımlıların geçiş yapmalarına ve başarılı olmalarına yardımcı olmak için en güçlü programlardan birine sahip olduğunu biliyorsunuzdur. Dana'nın üniversite diploması iş bulmasını biraz daha kolaylaştırdı. Eninde sonunda öğretmenlik lisansı almak istiyordu. Central Alarms için gelen çağrı merkezinde çalışıyordu. Her ay uyuşturucu testinden geçmek zorundaydı."

"Ama artık orada çalışmıyordu," dedi Liam. "Mahkeme tarafından uygulanan uyuşturucu testini geçemediği için kovulduğu söylendi bize."

Cam'in ağzı gerildi. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama..." Durakladı. "Dana'nın o testi geçemediğinden eminim. Bunu öğrenir öğrenmez, bir tür karışıklık olduğundan emin oldum."

Nikki, "Eminim ki birisinin vagondan düşmesi çok zordur," dedi. "Ama ne yazık ki bu çok daha sık oluyor. İnanmak istediğini biliyorum-"

"Ben saf değilim, beyefendi," diye cevap verdi Cam. "Gateway ayık kalma konusunda çok katı. İki ayda bir test yapıyoruz ve Dana altı ay boyunca her birinden geçti, sonuncusu mahkeme kararıyla yapılan testten birkaç gün önceydi. Bu kadar ay sonra tekrar uyuşturucu kullanmasının davranışlarını büyük ölçüde etkileyeceğini söylememe gerek yok herhalde. Kullanırken çok paranoyak ve öfkeliydi. Seçirirdi. Bunu saklayamazdı. Birinin kafasının iyi olduğunu anlayacak kadar bağımlıyla uğraştım. Dana değildi. O gün oğlunu geri almayı umuyordu ve almalıydı da. Bunun yerine onu kaybetti ve Gateway onu kapı dışarı etti. Davasını savunmaya çalıştım ama katı bir toleranssızlık politikaları var ve yeniden test söz konusu değildi."

"Nereye gitti?" Liam sordu. "Nerede yaşadığını henüz öğrenemedik."

Cam masaya baktı, kulaklarının üstü pembeleşmişti. "Tedavisi süresince Dana ve ben arkadaş olduk. Boş bir odam var."

"Bu bir çıkar çatışması değil mi?"

"İlişki kişisel olmadığı sürece, hayır, değil." "Kişisel miydi?"

Yüzü kızardı. "O şekilde değil, hayır. Karmaşık bir fiziksel ilişkiyle birinin iyileşme sürecini asla sekteye uğratmam ve bu yüzden birkaç hafta sonra taşındı. İşimi sevdiğimi biliyordu ve başımı belaya sokmak istemiyordu. Ona ilişkimiz olmadığı için sorun olmadığını söyledim ve bana şöyle bir bakış attı..."

Nikki, "Sana karşı bir şeyler hissediyordu," diye tahmin etti.

"Onunla konuşmaya çalıştım ama sustu ve eşyalarını toplamaya devam etti. Birkaç gün sonra aradı ve Kellogg Bulvarı'ndaki kadın sığınma evinde kaldığını söyledi."

Liam, "Cuma akşamı Miller'la telefonda konuştuğunuzda bundan bahsetmemiştiniz," dedi.

"Biliyorum. Bir aile davetindeydim ve mecbur kalmadıkça bu konuya girmek istemedim."

"Ama Dana'nın Kellan'ı kaçırmaya çalışmasına şaşırmadınız mı?"

Cam iç çekti. "Hem evet hem hayır. Onu tanıdığım ilk birkaç ay boyunca, hala ayık kalmaya çalışırken, onu geri vermezse kız kardeşinden almaktan bahsetti. Her seferinde ona bunun yanlış gidebileceğini ve temyiz şansını kaybedeceğini söyledim. Beni sığınma evinden aradığında, soğukkanlılığını kaybetmeyeceğine ve onu almayacağına dair bana söz verdi."

"Ama Şef Miller Cuma günü aradığında, tekrar kullandığını mı düşündünüz?"

"Bununla gurur duymuyorum ama evet. Kellan, Dana'nın temizlenmek için tüm motivasyonuydu. Onu kaybetmek onu yıktı. Bunun da ötesinde, Gateway'den atıldığında destek sisteminin çoğunu kaybetti."

Nikki notlarının yanında olmasını isterdi ama Cam'in Miller'a bir arkadaşının düğününe gittiğini söylediğinden emindi. "Sanırım sen

hafta sonu için bir arkadaşımın düğününe gitmiştim." "Evet, doğru." Kafası karışmış görünüyordu.

"Sadece açıklığa kavuşturuyorum, çünkü bir aile etkinliğinden bahsettiniz." "Ah." Hüzünle gülümsedi. "Bağımlı olmak köprüleri yakar. Benim arkadaşlarım benim ailemdir."

"Anlıyorum. Yani onunla en son barınaktan aradığı zaman mı konuştunuz?"

"Hayır," dedi Cam. "Geçen hafta durup dururken beni aradı ve bir danışmanlık seansı istedi. Kendini kaybedip kaybetmediğini söylemedi ama ben şüphelendim. Bir zaman ayarladık ama gelmedi."

"Nerede tanıştınız?" Liam sordu. "Gateway'de mi?"

"Benimle orada buluşmayı reddetti. Onu suçlayamazdım. Benimle Minneapolis şehir merkezinde sevdiğini bildiğim küçük bir kahvaltı mekanında buluşmasını istedim. Gelmedi."

"Hangi yer?" Liam sordu. "Her zaman iyi kahvaltı yerleri ararım."

"Al's," dedi Cam.

Liam parmaklarını şıklattı. "Pastırmalı waffle, değil mi?" Cam üzüntüyle başını salladı. "Dana hep onlardan alırdı."

"Ondan sonra onu tekrar aramayı denedin mi?" Nikki sordu.

Cam başını salladı. "Hiç cevap vermedi. Nerede kaldığını bilmiyordum, bu yüzden izini süremedim."

"Barınakta değil miydi?"

"Orada sadece bir hafta kadar kaldığını ve sonra bir yer bulduğunu söyledi. Dürüst olmak gerekirse, yanlış insanlarla düşüp kalktığından endişelendim. Kellan'ı kaybettikten sonra kırılgan bir durumdaydı."

"Uyuşturucu testi pozitif çıktığında Andersonlar hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?"

Cam'in çenesi gerildi. "Maggie'ye saldırdı, mahkeme sandalyelerinin üzerinden. Başını belaya sokacak bir şey yapamadan onu yakaladım. Dana, Maggie'nin sınavı geçememesiyle bir ilgisi olduğundan emindi."

"Sen ya da Gateway bunu araştırdınız mı?"

"Dana o noktada sisteme olan tüm inancını yitirmişti." Cam'in sesi acıyla renklendi. "Benimle kalmaya ilk geldiğinde, tek konuştuğu kız kardeşine inanmakla ne kadar aptallık ettiğiydi."

Maggie mahkemeyi velayet davasını Washington County'ye taşımaya ikna ettikten sonra karışmaya devam etmeyecekti. Dışarıdan bir avukat bulmayı önerdim, o da bunu düşüneceğini söyledi. Biriyle temasa geçti mi bilmiyorum. Herkesin ona karşı olduğuna inanıyordu. Bu konuda yanıldığını da sanmıyorum."

"Dur bakalım." Liam notlarından başını kaldırdı. "Maggie bunu ne zaman yaptı?"

"Dana'yı tanımadan önce," dedi. "Sanırım Joe ve Maggie'nin geçici velayete sahip olduğu ilk birkaç ay içinde. Dana o sırada rehabilitasyona girip çıkıyordu ve kalıcı bir adresi yoktu. Maggie, Kellan onlarla birlikte yaşadığı ve Dana da dengesiz olduğu için Hennepin County hakimini davayı Washington County'ye taşımaya ikna etti."

Nikki ona, "Bu tamamen olağandışı bir durum değil," diye hatırlattı. "Aile mahkemeleri dolup taşıyor. Ne zaman bir davayı başka bir bölgeye kaydırabilseler, bunu seve seve yapıyorlar."

"Biliyorum ama Dana bunun Maggie'nin aile mahkemesi yargıcı ile dost olmasından kaynaklandığını düşündü. Washington County'de aile mahkemesine bakan sadece iki yargıç var. Dana ilk başta fark etmedi ama Yargıç Frasier'in Maggie ile aynı liseye gittiğini anladı."

"Stillwater'ın kocaman bir lisesi var," dedi Nikki. "Bu pek dostça bir davranış sayılmaz, özellikle de doksanlı yılların başında mezun olmuş olmaları gerektiğine göre. Şu anda iletişim halinde olduklarına dair bir kanıtı var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Cam. "Ama Dana kız kardeşinin Kellan'ı ondan sonsuza dek almak istediğine yürekten inanıyordu."

"Maggie Dana'nın ayık kalacağını düşünmüyordu," dedi Liam. "Kellan'ı korumak istedi."

"Ben de ona öyle söyledim." Cam başını salladı. "Dana her şeyin onu yerinde tutmakla ilgili olduğuna inanıyordu. Maggie onun hayatının kontrolünü tamamen elinde tutmak istiyordu. Annelerini vasiyetini değiştirmeye ikna eden oydu."

Nikki, "Dana'nın mirastan pay almasını engellemek için," diye önerdi.

"Hiçbir şart yoktu," dedi Cam. "Dana sadece kesildi ve bu annesi gibi değildi."

Nikki notlarını kontrol etti. "Gerçi her ay faizden para alıyordu. Kellan'ı kaybettikten sonra buna ne oldu?"

"Maggie paranın Dana'nın rehabilitasyon masraflarına gitmesini kabul etmek zorunda kaldı."

"O zaman Dana neden Maggie'nin onun iyileşmesini istemediğinden bu kadar emindi?"

"Kontrol. Dana, Maggie'nin kendisine olan kızgınlığının davranışlarını yönlendirdiğine inanıyordu."

"Dana çok daha genç olduğu ve aileleri onun için daha fazlasını yapabildiği için mi?" Nikki sordu.

"Sanırım öyle."

Liam ikna olmamış görünüyordu. "Küçükken herhangi bir olay yaşanıp yaşanmadığını biliyor musunuz? Özellikle herhangi bir şey?"

Cam parmaklarını masaya vurdu. "Dana on yedi yaşındayken, Maggie ve anneleri Dana'nın balo elbisesi yüzünden büyük bir kavgaya tutuştular. Pahalıydı ve Maggie'nin sahip olduğu her şeyden daha güzeldi. Dana bu kavganın Maggie'nin öfkesini dindirdiğini ve annelerinin onu evden kovduğunu söyledi. Sonunda araları düzeldi ama ondan sonra ailede pek çok tartışma yaşandı ve bunların çoğu ailelerinin Dana'ya yardım edip Maggie için hiçbir şey yapmamasıyla ilgiliydi. Tabii ben sadece Dana'nın bakış açısını biliyorum. Annesinin ona Maggie'ye ellerinden geldiğince yardım ettiklerini söylediğini anlattı."

"Bize daha fazla bilgi verebilecek yakın arkadaşlarınız ya da aileniz var mı?"

"Dana Iowa'daki bir kuzeninden bahsetti. Sanırım ikinci kuzen. Kayıtlarımda adı olabilir. Bilgisayarıma döner dönmez bakacağım. Üzgünüm ama gitmem gerek. Bir müşteriyle toplantım var."

"Elbette. Geldiğiniz için teşekkürler." Cam giderken Nikki Liam'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim," dedi Liam. "Dana'nın Maggie hakkındaki suçlamalarına kesinlikle inandı. Eğer ona en yakın kişi oysa, Kellan'ı geri almak için yardım isteyeceği en muhtemel kişi de o gibi görünüyor."

Nikki başını salladı. "Mazereti oldukça sağlam ama bu Dana'ya bir şekilde yardım etmediği anlamına gelmez." İçini çekti ve çantasından telefonunu çıkardı, Caitlin Newport'un numarasının yandığını fark etti

tekrar. Nikki gitmek için ayağa kalktı ve saatini kontrol etti. "Öğretmenle görüşmeye yetişmek istiyorsak acele etmeliyiz."

Cam'in Dana'nın sorunlu hayatıyla ilgili anlattıklarını duyan Nikki, Dana'nın Kellan'ı aldığında ne kadar dengeli olduğunu merak ediyordu. Onunla yaşamak için teyzesi ve amcasından ayrılmayı reddetseydi, kendini kaybedip oğluna zarar verebilir miydi?

Sekiz

Liam not alırken Nikki GPS'i Kellan'ın ilkokuluna doğru takip etti. Cam'den kötü bir izlenim almamıştı ama onun adını şüpheli listesinden çıkarabilmek istiyordu. "Dinle, Cam Fletcher'ın geçmişini tam olarak araştırdığından emin ol. Dana'yı yardım için göndermiş olabileceği herhangi bir iş ortağı bulabilecek misin bir bak."

Miller'ın arayan kimliği cipin dokunmatik ekranında yanıp söndü. "Çok havalı," diye alay etti Liam.

Nikki gözlerini devirdi. "Hey, Şef Miller. Cam Fletcher'la konuşmamız yeni bitti," dedi Nikki. "Dana, Maggie'nin onu yakalamaya çalıştığına ve bir şekilde uyuşturucu testini tahrif ettirdiğine yemin etti."

Miller kısaca, "Meth insanları paranoyaklaştırıyor," diye cevap verdi.

"Benim de ilk düşüncem buydu ama Dana uyuşturucu danışmanına Maggie'nin Kellan'ı kendisinden alacağını söylemiş ve temizken bile bundan hiç vazgeçmemiş. Bu sabah Anderson'ların evindeydik. Aile geçmişi çok yoğundu."

"Dana ve Maggie arasındaki husumeti kastediyorsun," dedi Miller. "Lafı açılmışken, az önce Maggie Anderson'dan bir telefon aldım, kocasına onların şüpheli olduğunu söylediğin için öfkeli."

Nikki ve Liam birbirlerine baktılar. Miller'ın sesinin hiç bu kadar sinirli çıktığını duymamıştı. "Joe'ya standart bir soruşturma yapmamız gerektiğini söyledik. O da anlayışla karşıladı ve her yere bakmamızı söyledi. Evi ve ahşap atölyesini aradık ve hiçbir şey bulamadık."

"Maggie başından beri biraz savunmacı görünüyordu," diye ekledi Liam. "Sanırım kederiyle diğer herkese kızarak başa çıkmaya çalışıyor."

"Eğer ayağınıza basıyorsak-" diye başladı Nikki.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Miller. "Hepsi yanlış çıktı. O kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum. Senin için Caitlin Newport'un Chisago İlçe Şerifi'ne verdiği bilgileri takip ettim ve onunla yaptığım konuşma beni öfkeliendirdi. Çok gücendi ve onun kararlarını sorguladığımı söyledi. Ben de ona, Caitlin Newport'un

evre ilçeleri aramaya yardım etmeleri için bilgilendirdi ve beni erif olarak kalma ansımı arttırmak için başka bir sansasyonel dava açmaya çalışmakla suçladı. Newport'a hiç tahammülü yok, o yüzden bu da işimize yaramadı."

"Sana herhangi bir bilgi verdi mi?" Nikki sordu.

Miller, "Zaten bildiğinizden fazlası değil," diye cevap verdi. "Zach Reeves büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte yaşıyor. şerife göre, dedesi uyanmadan bir süre önce, sabah 7 civarında kar motosikletiyle kaçmış. Dedesi ve babaannesi sonunda eve geleceğini düşünmüşler ama öğle yemeğine kadar gelmeyince aramaya başlamışlar. Öğleden sonra geç saatlerde polise haber verildi. Birkaç komşu o sabah onu nehir kenarında at sürerken gördüklerini bildirmiş."

"Buz rts nasıl?" Nikki sordu. Donmuş gllerde kar motosikletiyle gezmek kiş eğlencesi sayılırdı ama Mart başında suya girmek riskliydi. St. Croix Nehri'nde dolaşmak düpedüz aptallıktı.

Miller, "oğu yıl bu zamanlarda olduğu gibi düzensiz," diye cevap verdi. "Bölgeyi aradılar ve çocuğun çorap şapkasını kıyıya yakın bir yerde buldular."

Liam cep telefonunu çıkardı ve yerel bir harita açtı. "şapka Kellan ve Dana'nın bulunduğu köprünün yakınlarında bir yerde bulunmadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Miller. "Zach'in evinden yaklaşık on mil uzakta bulmuşlar. Ama lanet nehir güneye doğru aktığı ve akıntı genellikle buzun altında iyi bir hızla ilerlediği için haberim olmalıydı."

Nikki, Miller'ın bilgilendirilmediği için duyduğu tedirginliği anlıyordu ama onun müdahalesinin pek bir fark yaratacağından şüpheliydi. "şerifin Zach'e olanlar konusunda haklı olduğunu düşünüyor musun?"

"Muhtemelen. Ama şapkayı bulmak biraz uygun, öyle değil mi?" Miller sordu. "Donmamıştı ve buz kıyıdan birkaç yüz metre açığa kadar parçalı bir hal almıyor. Belki de şerifin çok fazla soruşturma deneyimi olmayan bir politikacı olması ve bana Zach'ten bahsetmeme cesaretini göstermesi. şerif, Kellan'ı aramakla meşgul olduğumu bildiğini ve Kellan'ın annesi tarafından kaçırıldığına inanıldığı için iki kayboluşun birbiriyle bağlantılı olması için bir neden görmediğini söyledi."

"Yine de mantıklı bir teori," dedi Liam. "Özellikle de Zach kar motosikletini almışken."

"Biliyorum," diye kabul etti Miller. "Danny Braintree ve ben hiçbir zaman aynı fikirde olmadık. Muhtemelen kararlarım bulanıklaştı."

"En son ne zaman uyudun?" Nikki, Miller'ın Kellan ortadan kaybolduğundan beri çok az dinlenerek gece gündüz çalıştığını biliyordu.

"Biraz kestirdim."

"Eve git ve gerçekten uyu. Liam ve ben Kellan'ın öğretmeniyle konuşacağız. Sizi haberdar edeceğiz. Zach'e gelince, etrafı kurcalamamızı ister misin?"

Miller homurdandı. "Braintree bu fikre çok kızar. O eski kafalıdır ve Hardin'le dosttur. Bu durum hakkında ne düşündüğünü tahmin edebilirsiniz. Aramaya yardımcı olması ve başka neler bulabileceğine bakması için bir şerif yardımcısı gönderdim."

Nikki Braintree'yle uğraşmak istemiyordu, özellikle de Mark Todd'un haksız yere hapse atılmasından kısmen sorumlu olan eski şerif Hardin'i destekliyorsa, ama Miller'ın elinin kolunun bağlı olduğunu biliyordu. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Şimdi evine git ve kendi yatağında uyu."

"Hey, ben şerif vekiliyim," dedi Miller. "FBI takım elbiseli birinin bana patronluk taslamasına izin vermeyeceğim."

Nikki güldü. "Evine git Kent." Telefonu kapattı ve Caitlin'in numarasını tuşladı.

Endişeli sesi Bluetooth sisteminde yankılandı. "Ne buldun?"

"Miller Braintree ile konuştu ve üzgünüm ama kötü tutumuna rağmen, bu iki vakanın bağlantılı olduğunu ya da Zach'in buzdan geçmediğini düşünmek için sağlam bir neden yok. Ve Braintree kesinlikle benim bu işe karışmamı istemiyor."

"Lütfen Nicole," dedi Caitlin. "Eğer benimle oturursan-" "Bu dava sonuçlanana kadar Mark'la ilgili röportajı yapmayacağım. bitti."

"Seninle konuşmak istememin nedeni bu değil," diye tersledi Caitlin. "Zach'in büyükanne ve büyükbabasına yardım edeceğine söz verdim."

Liam boğazını temizledi. "Caitlin, Miller'la olan konuşmanı duydum. Nikki haklı. Araya girmemiz için bir sebep yok. Ve oraya gitmek

Braintree'nin başı her şeyi daha da kötüleştirecektir. Bırakın işlerini yapsınlar ve aileyi biraz olsun rahatlatılsınlar."

"Cesedini nehirden çıkararak demek istiyorsun." Caitlin'in sesi yükseldi. "O boğulmadı. Orada bir yerde ve Kellan'a zarar veren aynı kişi Zach'e de zarar vermiş olabilir."

"Duymak istediğin bu olmadığı için üzgünüm ama biz işimizde iyiyiz," dedi Liam buz gibi bir sesle. "Lütfen işimizi yapmamıza izin verin."

"Senden yardım istemedim, değil mi? Nikki'nin yardımını istiyorum."

"Caitlin, bu soruşturmada dizimize kadar batmış durumdayız." Nikki kızgınlığını sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Miller'ın Zach'in araştırmasını takip eden bir yardımcısı var. Sana söz veriyorum, teorini destekleyen herhangi bir kanıt kırıntısı duyarsam, bunu araştıracağım."

Arama aniden sona erdi ve Nikki içini çekti.

"Gerçekten yüzüme kapattı."

"Belli ki bazı duygusal yatırımları var," dedi Liam.

"Bu yüzden nazik olmaya çalışıyorum. Ama sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki, içeri dalarsak tek yapacağımız Braintree'yi kızdırmak ve Zach'in cesedinin bulunmasını geciktirmek olur."

Caitlin iyi bir muhabirdi ve bir soruşturmanın nasıl yürüdüğünü biliyordu. Bir adım geri çekilip olaylara mantıklı bir şekilde bakabilirse Nikki'nin haklı olduğunu görecekti. Yine de Stillwater gibi küçük bir kasabada aynı gün iki çocuğun kaybolma ihtimali çok düşüktü. Ama Zach buzun içinden geçmiş olmalıydı, diye hatırlattı kendine. Tek mantıklı açıklama buydu.

Nikki ilkokulun **o t o p a r k ı n a** doğru keskin bir dönüş yaptı. "Bunun için üzgünüm," dedi arabanın havasında bir düşüş olduğunu fark ederek.

Liam cevap vermedi.

Nikki yolcu koltuğuna bakınca Liam'ın öfkeyle mesaj yazdığını, ağzını konsantrasyonla büzdüğünü gördü. "Liam?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kusura bakmayın. Sadece bir arkadaşım ile ilgileniyordum." Telefonu cebine geri koydu ve pencereden dışarı baktı.

"Her şey yolunda mı?" Nikki sordu.

"Sorun yok." Liam'ın sesi alışılmadık bir şekilde gergindi. "Ofisteki kıdemsiz ajan Cam'in geçmişini araştırıyor."

"Bu arkadaşın dün geceyi birlikte geçirdiğin kadın mı?"

Gözlerini devirdi. "Kadın olduğunu kim söyledi?"

Nikki homurdandı. "Bunu bana ciddi ciddi sormuyorsun, değil mi?" Durakladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Liam iç çekti. "Teşekkürler ama hayır. Önemli bir şey değil. Biz sadece Kellan'ın öğretmeniyle görüşmeye odaklanalım."

Kellan'ın öğretmeni Cara Knopp yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu; kısa, dalgalı siyah saçları ve parlak bir gülümsemesi vardı. Kazağını küçük beline doladı ve yuvarlak masaya oturarak Nikki ve Liam'a da aynısını yapmalarını işaret etti.

Küçük plastik sandalyeler çocuk boyundaydı ve Nikki devrilmemeyi umarak dikkatle oturdu. Liam'ın dizleri neredeyse çenesine değiyordu. Nikki, haberin şokunu hâlâ atlatamamış gibi görünen Cara'ya odaklandı.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Nikki. "Kellan'ın başına gelenleri öğrencilerinize açıklamak çok zor olmalı. Umarım danışmanlar yardımcı olmuştur. Onlar için herhangi bir ek kaynağa ihtiyacınız olursa yardımcı olabiliriz."

Cara gözlerini bir mendille sildi. "Teşekkür ederim. Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi Nikki nazikçe. "Kellan iyi bir öğrenci miydi?" diye sordu.

"Evet, çok tatlı biriydi. Çok çalışkandı. Bayan Anderson, onlara ilk geldiğinde hiç okula gitmediğini ve birinci sınıfa gidebilmesi için ona özel ders verdiğini söyledi. Çok zeki ve çabuk öğrenen biriydi."

"Çok çocukla oynar mıydı?" Nikki sordu.

"Hayır, çok utangaçtı. Kenarda olmayı severdi. Bazen biyolojik annesiyle yaşadıkları yüzünden ortama uyum sağlamayı öğrendiğini düşünüyorum. Diğer çocuklara karşı iyiydi ama çekingendi. Danışmanlar zaten hepsiyle konuşmuştu."

"Merak etmeyin, çocukları zorlamayacağız. Sadece sır verebileceği bir arkadaş olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Cara bir an için bunu düşündü. "O ve Lindsey Sutton okul pistinde birlikte yürümeyi severlerdi. Ama çoğunlukla gruplar halindeydi."

"Bugün burada mı?"

"Hayır," dedi Cara. "Bütün çocuklar sarsıldı. Ailesi bugün onu arayıp hasta olduğunu söyledi."

Nikki ailesinin bilgilerini sormak için aklına bir not aldı. Lindsey bugün evde kaldıysa, belki de Kellan'a onun bazı sırlarını bilecek kadar yakın olmuştu. "Son birkaç hafta içinde olağandışı bir şey olduğunu düşünebiliyor musunuz? Kellan farklı görünüyor muydu? Dikkati dağınık mıydı?"

"Hayır," diye yanıtladı Cara. "Her şey normaldi. Derslerinde ilerideydi, bu yüzden ona daha üst düzey kitaplar vermiştim. Bununla gurur duyuyordu ve sık sık teneffüste kalıp kitap okuyordu."

Nikki ve Liam birbirlerine baktılar. "Diğer çocuklarla dışarıda olmaktan korkuyor gibi görünüyor muydu?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Kış o kadar soğuk geçti ki spor salonunda birkaç teneffüs yaptık. Bazen gidip diğerleriyle oynuyordu ve iyi görünüyordu ama okumayı çok seviyordu."

Nikki okulda ne bulmayı umduğundan emin değildi ama hayal kırıklığı içini kaplamıştı. Şimdiye kadar Kellan'ın günlük hayatındaki her şey normal görünüyordu.

Nikki Liam'ı arabasına bıraktıktan ve Dana'nın telefonu ile çalışan bir şarj cihazı satın aldıktan sonra eve gitmeden önce durup Rory'yi görmeye karar verdi. Şehrin batı yakasındaki yeni bir inşaatta büyük bir ekibi vardı. Çoktan birkaç yeni ev inşa edilmişti ama şantiyesini bulmak zor değildi. Ona bugüne kadar tasarladığı en büyük evlerden biri olduğunu söylemişti ve Nikki de buna inanmıştı. En az 6.000 metre kare olduğunu tahmin ediyordu, ayrıca üç katlı bir garajı vardı.

Rory'nin evinin arkasına birkaç iş kamyonu park etmişti ve Nikki'nin sinirleri gerildi. Dedikodular yüzünden kasabada pek fazla randevuya çıkmamışlardı ve Nikki onu hiç yerinde ziyaret etmemişti. Onu yarın göreceğini bilse de, şehirden ayrılmadan önce onu görmeye gerçekten ihtiyacı vardı.

Ön kapı birkaç santim açık duruyordu ve radyoda klasik rock çalıyordu. Nikki, müzik sesinden kimsenin onu duyacağından şüphe etmesine rağmen kapıyı çaldı. Evin planlarını görmemişti ama geniş ve açık fuayesi etkileyiciydi. Takip etti

Martha Stewart'ın kıskanacağı bir mutfağın müziği. Beş yıldızlı bir restoranın kadar büyüktü; paslanmaz çelik aletler, çift fırınlı bir gaz ocağı ve Nikki'nin kendi mutfağındakinin iki katı büyüklüğünde bir orta ada vardı. Büyük adanın üzerine koruyucu bir örtü örtülmüştü.

Rory dolapların üzerinde çalışan bir merdivenin üzerinde duruyordu. Kot pantolonu boya lekeleriyle doluydu ama dar kalçalarına tam oturuyordu ve eski tişörtü o kadar inceydi ki omzundaki ejderha dövmesini görebiliyordu.

"Hey."

Omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Hey, sen. Seni bugün tekrar göreceğimden emin değildim." Rory merdivenden indi. "Uğradığına sevindim." Nazik sesi ve tanıdık kokusu uzun günün ardından bir soluklanmaydı.

"Seni görmem gerekiyordu."

Rory onu kollarının arasına aldı ve kız yüzünü onun göğsüne gömdü. Adam çenesini kızın başının üstüne koyacak kadar uzundu. "Hayal bile edemiyorum. Anderson'lar en azından bir kapanış yaptı."

"Doğru."

Onun başının üstünü öptü. "Sanırım Lacey bir dahaki sefere babasının yanına gidene kadar şehre dönmeyeceksin."

Nikki geri adım attı ve ona baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Davanın temelde kapandığını düşünmüştüm. Kasabada Dana'nın intihar ettiği ve zavallı Kellan'ın ölümüyle bir ilgisi olduğu konuşuluyor."

"Kasabada dedikodu mu var?" Nikki söyledi. "Bunu sana kim söyledi?"

"Adamlarımdan biri. Bir arkadaşından duymuş. Küçük kasabaların nasıl olduğunu bilirsin Nik."

"Kendi işlerine bakmak yerine dedikodu yayan insanlarla dolu." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve tezgâha yaslandı. "Adli tabip henüz otopsileri bitirmedi. Ama tabii ki ölü küçük bir çocuk ve annesi hakkında dedikodu yapalım."

Rory'nin gözlerinde acı parladı. "Dedikodu yapmıyorum. Adamlarım birlikte olduğumuzu biliyorlar ve duyduklarından söz ettiler. Ben sadece seni bir daha ne zaman göreceğim konusunda bir fikir edinmek istedim."

Utanç Nikki'nin içine işledi. "Özür dilerim. Ayrıntılara giremem ama bunu Dana'nın yapmamış olma ihtimali çok yüksek," dedi Nikki.

"Şaka yapıyorsun."

"Daha fazlasını söyleyemem ve Blanchard'ın bunu resmileştirmesini bekliyoruz. Ama belli ki işin içinde başka biri daha var ve o hala dışarıda. O zavallı küçük çocuk." Sesi kesildi. "O kadar küçük ve çaresizdi ki."

"Tanrım." Ona sıkıca sarıldı. "Eve gidip Lacey'yi görmek istemene şaşmamalı."

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Nikki kendini toparladı ve onun gözlerinin içine bakabilmek için arkasına yaslandı. "Bu işleri kolaylaştırır."

"Sevindim," dedi. "İşin yeterince sefil."

Güldü ve geri adım atarak gözlerini sildi. "Her zaman kötü değil. Piçi yakaladığımızda oldukça harika oluyor."

Bir tutam saç kızın gözlerinden uzaklaştırdı. "Eminim öyledir."

"Burası etkileyici bir yer. Bu mutfak beni ağlatıyor."

Sırıttı. "Son ürünü görene kadar bekle. Mümkün olan her zil ve düdüğü satın aldılar."

"Programa geri dönebilecek misiniz?"

"Evet," dedi Rory. "Bu inşaat işi. Ya geride kalmışsındır ya da yeterince meşgul değildir. Çok fazla işi her zaman kabul ederim."

Ona kafede olanları anlatmak istiyordu ama Rory ile ailesinin arasını daha da açmak istemiyordu. "Bu sabah Mark'ı gördüm. İyi görünüyordu."

"Nerede?"

"I-10'un yanındaki kahve dükkanı. İşe gideceğini söyledi."

"Oradan çok uzak olmayan bir yerde benim için bir rehabilitasyon projesi üzerinde çalışıyor. Konuştunuz mu?"

"Biraz. Ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum ve çalışmak zorundaydım. Bu kadar iyi olmasına sevindim."

"Ailemle senin hakkında konuşuyor. Kendilerine geleceklerdir."

"Çok nazik ama gerginliğe neden olmak istemem. Onu daha yeni geri aldılar."

Rory onun başının tepesini öptü. "Senin sayende."

"Ondan vazgeçmeyen ve gerçeği görmemi sağlayan sendin."

"O zaman ikimiz de övgüyü alacağız." Adam onu usulca öptü ve kadının vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

Telefonu araya girdi. "Tıbbi tetkikçi arıyor. Açmak zorundayım."

Rory başıyla onayladı. "Seni geçirmemi ister misin?"

"Hayır, eve gidip dinlenebilmen için buradaki işin bitmeli. Benim de yola çıkmam lazım." Telefon düşmeden önce cevap verdi. "Merhaba, Dr. Blanchard."

Rory, "Eve döndüğünde bana mesaj at," diye mırıldandı. "Seni şimdiden özledim."

ona gülümsedi önce o dışarı çıktı. "Üzgünüm, Dr. Blanchard. Ben de tam biriyle görüşüyordum."

"Sorun değil," dedi. "Her iki otopsi de tamamlandı, toksikoloji raporları bekleniyor. Kellan, yuvarlak bir cisim gibi görünen künt bir cisimle travma sonucu ölmüş. Kaza mı yoksa kasıtlı mı olduğunu hâlâ anlayamadım. Adli antropoloğa röntgenleri gönderdim. Ne kadar güç kullanıldığını ve darbenin hangi yönden geldiğini söyleyebileceğini umuyorum. Mide içeriğine bakılırsa, okul yemeğinden altı ila sekiz saat sonra ölmüş. İyi haber şu ki cinsel saldırı izine rastlanmadı."

"Dana'nın şu anda kullandığına dair herhangi bir işaret buldunuz mu? Kullandığı zamanlara ait birkaç fotoğrafını gördüm, çok zayıftı ve yüzünde bazı yaralar vardı."

"Hayır," dedi Blanchard. "Normal kilodaydı. Cildinde bazı yara izleri var ama yeni değil. Bu yeniden başlamadığı anlamına gelmiyor. Toksikoloji sonuçları gelene kadar emin olamayız. Şunu da bilmelisiniz ki, onu masaya yatırdığımda elinin dış kısmında ve avuç içinde, sıkıca tutulmaya bağlı olarak ölüm sonrası morarmalar görülüyordu."

"Bundan ölüm zamanını anlayabilir misin?"

"Derin morlukların ortaya çıkması genellikle en az on iki saat sürer. Bugün geç başladım ve önce Kellan'ın otopsisini yaptım. Dana'nın otopsisine öğlene kadar başlayamadım, bu da ölüm saatini

Pazar gece yarısı. Bu da cesedin bu sabah geldiğimizde içinde bulunduğu durumla tutarlı. Ayrıca kollarında muhtemelen bir haftalık ya da daha eski sararmış morluklar var."

"Bileklerindeki kesikler hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Evet, otopsi yapmak için beklememin bir nedeni de buydu, çünkü asistanım M.E.'nin fikrini almak istedim. Kesikler bilekten başlamak yerine yukarıdan aşağıya doğru yapılmış. Size şunu söyleyebilirim ki, ön koldan aşağıya doğru kesilmiş bir intihar görmedim. Çoğu bilekten başlar ve çoğu başarılı olmak için ne kadar gerektiğini bilmez."

"Anladığımdan emin olmak için, birinin Dana'nın elini morluklar bırakacak kadar sıkı tuttuğunu ve sonra bileklerini beklediğiniz gibi yukarı değil aşağı doğru bir hareketle kestiğini söylüyorsunuz."

"Doğru. Morarma sağ elinde. Tahminimce kesilen ilk bilek bu."

"Uyuşturulmuş olmalı," dedi Nikki. "Yoksa daha fazla kavga belirtisi olurdu."

"Bir çeşit yatıştırıcı ya da benzodiazepin bulmayı umuyorum."

"Rohypnol demek istiyorsun." "Evet," dedi Blanchard.

Nikki ailesini gerçekten kimin öldürdüğünü öğrendiğinde, o gece kendisine ilaç verildiğini ve neredeyse tecavüze uğradığını da öğrendi. Blanchard'ın kelime seçimini takdir ediyordu ama adli tabibin Nikki'nin gözünü boyamasına gerek yoktu. "Tecavüze mi uğramış?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Ama onun cinayete kurban gittiği konusunda rahatım."

"Peki ya Kellan?"

"Şu anda belli değil. Önce kemik doktorunun ne diyeceğini görmek istiyorum."

Nikki içgüdülerinin doğru çıktığını duyunca rahatlamıştı ama acı gerçek de içini bir hüznün dalgasıyla doldurdu. Dana öldürülmüştü.

Dokuz

"İlkbaharda kelebekler yumurtadan çıkacak." Lacey sırttı, çenesinde pizza sosu vardı. Nikki onu babasının evinden aldığından beri durmadan konuşuyordu. Yaklaşık altı yaşındaki kızının bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı. Elleriyle konuşuyor, bazen o kadar hızlı konuşuyordu ki Nikki onu zar zor anlayabiliyordu. Nikki böyle günlerde Lacey'yi kollarına almak ve bırakmamak istiyordu. Hayat çok kırılıyordu.

"Bu çok heyecan verici, tatlım." Nikki kızına bir peçete uzattı. "Çeneni sil. Ne tür kelebekler olduğunu biliyor musun?"

Lacey'nin küçük burnu kırıştı. "Um... güzel olanlar."

Nikki güldü. "Umarım öğretmenin bir sürü fotoğraf çeker."

"Evde de kelebek yetiştirilebileceğini söyledi. Biraz alabilir miyiz?"

Nikki kelebek bahçeleri hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Lacey aylardır bir evcil hayvan için yalvarıyordu. Belki kelebekler onu bir süreliğine tatmin edebilirdi. "Kesinlikle kontrol edeceğim."

Lacey sandalyesinde zıpladı ve sonra bir parça daha pizza almak için uzandı. Önce pepperoniyi kopardı, her parçayı ayrı ayrı. Sonra dilime başladı.

Nikki, "Haftanın geri kalanında babanla kalacaksın," dedi. "Annenin çalışması gerekiyor."

Lacey koltuğuna yığıldı. "Neden buradan çalışamıyorsun?"

Nikki, kızına çok fazla ayrıntı vermeden işi hakkında olabildiğince dürüst olmaya çalıştı. Eski kocası da bir FBI ajanıydı, ancak beyaz yakalı suçlar alanında çalışıyordu ve programı Nikki'ninkinden daha tutarlıydı. Neyse ki Tyler esnekti ve Nikki'nin işteki sorumlulukları sık sık Lacey'yle geçirdiği zamanın önüne geçse de, ikisi de kendilerini eksik hissetmeden velayeti paylaşabiliyorlardı. "Küçük bir çocuk yaralandı ve bunu kimin yaptığını bulmam gerekiyor."

"O iyi olacak mı?"

"Hayır, tatlım, değil. Bu yüzden annen uzun saatler çalışacak ve benim için aynı kasabada kalmak daha kolay olacak."

"Otelde mi kalacaksınız? Havuzu olan? Eğer öyleyse ben ve babam gelip yüzebiliriz!" Yanakları kızardı, gözleri parladı.

Nikki irkilmemeye çalıştı. Kızına yalan söylemekten nefret ediyordu ama şimdi hayatındaki daha fazla değişiklikten bahsetmenin zamanı olduğundan emin değildi. "Hayır, havuz yok. Ama sen ve baban her zaman eğlenirsiniz."

Lacey yüzünü ellerine dayadı ve somurttu. "Sanırım."

"Koktuğunu biliyorum," dedi Nikki. "Ama dava biz farkına varmadan bitmiş olacak."

Nikki buna inanmayı diledi.

Lacey'yi yatağına yatırdıktan sonra Nikki, Dana'nın artık şarj edilmiş olan telefonunun başına oturdu. Telefonda sadece üç haftalık aramalar ve mesajlar vardı, bu da Cam'in yeni bir telefon almasıyla ilgili verdiği bilgiyle uyuşuyordu. Nikki arama kayıtlarında Anderson'ların sabit ya da cep telefonu numaralarını görememişti. Dana'nın son dört araması Cuma akşamı bilinmeyen dört farklı numaradan art arda gelmişti. Hiçbirine cevap vermemişti.

Nikki son numarayı geri aramak için Dana'nın telefonundan #69'u tuşladı. Bağlantı çoktan kesilmişti, yani muhtemelen kullan at bir numaraydı. Geçici numaralar sürekli kullanıldığı için bunların izini sürmek genellikle zordu, bu yüzden Dana'nın katilini bu şekilde bulma şansı zayıftı.

Nikki kısa mesajları kontrol etti. Birkaç tane bariz tele-pazarlama mesajı vardı ama diğer dört mesajın hepsi farklı numaralardandı ve Dana ölmeden önceki son birkaç gün içinde gönderilmişti.

Nikki mesajları okudu. Mesajların bir kaçırma olayını koordine etmekle ilgili bir konuşmadan çok tehditlere benzediğini görünce şaşırdı. Dana kendini neyin içine sokmuştu?

Seni izliyorum.

Ne yapabileceğimi biliyorsun. Bir dahaki sefere daha kötü olacak.

Sana söylediklerimi unutma.

Eğer geri dönmek zorunda kalırsam, pişman olacaksın.

Son mesaj Dana ve Kellan ortadan kaybolmadan birkaç gece önce gönderilmişti. Dördü de aynı kişiden gelmiş gibi görünüyordu. İkinci mesaj ona zarar veren kişiyi hatırlatıyor gibiydi. Blanchard, Dana'nın kollarının üst kısmındaki sarı morlukların öldürüldüğünde yaklaşık bir haftalık olduğunu, dolayısıyla ona zarar veren kişinin muhtemelen tehdit mesajlarını gönderenle aynı kişi olduğunu düşündü.

Nikki, kullanıcı için tam gizlilik vaat eden ve birkaç geçici numara satın almalarına izin veren brülör uygulamaları olduğunu biliyordu. Telefonundaki uygulama mağazasına gitti. "Kullan-at numara" araması düzinelerce uygulama getirdi. Bazıları, kolluk kuvvetlerinin kayıtlara ihtiyaç duyması halinde arama kaydı tuttuklarını ve her birinin kullanıcının telefon numarasını ve e-posta adresini gerektirdiğini belirtiyordu. Diğer birkaçı ise tamamen anonimlik sunarak kullanıcının istediği kadar numara için ödeme yapmasına ve şirket tarafından sıfır kayıt tutulmasına izin veriyordu.

Nikki'nin uygulama yaratıcılarından herhangi birinin kayıtlarını vermesini sağlamak için bir arama emrine ihtiyacı olacaktı, ancak arama tamamen anonim olduğunu iddia eden bir arama kullandıysa, muhtemelen çıkmazdaydı.

Dana'nın Kellan'a gönderdiği doğum günü kartlarının fotoğraflarını açtı. Dana'nın el yazısıyla yazdığı notlar neşeliydi; Kellan'a onu sevdiğini ve yakında birlikte olacaklarını hatırlatıyordu. Kellan son velayet duruşmasından kısa bir süre önce dokuz yaşına basmıştı ve Dana'nın notu onu geri almayı umduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Hatta Anderson'lara ve Kellan'ın okuluna yakın bir yer bulmaktan bile bahsediyordu, böylece Kellan okul değiştirmek zorunda kalmayacaktı.

Sesi umut dolu geliyordu ve bu Nikki'nin Dana'nın ayık kalmayı bırakıp bırakmadığını sorgulamasına neden oldu. Belki de Dana ayık kalamayacağı ve Kellan'a bakamayacağı korkusuyla kendini sabote etmişti. Maggie onu bu konuda ikna etmiş miydi? Test sonuçlarının tahrif edilmiş olması gerçekten mümkün müydü? Eğer öyleyse ve Dana ortalığı karıştırıyorsa, şüpheli listesinin çok daha uzun olması gerekiyordu.

Nikki'nin sabah ayık yaşam evinin yöneticisiyle bir randevusu vardı. Onun Dana'nın ruhsal durumuna daha fazla ışık tutabileceğini umuyordu ama şimdilik Dana'yı bildiği en iyi şekilde tanımaya çalışacaktı - sağlam bir profil oluşturarak.

Günün erken saatlerinde Cam'le yaptığı konuşmayı düşündü. Dana'nın arkadaşlarından kolayca etkilendiğini ve bağlarını koparmak zorunda kaldığını söylemişti. Üniversitedeyken de böyle miydi? Nikki, Maggie'de Dana'nın üniversitedeki oda arkadaşlarının iletişim bilgileri olup olmadığını merak etti.

Yorgunluk Nikki'yi ele geçirdi. Cam ve Maggie'yle üniversiteli arkadaşları hakkında konuşmak için bir not aldı ve sonra yatağa girdi. Yarın yine uzun bir gün olacaktı.

On

Nikki, Lacey'yi bu gece FaceTime'dan görüşme sözü vererek okula bıraktı ve Dana'nın geçen yıl kaldığı ayık yaşam tesisine doğru yola çıktı. Nikki sabahın en yoğun saatlerinde Minneapolis'te araba kullanmaktan nefret ederdi. Evden ya da Lacey'nin okulundan FBI ofisine gitmek aslında eyaletler arası yola çıkmak demekti.

94. Her zaman kalabalıktı ama şehir merkezine girmek, bırakın bugünü, normal bir günde sahip olduğundan bile daha fazla sabır gerektiriyordu. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştı ve ekibini kontrol edecek zamanı olmamıştı. Tesisin müdürüyle görüştüktan sonra onlarla buluşmak ve ipuçlarını yakalamak için sabırsızlanıyordu.

Gateway, Heykel Bahçesi'nden çok uzakta değildi ve iki güzel parka yürüme mesafesindeydi. Bina sıradan bir apartman gibi görünüyordu - üç katlı ve bakımlı, ancak gösterişli değil. Web sitelerine göre Gateway'de bir ağırlık odası, iki ortak alanın yanı sıra okuma ve müzik odası ile grup terapisi için konferans odaları bulunuyordu.

Ne yazık ki Nikki caddeye park etmek zorunda kaldı ve bir yer bulup Gateway'e kadar iki blok yürüdüğünde randevusuna beş dakika geç kalmıştı. Saçlarını düzeltti ve posta kutularını ve otomatı atlayarak aceleyle binaya girdi. Yönetim masasının yanındaki anahtarsız girişli kapı, sakinlerin ve ziyaretçilerin yaşam alanına nasıl eriştiklerini gösteriyor olmalıydı.

Nikki ön ofisin açık kapısını çaldı.

Yirmili yaşlarının ortalarında bir adam ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dr. Randall ile randevum var." Nikki rozetini kaldırdı.

Yüzü düştü. "Dana hakkında. Hepimizin kalbi kırıldı."

Nikki ona sempatik bir gülümseme sundu. "Kaybınız için üzgünüm." Adamın isim levhasına baktı. "Drew, değil mi? Onu ne kadar iyi tanıyordun?"

onu?"

"Pek iyi sayılmaz, gerçekten. Ama o kapı konutlara giden tek yol, bu yüzden onunla hemen hemen her gün konuştum. İyi biriydi. Dr. Randall'a çağrı bırakacağım."

"Teşekkür ederim. Burada uzun zamandır mı çalışıyorsunuz?"

"Birkaç yıl," dedi Drew. "Çalışmak için iyi bir yer."

"Sakinlerin geçinememesi veya kurallara uyma konusunda sorun yaşaması gibi bir sorun yok mu?"

"Ara sıra," diye yanıtladı. "Ama Dr. Randall genellikle herkesle çalışmak için etrafta oluyor."

"Tek terapist o mu?"

"Müdür olmasının yanı sıra tek tam zamanlı terapistimiz. Yarı zamanlı bir terapistimiz ve birkaç uyuşturucu danışmanımız var. Cam Fletcher Dana ile çalışıyordu. Onunla konuştunuz mu?"

"Evet," dedi Nikki. "Oldukça üzgün."

"Sanırım yakınlardı. Cam d e öyle bir adam. Herkes onu seviyor."

Kapı zil çalıp açıldı ve herhangi bir alışveriş merkezindeki Noel Baba'dan daha çok Noel Baba'ya benzeyen bir adam ona gülümsedi. Kalın, beyaz saçları sakalıyla uyumluydu ve beli kesinlikle Noel Baba'nın takım elbisesini dolduruyordu. Nikki adamın gözlerinin de parıldadığına yemin etti. "Ben Dr. Jake Randall."

"Özel Ajan Nikki Hunt." Onun uzattığı eli sıkı ve gülümsedi. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

"Dana için üzülüyoruz." Onu rahat Ikea mobilyaları ve dinlendirici renklerle dekore edilmiş ortak alana götürdü.

"Bu çok güzel."

"Rutin ve normallikle gurur duyuyoruz, ancak konfor da önemlidir. Bağımlı olmak, bir kişinin kötü yaşam koşullarına tabi tutulması gerektiği anlamına gelmez."

"Kaç sakininiz var?"

"Şu anda kapasitemiz on altı." Koridorda kendisini takip etmesini işaret etti. "İkinci bir yer için fon bulmaya çalışıyoruz. Eğlence odamız sol tarafta. Kitaplar ve kart oyunlarının yanı sıra bir piyanomuz ve çok yetenekli sakinlerimiz var. Ağırlık odası koridorun ilerisinde. Gördüğünüz gibi, alt kat idari ve günlük kullanım içindir. İki tane

konferans salonları da var. Konut sakinleri ikinci ve üçüncü katlarda yaşıyor."

"Bir sakin genellikle ne kadar süre kalır?"

"Değişir." Dr. Randall onu ofisine götürürken biraz nefes nefese gibiydi. "Umarım kapıyı açık bırakmamın bir sakıncası yoktur. Her zaman ulaşılabilir olmaya çalışıyoruz."

"Sorun değil." Nikki ceketini çıkardı ve üzerine katladı. kucak.

"Size içecek bir şey getireyim mi? Su ve kahvemiz var, Gerçi muhtemelen yeni bir kap yapmam gerekecek. Sorunuza cevap vermek gerekirse, sakinlerimiz ayık kaldıkları ve çalışmaya devam ettikleri sürece burada kalabilirler. Amacımız, bir müşterinin kendi başına kalmaya gerçekten hazır olduğundan emin olmaktır."

"Dana'nın hazır olduğunu mu düşünüyordun?"

Dr. Randall'ın hoş ifadesi üzüntüye dönüştü. "Uyuşturucu testini geçemedi. Yönetim kurulumuz sıfır tolerans gösterir. Herkes gibi ben de şok oldum. Uyuşturucu danışmanı Cam ile konuştunuz mu?"

"Evet, biliyorum." Nikki, Cam Fletcher'ın dün onlara anlattıklarını, kişisel bilgiler hariç, tekrarladı.

"Söylediği her şey doğru. Buradaki son testi geçti ve Cam'in dediği gibi, meth kullanan birinde gömeyi beklediğim hiçbir davranış görmedim. Diğer terapistler de benimle aynı fikirdeydi ve bu yüzden onun adına kurula gittim. Nadiren de olsa mahkeme sisteminde hatalar olabiliyor. Ama geri adım atmadılar."

"Sanırım sizin laboratuvarınız ve mahkemenin seçtiği laboratuvar çoklu uyuşturucu taraması yapıyor?"

"Evet, ancak muhtemelen metamfetamin kullanıcılarının eroin dışında ihtiyaç duydukları şeyi karşılayacak başka bir şeyi nadiren bulduklarını biliyorsunuzdur. Ve bu tamamen farklı bir davranıştır. Dana'nın mahkeme kararıyla yapılan testinde meth pozitif çıktı."

"Bana tedavi sürecinizden bahsedebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Dr. Randall. "Cam de dahil olmak üzere dört danışmanımız var. Her birinin dört sakini var ve mahkeme kararıyla verilen görevlerin yanı sıra günlük danışmanlık işleriyle de ilgileniyorlar. Her sakin haftada bir kez benimle kırk beş dakikalık bir terapi seansı yapıyor."

"Yani lisanslı bir terapist misin?"

"Bağımlılık konusunda uzmanım, evet. Ben bir psikiyatrist ya da tıp doktoru değilim, bu nedenle herhangi bir türde ilaca ihtiyaç duyan herhangi bir hasta bunları buranın dışında alıyor."

"Anlıyorum. Dana'nın seansları hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Dr. Randall gülümsedi. "Eminim Minnesota gizlilik yasalarının, arama izni ya da hastanın vasiyetini yerine getirecek kişi olmadan bu bilgileri vermemi engellediğini biliyorsunuzdur. Dana'nın bir vasiyeti yoktu ama Maggie Anderson onun en yakın akrabası ve fiili vasisi. Eğer o da kabul ederse-"

Nikki de bunu bekliyordu. Bu sabah gelen arama emrini ona uzattı.

"Gördüğüm kadarıyla hazırlıklı gelmişsiniz. Bu hoşuma gitti. Drew'a notlarımı sana e-posta ile göndermesini söylerim. Dana'nın seanslarına gelince, o kırılması zor bir cevizdi. Öncelikli amacı oğlunu geri almaktı ve terapi ifşaatlarının bir engel oluşturmamasından korkuyordu."

"Bu gördüğünüz insanların tipik bir korkusu mu?"

"Evet, ancak bir kişi kendisi veya başkaları için tehlike arz etmediği sürece, çocuk velayeti söz konusu olduğunda bu bir sorun teşkil etmez. Hastanın hakları korunur."

"Dana'nın kendisi ya da Kellan için tehlikeli olduğunu mu düşünüyordunuz?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Dr. Randall. "Terapinin büyük bölümünde sorunlarının etrafında dolandı ama mahkeme için yapması gereken her şeyi yaptı. Ve zaman geçtikçe davranışları da iyileşti. Son seansımızda mutlu ve kendinden emin görünüyordu."

"Özel hayatı ve bağımlılığına yol açan sorunlar açısından ondan hiç önemli bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Parça parça. Kız kardeşinin kıskançlığı ve bunun kendisi üzerindeki etkisi hakkında çok konuştu. Ancak son birkaç seansta daha fazla açılmaya başladı. Ders çalışmak için uyuşturucu almaya başlamıştı ve bağımlılığı da buradan kaynaklanıyordu. Ancak bu süre zarfında üniversite dışındaki hayatını sorduğumda susuyordu. Son seansımızda bir ilerleme kaydettiğimizi düşündüm çünkü daha gençken olan bir şey hakkında konuşmaya çalıştı. Ailesinin *Fargo*'yu görmeye gittiğinden bahsetmeye başladı ve başka bir yere gitti. Bir ilerleme kaydedeceğimizi düşünmüştüm ama ne yazık ki panik atağı tetikledi."

Nikki öne doğru eğildi. Çocuklukta yaşanan travmatik olaylar genellikle bağımlılık ve kendine zarar verici davranışlar için bir katalizördür. "Sence ne söylemeye çalışıyordu?"

"Muhtemelen çocukken ya da üniversitede genç bir yetişkinin başına çok travmatik bir şey geldiğini düşünüyorum. Daha fazlasını bilmem için yeterince derinleşemedik."

"Ebeveynleri ve yakın ailesi hakkında nasıl konuştu?"

"Anne ve babasını çok severdi. Maggie'nin onu sevmesini istiyordu. onu."

"Peki ya Joe?"

"Onun hakkında söyleyecek kötü bir şeyi yoktu. Sanmıyorum. O ve Maggie çok daha yaşlı oldukları için onlarla çok fazla zaman geçirdi. Ve benim izlenimim Maggie'nin Dana ile etkileşim açısından sürücü koltuğunda olduğu yönündeydi."

"Dana diğer sakinlerle vakit geçirdi mi?"

"Orada burada," dedi Dr. Randall. "İşvereninin izin verdiği kadar çalıştı ve tüm danışmanlık seanslarına katıldı, ancak birkaç kez ortak alanları ziyaret etti. Çok iyi piyano çalardı. Boş zamanlarının çoğunu eğlence odasında geçirirdi. Sizinle konuşabilecek biri olup olmadığına bakabilirim."

"Teşekkür ederim."

"Eğlence alanına gidin, ben de kimi bulabileceğime bir bakayım." Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Nikki asistanların Gateway'de neden başarılı olduklarını anlayabiliyordu. Dr. Randall nazik ve şefkatliydi ve Dana'yı evde tutamadığı için gerçekten üzgün görünüyordu. Rahat görünümlü odaya girdi ve ceketini bir sandalyenin arkasına koydu. Cumbalı bir pencere, muhtemelen yazın çok güzel olan bir bahçeye bakıyordu. Bir çift kardinal kuş yemliğinin etrafında uçuşuyordu. Annesi eskiden bir kardinal görmenin sevdiğin birinin yakınlarda olduğu anlamına geldiğini söylerdi.

Boğazındaki yumru onu şaşırtmıştı. Anne ve babası hayatının yarısından fazlasını kaybetmişti ve onları kaybetmenin acısı hâlâ nefesini kesebiliyordu. Kendine son olayların işleri daha da kötüleştirdiğini söylemeye çalıştı, ama içten içe tek yaptığıının iltihaplanmış ve asla iyileşmeyecek bir yaranın kabuğunu koparmak olduğunu biliyordu.

tamamen iyileşmesine izin verilmişti. Belki de Rory haklıydı ve terapiye gitmeliydi. Üniversite sırasında birkaç yıl gitmişti ama iş ve hayat sonunda ona gitmeyi bırakması için bir bahane vermişti.

"Ajan Hunt, Dana hakkında konuşmaktan mutluluk duyacak iki bayan buldum." Dr. Randall geri dönmüştü. "Bunlar Vonda ve Renee. İstedığınız kadar zaman ayırın. Bayanlar kendi zamanlarında. Bazı ofis işlerini halletmem gerekiyor. Başka sorunuz olursa bana haber verin, Ajan Hunt."

"Teşekkürler, Rand." Vonda, dostça bir gülümsemesi ve etkileyici takma kirpikleri olan, iri yapılı, siyah bir kadındı. Renee en büyükleri gibi görünüyordu, kısa saçları kırlaşmıştı. Bir mendille burnunu sildi.

"Dana gerçekten öldü mü?" Renee sordu.

"Korkarım öyle. Oğlu da öyle." Nikki ceketini astığı sandalyeye oturdu ve iki kadın da onu takip etti.

Vonda'nın gözleri doldu. "O küçük çocuğu çok severdi. Hakkında konuştuğu tek şey oydu. Bir o, bir de bencil kız kardeşi."

"Anderson'lardan biri onu hiç ziyaret etti mi?" Nikki sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Vonda.

"Siz ikiniz Dana'yı ne kadar iyi tanıyordunuz?" Kadınlar karşılıklı bakiştılar.

"Arkadaştık," dedi Renee. "Çok çalışırdı. Aynı zamanda öğretmenlik sınavına tekrar girmek için çalışıyordu. Gerçekten başaracağını düşünmüştüm."

"Yaptı," dedi Vonda kesin bir ifadeyle. "Mahkemedeki uyuşturucu testini geçemediğine bir an bile inanmıyorum."

"Neden?" Nikki sordu. "Duruşmadan birkaç gün önce vefat ettiğini biliyorum."

"Evet, iş dışında da buradaydı. Buraya uyuşturucu sokmaya çalışmış olamaz. Velayet duruşmasından önceki gece, söyleyeceklerini bizimle birlikte prova etti. O zaman da konuşmuyordu, burada yaşadığı süre boyunca da konuşmadı. Sonra adliyedeki idrar testi pozitif çıktı. Ben saçmalık diyorum."

Nikki, "Bu büyük bir suçlama," dedi.

"Dana da böyle düşünüyordu," diye yanıtladı Renee. "Dana, Maggie'nin o yargıçla aynı liseye gittiğini fark ettiğinden beri

Maggie'nin bir şey çekeceğinden endişeleniyordu. Ona bunu aklından çıkarmasını söyledik. O temizdi ve endişelenecek bir şeyi yoktu. Dostum, onun haklı olduğunu hiç düşünmemiştim."

Nikki öne doğru eğildi. "Gerçekten mi? Cam ve Randall bundan bahsetmemişti."

"Muhtemelen paranoyak olduğunu düşünmelerini istemedi," dedi Renee. "Ama duruşmadan önceki gece o sandalyeye oturdu ve bir süre önce kız kardeşiyle konuştuğunu söyledi. Maggie ona Kellan'ı asla geri alamayacağını ve onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemiş. Sanırım Dana hakime bunu anlatmaya çalıştı ama hakim ona inanmadı."

Maggie Anderson kulağa neredeyse komik derecede şeytani gelmeye başlamıştı. Dana'nın kız kardeşine bakışının ne kadar aralarındaki gergin ilişkiden etkilenmişti ve ne kadar Dana'nın kendi sorunları ya da bağımlılığının neden olduğu paranoyadan kaynaklanıyordu?

"Onun için bir pasta hazırlamıştık," dedi Vonda. "Ama Dana dönmeden önce biri Randall'ı arayıp haber vermiş. Odasını aramış ve Dana da pastayı ona vermiş."

Nikki, "Zor bir durumdaydı," diye cevap verdi.

Renee oturduğu yerde kıpırdandı. "Doğruca ofisine gitti. Ortak alandan bağırırlarını duyabiliyorduk. Birine hemen kan testi yaptırmasını söyleyip duruyordu. Ertesi gün, dışarı çıkarıldı. Randall kurulun karar verdiğini söyledi."

"Ondan sonra haber aldınız mı?"

Başlarını salladılar. "Onu aramaya çalıştık ama hiç cevap vermedi."

Nikki, Vonda ve Renee ile birkaç dakika daha konuştu ve zaman ayırdıkları için onlara teşekkür etti. Her birine birer kart vermeyi ihmal etmedi ve başka bir şey hatırlarlarsa aramalarını istedi.

Dr. Randall'ın ofisinin kapısı kısmen kapalıydı ve bir telefon görüşmesi yapıyor gibi görünüyordu, bu yüzden Nikki resepsiyona uğradı.

"Drew, Dr. Randall'a zaman ayırdığı için teşekkür eder misin? Benim gitmem gerek."

"Sorun değil."

"Bu arada," dedi Nikki. "Dana'nın buraya posta almaya devam edip etmediğini ya da bir yönlendirme adresi bırakıp bırakmadığını biliyor musun?"

Gülümsemesi soldu. "Üzgünüm, bilmiyorum. Ofis kayıtları bende var ama nakit ödedi. Bu kayıtlar çoğunlukla mahkeme tarihleri ve ziyaretçi kayıtları gibi şeylerle ilgili. Ama bunları size yasal olarak gösteremem."

Nikki imzalı arama emrini tekrar çantasında buldu ve bir kartvizitle birlikte Drew'a uzattı. "Kayıtların en kısa zamanda e-postayla gönderilmesini istiyorum."

Başını salladı. "Gün sonuna kadar elinizde olurlar."

"Mükemmel. Gözüm üzerlerinde olacak."

Nikki ceketini giydi ve dışarı çıktı. Parlak sabah güneşi kar ve buz üzerinde parılıyordu ve cipini bulmak için gözlerini gölgeledi. Çantasını yolcu koltuğuna attı ve Liam'dan bir telefon gelmesini umarak telefonunu kontrol etti. Banka kayıtları için arama emrini bu sabah almıştı ve Stillwater'da Nikki'yle buluşmadan önce durmayı planlıyordu. Liam aramamıştı ama Rory ona öğle yemeğinde buluşmak için mesaj atmıştı. Mesajı okuduğunda midesi düğümlendi.

Lütfen buluşalım. En kısa zamanda konuşmamız lazım.

Bu sözler genellikle kötü haberlerin gelmekte olduğu anlamına gelirdi ama araları iyiydi. Onunla ne hakkında konuşmak istiyordu?

On bir

Patriots Tavernası, tarihi olmamasına rağmen New England'a çok yakışacak kolonyal tarzdaki binanın zemin katını kaplıyordu. Nikki'nin nabızı yemek salonunun dolu olduğunu görünce yükseldi. Etkileyici ahşap ve tuğla bar da doluydu.

Nikki hostese gülümseyerek Rory'nin masasını sordu. Onu arka taraftaki bir masaya yönlendirdi -Rory'nin her zamanki tercihi. Başı eğikti ve dalgalı tek bir buklesi gözlerine doğru sarkıyordu.

"Merhaba." Onun karşısına oturdu. "Kusura bakmayın, biraz geciktim."

"Önemli değil." Masaya doğru eğildi ve onun elini tuttu. "Benim yanıma oturabilirsin, biliyorsun."

"O zaman seninle konuşmak için başımı çevirmek zorundayım. Yüzünü görmeyi tercih ederim. Burada iyi olan ne?"

Sırıttı ve gözlerindeki tanıdık bakış kadının nabzının hızlanmasına neden oldu. "Her şey var. Ama burgerler favorim."

"Kulağa mükemmel geliyor." Yemekten söz edilince Nikki'nin midesi guruldadı. Bu sabah evden çıkarken bir protein barı almış ve daha bitirmeden dikkati dağılmıştı.

Rory garsona işaret etti ve ikisi de hamburger ve patates kızartması sipariş etti. Nikki buzlu çay söyledi, kafeinin öğleden sonra ona iyi geleceğini umuyordu.

Servis görevlisi masadan kalkar kalkmaz Nikki sinirlerine hâkim oldu ve öne doğru eğildi. "Neler oluyor? 'Konuşmamız gerek' lafını duymak asla iyi bir şey değildir."

Utangaç görünüyordu. "Evet, gönderdikten sonra bunu düşündüm. Gerçekten kötü bir şey değil. Sana muhtemelen seni çok kızdıracak bir şey söylemem gerekiyor." Rory endişeyle ona baktı.

Biraz rahatladı. "Kulağa uğursuz geliyor. Her şey yolunda mı?"

"Caitlin Newport daha önce beni aradı." Alt dudağını kaşıyordu. "Muhtemelen ne istediğini tahmin edebilirsin."

"Benden yapmamı istediği röportaj." Nikki sesini normal bir tonda tutmaya çalıştı. "Ona geri döneceğimi söyledim."

Ellerini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi. "Aslında hayır. İnşa ettiğim evin Şerif Braintree'nin ailesi için olduğunu öğrendi ve takip ettiği bir dava hakkında sizinle konuşmamı istedi."

Nikki ona baktı. "Chisago County'den muhtemelen St. Croix'da buzun içinden geçen çocuk mu? Senden Şerif Braintree ile de konuşmanı istedi mi?"

"Adı Zach Reeves," dedi Rory. "Ve hayır, çok şükür. Ona bu davayla çok meşgul olduğunu söyledim, ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Ben bir şey söyleyeceğime söz verene kadar peşini bırakmadı. Görünüşe göre onu ciddiye almıyorsun." Ağzının kenarı seğırdi ama Nikki'nin Caitlin'le dalga geçecek hali yoktu.

"Lanet olsun ona," dedi Nikki. "Ona Miller'la konuştuğumu ve Miller'ın da bunu takip ettiğini söyledim. Öylece içeri girip her şeyi devralamayacağımı biliyor ve Zach'e başka bir şey olduğuna dair gerçek bir kanıt yok." Nikki tırnaklarını masaya vuruyor, kafasının arkasındaki dırdırcı sesi duymazdan gelmeye çalışıyordu. Bu Caitlin'in bir davaya takılıp kaldığı ilk sefer değıldi ve daha önce de haklı çıkmıştı. Nikki, Miller'ın soru sormasını sağlamak için elinden geleni yaptığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı; şu ana kadar Zach'in kaçırıldığını gösteren hiçbir şey yoktu.

"Çocuğu ve ailesini tanıyor," diye ekledi Rory.

"Ve onun için üzölüyorum, gerçekten. Ama sınırlarını aşıyor. Braintree ile konuşman onu kızdırmaktan başka bir işe yaramaz ve bu da senin geçimini tehlikeye atabilir. Ve eğer hem onun hem de Miller'ın söylediği gibi bir egosu varsa, onun kendisini baltalamaya çalışmasına pek anlayış göstermeyecektir."

"Bunu ona söylemeye çalıştım," dedi Rory. "Ama hayır cevabını kabul etmiyor. Sanırım onu bu kadar iyi bir muhabir yapan da bu."

Nikki şakaklarını ovuşturdu.

"Ya haklıysa?" Rory sordu. "Yani, bu iki çocuğun aynı gün ortadan kaybolması çok tuhaf. Zach sudan çok korkardı. Şerifin elinde buzun üzerinden geçmiş olabileceğini gösteren tek şeyin bir şapka olduğunu söylüyor."

Arkada. Ya Braintree de Hardin'in kardeşime yaptığı gibi tünel görüşüne sahipse?"

Nikki iç çekti. "O farklı bir zamandı ve tamamen farklı bir durumdu. Hardin'in Mark'la kişisel sorunları vardı. Bir şerifin kayıp bir çocuk konusunda bu kadar dar görüşlü olması için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Miller adamdan hoşlanmıyordu ama o bile takip edecek bir kanıt olmadığını kabul etti. Nikki şapkanın Miller'ı da rahatsız ettiğini biliyordu ama Zach nehrin yakınlarında görülmüştü. "Ve anladığım kadarıyla Braintree diğer olasılıkları da kontrol ettirmiş. Miller da şu anda adamlarından birini bu işle görevlendirmiş. Her şey komplo değildir."

"Öyle olduğunu söylemedim. Sanırım sadece sesi öyle geliyordu..." Rory içini çekti, masanın üzerindeki tuzluk ve biberlikle oynarken Nikki'nin bakışlarına pek karşılık vermedi. Nikki onun sinirli olduğunu anlayabiliyordu. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum," dedi sonunda.

Nikki ifadesini nötr tutmaya çalıştı. "Kişisel duygularımın profesyonel görüşümle hiçbir ilgisi yok. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Ellerini havaya kaldırdı. "Haklısın, özür dilerim. Sanırım beni etkiledi. Tanrı aşkına, çocuk daha on iki yaşında."

Nikki neredeyse Rory'nin Mark tutuklandığında aynı yaşta olduğunu ve bu bağlantının davaya olan ilgisini artırmış olabileceğini söyleyecekti ama bu konuşmaya girmek istemedi. "Miller'la konuşup yardımcısının hâlâ Braintree ile aynı fikirde olduğundan emin olacağım."

Daha fazla tartışamayacak kadar yorgun olduğu için kabine yaslandı. Rory'nin gözlerinde endişe parlıyordu. "Sen iyi misin?"

Omuz silkti. "Yemek yedikten sonra kendime gelirim."

"Bu seni çalışırken gördüğüm ikinci dava ve yöntemini çoktan çözdüm."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi.

Sırıttı. "Çökene kadar devam ediyorsun. Bu yüzden yemek yemek gibi normal şeylere neredeyse hiç zaman ayırmıyorsun çünkü oturduğun anda seni vuruyor."

Haksız değildi ama Nikki sadece omuz silkti. "Bir dava üzerindeyken dinlenmek neredeyse imkânsızdır, özellikle de kurbanlardan biri çocuksa." Nikki sesini alçalttı. "Ben bile olmamalıydım

Burada. Ama aklıma takılan bir şey var ve size aile hakkında biraz daha fazla şey sormak istiyorum. Arama için gönüllü olduğumuzda, Joe'nun evlerinizden biri için bazı özel şeyler yaptığından bahsetmiştiniz?"

"İnanılmaz derecede yetenekli," dedi Rory. "Detaylara ciddi önem veriyor."

"Dün atölyesini gördük." Nikki ona Kellan için yaptığı özel kütük setinden bahsetti. "Hem Maggie'nin hem de onun Kellan'a çok değer verdiği belli."

"Annemle babam ben çocukken Joe'nun aile çiftliğinden birkaç inek almışlardı," dedi Rory. "Betsy ve... Tanrım, diğerinin adı neydi?"

"Bonnie." Nikki sıırttı. "Mark'ın onu nasıl sağacağını öğrenmeye çalıştığını hatırlıyorum. Kovayı tekmeledi ve kova çenesine çarptı." Nikki Stillwater'ı unutmak için o kadar uzun yıllar uğraşmıştı ki, güzel anıları hatırlamakta zorlanıyordu. Anne babasının öldürölmesinden önce Nikki ve Mark arkadaşılar. Todd'lar Nikki'nin evinden bir milden daha az bir mesafede oturuyorlardı ve Nikki her zaman onların evinde hoş karşılanırdı. Rory, Mark ve arkadaşlarından birkaç yaş küçüktü ama sık sık onların peşine takılırdı. O zamanlar Nikki kendisinden genç biriyle takılamayacak kadar havalıydı, bu yüzden Rory'yi pek düşünmemişti.

Sıırttı. "Bu doğru. O yara izi hâlâ duruyor. İyi bir inektir."

Nikki güldü. "Ailem sadece çiftçilik yaptığı için hep minnettar olmuşumdur. Hayvanları severdim ama Mark'ın onlara bakmasına yardım etmek zorunda kalmasını kıskanmazdım."

"Ben de," dedi Rory. "O hapse girdikten sonra ev işlerinin çoğunu ben yaptım." Tabağına baktı ve Nikki, Mark hakkında konuşmanın kaçınılmaz olarak getirdiği garipliğin hiç geçip geçmeyeceğini merak etti.

"Özür dilerim."

"Bu konuşmayı zaten yapmıştık. Her seferinde özür dilemek zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama odadaki fili görmezden gelmek yanlış geliyor."

Rory omuz silkti. "Bu sürekli özür dilemen gerektiği anlamına gelmiyor."

Onun sesindeki gerginliği duymaktan nefret ediyordu. "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim." Rory'nin omuzları gevşedi.

Nikki konuyu değiştirmeye karar verdi. "Joe'nun mandırayı sattığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı. "Babam her zaman büyük şirketlerin gelip fiyatları yükseltmesine izin verdiği için bazı çiftçilerin ona kızgın olduğunu söylerdi. şahsen ben Joe'nun duvardaki yazıyı gördüğünü düşünüyorum. Sütçülük işi hala karlıyken para kazanması onun için iyi oldu."

"Çiftçilik yapacak birine benzemiyor," dedi Nikki. "Artık kesinlikle aradığını bulmuş."

Rory başıyla onayladı. "Çok talep görüyor. Üzerinde çalıştığımız evin sahibi ondan özel bir yemek dolabı yapmasını istiyor."

"İnanılmaz olacağına eminim," dedi Nikki. "Ev de öyle. Çok güzel bir tasarımı var."

Rory'nin yanakları kızardı. "Teşekkürler. Bittiğinde buraya gelmen gerekecek."

"Bu hoşuma giderdi."

"Ben tuvalete gidiyorum." Rory odanın karşısına geçerken Nikki'nin omzunu sıktı.

Nikki pencereden dışarı bakıyor, ayık yaşam evinde öğrendiklerini düşünüyordu. Maggie -ya da herhangi biri- Dana'nın uyuşturucu testinde nasıl sahtecilik yapmış olabilirdi? Nikki, Kellan'ın davasına bakan aile mahkemesi yargıcına bir mesaj bırakmıştı. Metamfetamin kullandıktan sonra bir hafta kadar kişinin vücudunda kalabildiğini biliyordu. Dana Gateway'in iki ayda bir yaptığı testi geçmişti, yani testle mahkeme arasındaki birkaç gün içinde kullanmış olmalıydı. Nikki Courtney'e sormuş, o da hataların son derece nadir olduğunu ama olabileceğini doğrulamıştı. Testlerde sahtecilik yapmak kesinlikle zordu ama ihtimal dışı da değildi. Nikki ülkede üst düzey yöneticilerin bu işten büyük paralar kazanırken yakalandığı en az iki özel laboratuvar biliyordu. Maggie Anderson'ın parası vardı ama Nikki, Maggie'nin laboratuvarında böyle büyük bir risk almaya istekli birini nasıl bulduğunu anlayamıyordu. Ve Kellan'ı elinde tutmak için o kadar ileri gider miydi?

"Kahretsin, yemeğimizin burada olacağını umuyordum." Rory tekrar kabine k a y d ı . "Sormayı unuttum, Lacey nasıl?"

Nikki kızının adını duyunca ısındı. Rory'ye kelebek bahçesi planlarından söz etti. "İçimden bir ses, eğer istediği gibi davranırsa her yerde onlardan göreceğimizi söylüyor."

Güldü. "Yine de bu harika. Bilimle ilgileniyor."

"Oh evet, ve diğer her şey. O her şeyin nedenini ve nasılını bilmek zorunda olanlardan biri. Ve tam olarak anlayana kadar sorular sormaya devam edecektir."

Servis görevlisi yemeklerini getirdiğinde Rory arkasına yaslandı. "Bunu kimden aldığını merak ediyorum."

Nikki gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden işimde iyiyim."

Servis görevlisi gittikten sonra, Nikki hamburgerini mideye indirirken, konuşmanın çoğunu Rory yapsa da, birkaç dakika havadan sudan konuştular. Tabak önüne konana kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

"Sana bir sorum var," dedi Rory.

Nikki bir kızartmayı ranch sosuna buladı. "Devam et."

"Annemle babamı Mark'la kahve içmeye ikna edebilirsem, bunu yapar mısın?"

Nikki tereddüt etti. Çiğnemeyi bitirdi ve ardından buzlu çaydan uzun bir yudum aldı. "Bu gerçekten bir anda ortaya çıktı," dedi doğrulurken. Ne zamandır ona sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu? Ve gerçekten de bir cinayet soruşturmasının ortasındaiken kabul edeceğini mi düşünüyordu?

"Benim için değil," diye yanıtladı Rory. "Doğru zamanı bulmaya çalışıyordum ve sonra hiçbir zaman iyi bir zaman olmayacağını anladım, bu yüzden atışı yaptım."

"Ailen bunu neden kabul etsin ki?"

"Mark onlar üzerinde çalışıyor. Eğer isterse, sanırım o."

"Çünkü onun mutlu olmasını istiyorlar," dedi Nikki. "Bu biraz Onlardan bu şekilde faydalanmak haksızlıktır."

Sanki başka bir dilde konuşuyormuş gibi birkaç saniye ona baktı. "Bekle. Ailemi mi savunuyorsun?"

"Mesele onları savunmak değil. Benimle zaman geçirmeleri için ikna edilmeleri gerekmemeli."

"ok fazla ikna etmeden yola gelmeyecekler." "Ben böyle olmasını istemiyorum," dedi Nikki. "Ve senin de Mark'ın tadını çıkarıyorlar." ocukluklarında anneleri Mark ve Rory'nin üzerine titrerdi. O ve babaları tüm arkadaşlarına karşı nazik davranmış ve açık kapı politikası uygulamışlardı. Hatta Nikki lisedeyken ilk gerçek aşkı için kendi yerine annelerine gitmişti. Ve sonra Nikki dünyalarının alt st olmasına yardım etmişti; artık Mark'la normal bir hayatı hak ediyorlardı.

Rory izburgerini aldı ve yemeye devam etti. Başıını sallayarak pencereden dışarı baktı. "Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Nikki kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Bence ailemle vakit geçirmekten korkuyorsun çünkü o zaman tüm bunlar gerçek olur."

Etrafına bakındı. "O zaman bir hayal dünyasında mı yaşıyoruz?"

"Bu gerçekten olgunca."

Nikki derin bir nefes aldı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ailem ve geçmişim yüzünden uzun süre birlikte olamayacağımızı düşünüyorsun, o yüzden bu adımı atmak istemiyorsun."

Nikki tabağını itti, iştahı kaçmıştı. "Bu doğru değil," dedi ama Rory sinirlerine dokunmuştu. Bu yüzden mi bu kadar endişeliydi?

Ama çok uzun süre merak edecek zamanı yoktu. Telefonu Liam'dan gelen bir mesajla titredi. Dana Rhodes'un şu anki adresini bulmuştu.

"Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz," dedi.

Rory yemeğine geri dönmeden önce bir süre ona baktı, aralarındaki gerginlik havada bir ürperti yaratıyordu.

On iki

Nikki, Liam'ın mesaj attığı adrese gitmek için şehrin diğer ucuna koşarken trafik kurallarını çiğnememeye çalışıyordu. Aniden gittiğinde Rory'nin gözlerindeki incinmeyi düşünmeden edemiyordu. Muhtemelen onun tartışmadan kaçtığını düşünmüştü ve kendine karşı gerçekten dürüst olsaydı, ayrılmak için bir bahanesi olduğu için mutlu olurdu.

Neden onu ailesinin üzerine itmeye bu kadar niyetliydi? Bütün aile son yirmi yılını kargaşa içinde geçirmişti ve bundan kısmen Nikki sorumluydu. Nikki ailesinin yerinde olsaydı, Rory'yle ilişkisine aynı öfkeli tepkiyi verirdi. Yüzüne inen bir tokat gibi hissetmiş olmalıydı. Rory de Mark da pek çok insanda olmayan bir affetme kapasitesine sahipti. Hayatlarında olmaya hakkı varmış gibi varlığını Todd'lara dayatma fikri onu hasta hissettiriyordu. Belki de bu Rory'nin haklı olduğu anlamına geliyordu ve Nikki ne kadar isterse istesin bu ilişkinin sürmesi için bir yol göremiyordu.

İçini kaplayan hüznü görmezden geldi ve GPS'in talimatlarını izledi. Liam, Dana'nın Lily Lake Park'tan çok uzak olmayan bir stüdyo daire kiraladığını öğrenmişti. Uygun fiyatlı bölge nispeten sessizdi ve trafikten uzaktı. Nikki park yerine yanaştığında Dana'nın arabasından bir iz göremedi.

Liam müdürün ofisinin önünde kısa boylu bir kadınla birlikte duruyordu. Adam eğilip kadına bir şeyler söyledi ve Nikki kahkahasını yuttu. Adamın boyu ve kadının boysuzluğu ona eski bir çizgi roman olan Mutt ve Jeff'i hatırlatıyordu. Babası onu her sabah kahvaltıda okurdu.

Liam onunla kaldırımında karşılaştı. "Uyarayım, proje müdürü bir hayran."

"Kimin?"

Gözlerini devirdi. "Sen. Büyük suç televizyonu izleyicisi."

Nikki sıkıca gülümsedi. Ailesinin cinayetinden sonra medyanın ilgisinden kurtulmayı ve üniversite yıllarında arka planda kalmayı başarmıştı ama profil uzmanı olarak kariyeri onu birden fazla kez ulusal manşetlere taşımıştı. "Harika. Sanırım bu adresi size banka verdi?"

"Evet. Ve başka bir şey daha öğrendim. Maggie'nin, Kellan için kurulan vakfı da içeren annesinin mirasının vasisi olduğunu biliyorsunuz. Dana temiz kaldığı sürece aylık faizin Dana'nın rehabilitasyonuna ve Gateway'de kalmasına yardım etmesini kabul etti, ancak aynı zamanda test sabahı bankayı aradı ve Dana tekrar kullandığı için fonlamayı durdurmalarını söyledi. Ne zaman aradığını hatırlamıyorlar, ancak ertesi gün geçerli olmak üzere geçiş yapılmış. O ayın çekini çoktan göndermişler. Dana iki hafta önce adresini değiştirmek ve Şubat ayının çekini yeniden düzenletmek için gelmiş çünkü çeki almamış ve Gateway'de olmadığı için geri gönderildiğini düşünmüş. Görevli memurun söylediğine göre, çok şaşırmış. Maggie ona değişiklik yapma konusunda hiçbir şey söylememiş gibiydi. Dana onlara kız kardeşiyle konuşacağını ve sorunu çözeceğini söyledi; sorunu çözmek için bir yatırım asistanıyla konuştu ve ona yeni adresini verdi. Ondan sonra ondan hiç haber alamamış."

"İlginç. Ayrıca Dana'nın Maggie'nin bir şekilde testi değiştirdiğini düşündüğünü de başka kaynaklardan öğrendim. Başlangıçta Dana'nın gerçekte yüzleşmeyi kaldıramadığı ve her şeyi berbat ettiği için böyle bir şey söylediğini düşünmüştüm. Ancak Gateway'deki arkadaşları ve personel bir daha asla kullanma belirtisi göstermediğini söylüyor. Ona inanmadıkları için kovmamışlar; yönetim kurulu müdürün elini kolunu bağlamış."

"İki kez kontrol ettim ve duruşma o gün sabah 10'da başlamıştı," dedi Liam. "Yani Maggie'nin duruşmadan hemen sonra bankayı aramış olması mümkün."

"Kellan'ın velayeti kendisine verildiğinde aklına gelen ilk şeylerden biri kız kardeşiyle ilişkisinin kesildiğinden emin olma. Sadece ilk tepkisinin parayla ilgili olmasını garip buluyorum. Sonunda velayeti kazanmış olmaktan duyduğu sevinç değil, kız kardeşinin duygusal refahı değil..." Nikki iki katlı binaya baktı. "İçeri girdiniz mi?"

Liam başını salladı. "Seni bekledim. Hayranınla tanışmaya hazır mısın?" "Kapa çeneni." Nikki gülümsemekten kendini alamadı.

Nikki yaklaşıp elini uzatınca kısa boylu, iri yarı kadının gözleri büyüdü.

"Özel Ajan Nikki Hunt."

Kadın onun elini tuttu ve sıkmaya başladı. "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Sen bir kahramansın."

"Özür dilerim mi?" Nikki şaşırılmış bir halde cevap verdi. Daha önce de işine özel ilgi duyan, olay yerlerinden, büyük davalardan ve Frost gibi katillerden etkilenen insanlarla tanışmıştı ama geçen yıl Mark Todd'un serbest bırakılmasıyla yaşananlardan sonra hâlâ birinin kahramanı olmak onu şaşırtmıştı.

Kadın, "İtibarını düşünmeden o adamın hapisten çıkmasına yardım ettin," diye cevap verdi. "Bu benim kitabımda bir kahraman. Ve seri katilleri avlıyorsun. Bu arada ben Sandy. Neredeyse on yıldır burada mülk yöneticisiyim. Dana gerçekten öldü mü?"

Nikki, Liam'ın yüzündeki sinirli ifadeyi fark etti. Liam'ın bu soruları çoktan yanıtlamış olduğunu biliyordu ama Sandy'nin ilginin üzerinde olmasından hoşlandığı belliydi. Nikki, onun Nikki'nin cevaplayamayacağı sorular sormasını engellemek için hızlıca devam etmeye karar verdi. "Korkarım öyle. Burada ne kadar yaşadı?"

"Sadece birkaç hafta. İlk ve son ayın kirasını nakit olarak ödedi."

"Bir garaj yeri de kiralamış," diye ekledi Liam. "Arabasının yerinde olup olmadığına bakma fırsatım olmadı-"

"Oh, öyle," dedi Sandy. "Buraya gelmeden önce kontrol ettim. Görmek ister misin?"

"Lütfen," diye yanıtladı Nikki. "Hangi dairelerin garajı var?"

"Onlar ayrı bir bina," diye açıkladı Sandy. "Birimler doğrudan üstüne inşa edilmiş. Garaj için ayda sadece yirmi beş dolar. Çok makul."

Sandy'yi geniş otopark boyunca takip ederek ağaçların kısmen gizlediği bir binaya vardılar. Ana binadan daha yeni görünüyordu, garajların üzerinde küçük balkonlar vardı.

"Dana üç numarada, daire 3B." Sandy garajın yanındaki tuş takımına bir kod girdi.

Kapı yavaşça açılırken Nikki'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Kellan'ın cesedi burada mı tutuluyordu? Eğer öyleyse, tüyler ürpertici bir manzarayla karşılaşmak üzere olabilirlerdi.

Dana'nın gök mavisi VW Bug'ı küçük alanda duruyordu. Sandy garaja girmeye başladı ama Nikki onun yolunu kesti. "Neyin içine girdiğimizden emin değiliz ve olay yerini mümkün olduğunca korumamız gerekiyor."

Sandy piyango kazanmış gibi görünüyordu. "Gerçek bir soruşturma mı? Dana burada mı öldürüldü?"

"Bilmiyoruz," dedi Liam. "Lütfen geride durun."

O ve Nikki garaja girdiler, Liam arabanın yolcu tarafındaydı.

Nikki sürücü camından içeri baktı ve eldivenlerini giydi. Araba nispeten temiz görünüyordu, arka koltukta da bir kazak vardı. Kapı kolunu denedi.

"Kilitli değil." Nikki kapıyı dikkatle açtı, yarı yarıya daha temiz bir koku almayı bekliyordu. Ama sadece pembe oda spreyi kokusu almıştı. Tek bardaklıkta zincir bir benzin istasyonundan alınmış strafor bir bardak duruyordu.

"Koltuğun ne kadar geriye itildiğine bak." Liam yolcu kapısını açtı. "Dana bu şekilde sürmek için çok kısaydı." Torpido gözünü açtı. "Kullanma kılavuzu. Ruhsat ve sigorta bilgileri."

Nikki sürücü tarafındaki siperliği indirdi ve koltuğun üzerine büyük, mücevherli bir 'D' harfine iliştirilmiş bir dizi anahtar düştü. O ve Liam birbirlerine baktılar. Dana muhtemelen bu arabayı garaja sürmemişti.

"Courtney'i arayacağım," dedi Liam.

Nikki yeniden katıldı bir sabırsız Sandy. "Yap sen var güvenlik kameraları?"

"Hayır. Yönetim şirketine kurulum için yalvarıyorum ama beni dinlemiyorlar. Kontrollü girişimiz var."

"Yani birisi garaja ya da onun birimine girmek için Dana'nın koduna mı ihtiyaç duyacak?"

"Aynen öyle. Daireyi görmek ister misiniz?"

Sandy ön kapının kilidini açarken Nikki Liam'a arabada kalmasını işaret etti. Beton merdivenler ikinci kattaki dairesine çıkıyordu.

Sandy bir şifre daha girdi ve kapıyı açtı. "Sanırım koridorda kalmamı istersiniz."

"Evet, lütfen."

Dana'nın dairesi derli toplu görünüyordu. Mobilyalarının ikinci el olduğu belliydi ve küçük yatak odasında sadece bir aşk koltuğu, sehpa ve çift kişilik bir yatak vardı. Yatağın yanında, yerde büyük, solmuş bir pazen gömlek duruyordu. Nikki dolabı açtı. Küçüktü, Dana'nın çorap ve iç çamaşırlarını saklamak için kullandığı iki rafı vardı. Dana'nın eşyalarının arasına birkaç çift boxer şort sıkıştırılmıştı. Nikki diğer belirgin yerleri de kontrol etti ama uyuşturucu izine rastlamadı. Dana metamfetamin kullanıyor olsaydı, bir boru ya da kalıntı görmeyi beklerdi ama Courtney'e her yeri aratması gerekecekti.

Yatağın ucunda birkaç plastik kutu duruyordu. İlkinin açıldığında Nikki'nin boğazı düğümlendi. Giysilerin Kellan'a ait olduğu belliydi, ayrıca birkaç kitap ve birkaç oyuncak da vardı. Köşeye bir kartvizit sıkıştırılmıştı. Kim Kroll, Özel Dedektif.

Cam, Dana'nın adını temize çıkarma konusundaki kararlılığı konusunda haklıydı. Dedektifin tavsiyesi onu hayal kırıklığına uğratmış ve meseleyi kendi ellerine almaya mı karar vermişti, yoksa onu Kellan'ı kaçırmaya iten başka bir şey mi vardı?

Nikki, Liam'ın özel dedektifi bulmasını ve Dana'yla konuşup konuşmadığını öğrenmesini aklına not etti.

"Courtney yolda." Liam dairede Nikki'ye katılmıştı.

Ona küçük alanda eşlik etti. Dolaptaki ve kutulardaki kıyafetlerini karıştırdılar ve aralarına karışmış birkaç erkek eşyası daha buldular.

"Bu çok garip." Liam kapaklardan birini işaret etti. "Bunların üzerinde 'Dana Rhodes'un malıdır' yazıyor."

"Yani? Oldukça yıpranmışlar. Muhtemelen onları bir süre yanında taşımıştır."

"Aynen öyle. Kıyafetleri yeni değil. Ama bunlar" -bir çift erkek boxer'ını havaya kaldırdı- "paketten yeni çıkmış gibi görünüyor ve öyle hissettiriyor."

"Nereden biliyorsun?"

Liam ona etiketi gösterdi. "Bunlar ucuz, yani cızırtılı ve yumuşak değil. Yıkandıktan sonra daha iyi oluyorlar ama sana söylüyorum, bunlar paketten yeni çıktı."

"Ve kıyafetlerinin ortasında sıkışmış. Gateway'de bazı erkek sakinler var ve hepsi bir çamaşır odasını paylaşıyor. Belki de yanlışlıkla bir erkeğin iç çamaşırını almış ve ona geri vermeye fırsat bulamamıştır."

"Belki." Liam dolaba doğru yürüdü ve erkek giysilerini çıkardı. "Ekstra büyükler. Bu iç çamaşırları orta boy."

"Yani gömlekler başkasına ait." "Şortlar yeni, sana söylüyorum."

"Her şeyin parmak izini alacağız. Courtney gömlek ve iç çamaşırından bir şeyler çıkarabilir."

Nikki üstteki çöp kutusunun kapağını yerine koydu ve ikincisini açtı. Üstte birkaç giysi daha vardı ama kitaplar ve diğer ıvır zıvırlar çöp kutusunun büyük kısmını kaplıyordu.

"Kişisel gelişim kitapları, birkaç ders kitabı. Bunun ne olduğunu biliyorum." Birkaç fotokopi kâğıdı bir kitap gibi birbirine zımbalanmıştı ve başlık sayfasında "Frontier'de birinci yıl, '06-'07. İkinci Kat Kızlar Kuralı." İçini bir nostalji dalgası kapladı. "Frontier Hall, Minnesota Üniversitesi'ndeki birinci sınıf yurtlarından biridir. Birinci ve ikinci sınıf öğrencisiyken ikinci katta kalıyordum. Yurt danışmanımız da benzer bir şey yapmıştı." Nikki kitapçığı karıştırdı. "Herkes en sevdiği resimleri ve anları paylaşmış." Resimlerin hepsinde el yazısıyla yazılmış başlıklar vardı. Üç kızın olduğu bir resimde durdu. Kollarını birbirlerine dolamış, yüzlerinde geniş gülümsemelerle poz vermişlerdi. Sylvia, Dana ve Shelly, üç amigalar. "Biraz uğraşmam gerekecek ama Sylvia ve Shelly'nin izini bulabilirim," dedi Nikki, kendini memnun hissederek. Dana ve Maggie'nin geçmişinde gizli bir şeyler olduğundan, ilişkileriyle ilgili anlayamadığı bir şeyler olduğundan emindi ve bu kadınlar o zamanki olayları daha net görmesine yardımcı olabilirdi.

"Son zamanlarda onlarla temas kurmuş olması pek mümkün değil. Bunun bize ne faydası var?" Liam'ın kafası karışmış görünüyordu.

"Henüz emin değilim. Sadece içimde bir his var." Nikki cevap verdi. Liam'ın kararını etkileme ihtimaline karşı düşüncelerini paylaşmak istemedi. Ekibinin tüm açılardan araştırması önemliydi.

Küçük mutfağa girdiler ve Liam birkaç dolabı karıştırırken Nikki de ocağın yanındaki üç çekmeceyi kontrol etti. "Birkaç temel eşya, plastik çatal bıçak takımı," dedi Nikki. "Mantıklı. Daha yeni taşındı."

Liam, "Arabasında birkaç küçük, şüpheli leke var," dedi. "Kan olabilir de olmayabilir de."

"Courtney bir yolunu bulur." Nikki özel dedektifin kartını uzattı. "Bak bakalım bu kadının izini bulabilecek misin? Dana ölmeden önce onunla konuşmuş olabilir."

Nikki dairenin fotoğrafını çekmesi için Liam'ı bıraktı ve Sandy'yi aramaya çıktı. Onu merdiven boşluğunda, kulağında telefonla dolaşırken buldu.

"Bu doğru," diye fısıldadı Sandy. "O öldü ve FBI burada." Nikki boğazını temizledi. Sandy arkasını döndü ve kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim. Sadece kocamla konuşuyordum," dedi, yakalanmaktan utandığı belliydi.

"Lütfen ondan başka kimseye söylememesini isteyin. Medyayı mümkün olduğunca uzun süre bölgeden uzak tutmak istiyoruz. Size birkaç soru daha sorabilir miyim?"

"Tabii ki." Sandy kocasına veda etmeden telefonu kapattı ve Nikki'ye hevesle baktı. "Elimden gelen her şekilde yardım edeceğim."

Nikki sıkıca gülümsedi. "Harika. Dana'yı burada yaşarken hiç biriyle gördün mü?"

"Hayır," dedi Sandy. "Ama sadece birkaç haftadır burada." "Kira kontratını imzalarken yanında kimseyi getirmedi ya da taşınmaya yardım etmek için?"

"Fark etmedim ama ofisim kompleksin diğer tarafında. Bu birimlere gelmemiş olsaydım onun taşındığını göremezdim." Sandy'nin sesi işe yarar bir bilgi bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Peki ya komşusu?" Dana'nın son dairesi ona biraz mahremiyet sağlıyordu ama yine de başka bir kiracıyla aynı duvarı paylaşıyordu.

Sandy heyecanla başını salladı. "Joanne. Engelli ve neredeyse her zaman evde. Bir şeyler duymuş olabilir. Duyabilirdi

Sizi tanıştırmamı ister misiniz?"

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Sandy aceleyle merdivenleri çıktı. "Koridorun hemen karşısında." "Yani ortak bir giriş mi var?" Nikki sordu.

"Her iki birim için bir tane, evet. Bildiğiniz gibi garajların ayrı girişleri var. Joanne'in arabası yok ama garajında pek çok şey saklıyor."

Sandy topuklarının üzerinde zıplayarak kapıyı çaldı. Nikki onun kaç tane suç programı izlediğini merak etti.

Kare gözlüklü, ağır bir kadın kapıyı açtı. "Sandy, neler oluyor? İzliyordum-"

"Dana öldü." Nikki daha ağzını açmadan Sandy konuştu. "Ben FBI'dan Ajan Nikki Hunt. Biliyorsunuz. Seninle konuşmak istiyordu."

Joanne Nikki'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Televizyonda daha uzun görünüyorsun."

İçeri gel, fazla dayanamayacağım."

Joanne bastonuna kuvvetle yaslanarak onları küçük daireye götürdü. Tıpkı Dana'nın gibi düzenlenmişti ama çok daha yaşanılasydı. Nikki'nin babasının dediği gibi tıka basa doluydu. Joanne'in depo için garaja ihtiyaç duymasına şaşmamalı.

Öfkeyle koltuğuna oturdu ve bastonunu dizine dayadı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Dana'nın burada sadece birkaç hafta yaşadığını biliyorum ama onunla herhangi bir etkileşiminiz oldu mu?"

"Buraya taşındığında sadece hoşbeş ettik. İyi birine benziyordu. Evden pek dışarı çıkmıyorum. Teslimat hizmeti için şükürler olsun."

Nikki plastik bir sandalye ve masanın sıkıştırılmış olduğu küçük verandaya baktı. Masanın üzerinde bir paket sigarayla birlikte dolu bir kül tablası duruyordu.

Joanne onun bakışlarını takip etti. "Evet, sigara içiyorum. İçmemem gerektiğini biliyorum. Nasihate ihtiyacım yok."

"Yargılamak yok," dedi Nikki. "Sadece her gün dışarıda biraz zaman geçiriyor olmalısın diye düşünüyordum. Dana'yı hiç biriyle gördün mü?"

"Hayır, ama taşındıktan kısa bir süre sonra bir adamla tartıştığını duydum. Perşembe gecesi idi ve *Supernatural* yayınlanıyordu. Tekrar olduğunu ve aptal Chuck'ın yine çocukları mahvettiğini düşünüp sinirlendiğimi hatırlıyorum."

Nikki, Joanne'in göndermesini anlamış gibi başını salladı. "Ne hakkında tartıştıklarını duydun mu?"

"Sanırım başka bir adam. Onu geri almak istedi ve adam ona deli olduğunu söyleyip durdu. Ben de birkaç çarpma sesi duydum. Daha hareketli olsaydım oraya gider ve iyi olduğundan emin olurdu."

"Madem tehlikede olduğunu düşünüyordunuz, neden polisi aramadınız?"

Joanne sandalyesinde kaydı. "Yapacaktım ama kavga durdu. Birkaç dakika sonra ayrıldı."

"İyi olup olmadığını kontrol ettiniz mi?"

"Adam gittiğinde ağladığını duydum," dedi Joanne. "Pencerem otoparkı görüyordu ve gittiğinden emin olmak istedim. Biraz kalın ve orta boyluydu. Paltosunun ne renk olduğunu anlayamadım ama yüzünü kapatan bir kapüşonu vardı."

"Peki ya aracı?"

"Sanırım koyu renkli, dört kapılı bir araba. Özel bir şey değil," diye yanıtladı Joanne. "Dediğim gibi, karanlıktı ve yeni gözlüklere ihtiyacım var."

Sandy onun dizini okşadı. "Çok yardımcı oldun. Aklına başka bir şey geliyor mu?"

Nikki dişlerini sıktı. Joanne'in Sandy'nin ilgisini çekmekten hoşlandığını söyleyebilirdi, bu yüzden onun müdahalesini görmezden geldi, ama bu onu daha az rahatsız edici yapmadı.

"Evet, yapabilirim." Joanne öne doğru eğildi ve dikkatle Sandy'ye baktı. "Sana lanet olası güvenlik kameralarını almanı söylemiştim."

Nikki kadınlara zaman ayırdıkları için teşekkür etti ve sonra garaja geri döndü. Nikki, Courtney'nin iki olay yeri teknisyeniyle birlikte geldiğini görünce rahatladı. Liam da onlara katılmıştı.

Liam, Courtney'ye "Laboratuvardan bu rekor bir süre," dedi. "Ne kadar hızlı sürdün?"

"Yeterince hızlı." Temiz takım elbisesinin fermuarını çekti. "Dana'nın dairesi hangisi?"

Nikki iç garaj kapısını işaret etti. "3B. Sol taraftaki. Apartman yöneticisi hâlâ üst katta komşusuyla birlikte. O bir suç meraklısı, o yüzden sizi daireye kadar takip etmeye çalışmadığından emin olun."

"Bildiğim iyi oldu." Courtney yine temiz giysiler içindeki iki olay yeri teknisyenine döndü. "Siz daireyle ilgilenin. Her şeyin çıktısını aldığınızdan emin olun. İhtiyacınız olursa ben araba üzerinde çalışacağım."

Liam iki kanıt torbasını havaya kaldırdı. "Erkek iç çamaşırları ve flanel gömlekler."

"Güzel. Herhangi bir biyolojik kanıt arayacağım." "Ve parmak izleri."

Courtney yüzünü buruşturdu. "Bu televizyonun söylediği kadar kolay değil ama deneyeceğim."

"Kellan ve Dana'nın kişisel eşyalarını bulabildiniz mi?" Nikki sordu.

Courtney, "Dana'nın tırnaklarının altında bazı küçük siyah lifler var," dedi. "O kadar küçükler ki herhangi bir yerden gelmiş olabilirler. Geçerli bir parmak izi yok."

"Yani onları oraya kim getirdiyse eldiven takmış," dedi Liam. "Büyük bir sürpriz değil."

"Bu onun arabası mı?" Courtney sordu. "Ne şirin bir Beetle. Hep bir tane istemişimdir."

"Tyler ilk tanıştığımızda bir tane kullanıyordu. Ted Bundy'ninkiyle aynı kasvetli renkteydi. İlk kez bindiğimde ona yolcu koltuğunu kaldırıp kaldırmayacağını sordum ve bana deliymişim gibi baktı." Nikki pişmanlıkla gülümsedi. "O zaman uzun sürmeyeceğini anlamalıydım."

"Oldukça temiz görünüyor." Liam etrafta dolaştı ve bagaj kapağını açtı. "Burada temel kış güvenliği malzemeleri var. Ama işinizi yapın. Belki şansımız yaver gider ve şüphelimiz bir sebepten dolayı arkaya bakar."

Nikki, "Cam Fletcher'ın muhtemelen sistemde parmak izleri vardır," dedi. "Uyuşturucu danışmanları için oldukça standart. Birkaç gün önce bir adamın burada olduğunu biliyoruz ve en olası aday o."

"Elimden geldiğince çabuk karşılaştıracam."

Nikki özel dedektifin kartıyla birlikte kanıt torbasını Courtney'nin cebine soktu. "Bak bakalım bundan parmak izi alabilecek misin? Bunu ona her kim verdiyse muhtemelen bir noktada dairesine girmiştir."

Courtney başıyla onayladı ve fotoğraf çekebilmek için Liam'ı yolundan çekti. "Umarım sisteme girmişlerdir."

Liam, "Benim bahsim Cam Fletcher üzerine," dedi. "Duygularına göre hareket etseler de etmeseler de, itiraf etmek istediğinden daha yakındılar."

Nikki kabul etti ve Cam ona kartı vermek için mantıklı bir seçimdi. Eğer Cam vermediyse, kız kartı Gateway'deki sakinlerden birinden almış olabilirdi. "Ve eğer kartı ona verdiyse, neden bize bundan hiç bahsetmediğini bilmek istiyorum."

"Ve onu başka kimlerle temasa geçirmiş olabilir," dedi Liam. "Kellan'ı kaçırmasına yardım etmesi için gereken kas gücü de dahil."

Nikki'nin içgüdüleri ona Cam'in bu işe doğrudan karışmadığını söylüyordu ama Dana'yı öldüren kişiyle Dana'yı temasa geçirdiyse bunu itiraf etmesi g e r e k i y o r d u . Çantasından telefonunu aldı ve Cam'in bugün ofiste çalışıp çalışmadığını öğrenmek için Gateway'i aradı, ancak resepsiyon başka bir müvekkil için aile mahkemesinde ifade verdiğini söyledi. Bugün dönmesi beklenmiyordu. Nikki ona mesaj atmayı düşündü ama onu hazırlıksız yakalamayı tercih etti. Şevkli erkek sesini tanıdığını düşündü. "Drew'la mı görüşüyorum?"

"Elbette öyle," diye yanıtladı. "Cam'e telefonla ulaşım ulaşamayacağıma bakmamı ister misin?"

"Hayır, mahkemedeysen olmaz. Dikkatini dağıtmak istemem. Bana hangi bölgede olduğunu söyleyebilir misiniz? Oturum bittikten sonra onu yakalamaya çalışacağım."

"Bakalım bilgi bende var mı," dedi Drew. "Bakmalıyız, çünkü müşteri de burada yaşıyor. Tamam, işte burada. Dava Chisago İlçesi Hükümet Merkezi'nde. Size müvekkilin adını veremem ama davaya Yargıç Marnie Loeffler'in atandığını söyleyebilirim."

"Çok teşekkürler, Drew." Nikki aramayı sonlandırdı ve Liam'ı yanına çağırdı. "Burada kalıp olay yerinin incelenmesine yardım edebilir misin? Cam Fletcher'ın öğleden sonra mahkemesi var ve acele edersem işi bittikten sonra onu yakalayabilirim. Onunla yüz yüze konuşmak istiyorum. Eğer Cam yaptıysa

biriyle görüşmesini kolaylaştırır ve o kişi Dana'yı öldürürse, tehlikede olabilir. Ve ofise söyle, geçmiş araştırmalarını acilen yapsınlar."

Nikki o gün için ilan edilen mahkeme görevlerini taradı. Yargıç Loeffler'in davaları ikinci kattaki mahkeme salonunda görölüyordu ve Nikki Cam'in işini bitirmemiş olması için parmaklarını çaprazladı. Mahkeme salonunu bulup geniş salondaki sert, tahta sandalyelerden birine oturdu ve sonra Liam'ın yeni bir bilgi mesaj atıp atmadığını görmek için telefonunu kontrol etti. Şimdilik bir şey yoktu ama Rory, Dana'nın dairesinden ayrıldıktan sonra gönderdiği mesaja cevap vermiş, muhtemelen geç saate kadar çalışacağını ve yemek için onu beklememesini söylemişti. Aniden cevap verdi.

K. Ben de geç saatlere kadar çalışıyorum.

Nikki kısa mesaj karşısında hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Kendi kendine onun sadece meşgul olduğunu söyledi ama bu, ilişkilerinde başa çıkmaya vakti olmadığı ciddi bir çıkmaza girmiş olabileceklerine dair içini kemiren korkuyu durdurmadı.

Mahkeme salonunun kapısı açıldı ve bir avuç insan dışarı çıktı. Cam nihayet ortaya çıktı, yorgun görölüyordu ve düne göre biraz daha az şıktı.

"Ajan Hunt." Şaşkınlıkla telefonundan başını kaldırdı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Aslında seni bekliyordum," dedi Nikki. "Özel olarak konuşabilir miyiz?" Tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Elbette."

Nikki eşyalarını topladı ve koridorun karşısındaki açık, boş mahkeme salonuna doğru yürüdü. "Bu sadece birkaç dakika sürecek."

Cam'de endişe yankılanıyordu ve mahkeme salonunun kapısını kapatır kapatmaz onun gerildiğini hissedebiliyordu. Oda küçük, havasız ve rahatsızdı, bu da onu gergin biriyle röportaj yapmak için mükemmel kılıyordu.

Nikki hemen konuya girdi. "Dana'nın dairesini ve arabasını bulduk. Kellan'a yakın olmak için Stillwater'da yaşıyordu. I

Anderson'ların bildiğini sanmıyorum. Muhtemelen birileri onun ölümüyle ilgilerini gizlemek için arabayı garaja park etti."

Cam en yakındaki banka oturdu. Gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten öldürüldü mü?"

"Evet," dedi Nikki. "Bir özel dedektif kartı bulduk. Hiç biriyle konuştuğundan bahsetti mi?"

Cam başını salladı. "Hayır, ama bir süredir konuşmamıştık."

Nikki onun doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için yana kaydı. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Dana'nın oğlunu kaçırmak için yardım isteyebileceği birini tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Cam. "Denediğine bile hâlâ inanamıyorum. Son konuştuğumuzda yasal yollara başvurup Kellan'ı geri almaya çalışacağı konusunda çok kararlıydı. Eğer özel bir dedektifle konuştuysa, neden işlerini yapmalarına izin vermedi?"

Nikki çantasında bir mendil buldu ve ona uzattı. Kederi o kadar aşikârdı ki, kaçırılma ya da cinayetle bir ilgisi olduğunu düşünmedi. "Bir şey fikrini değiştirmiş olmalı," dedi Nikki. "Sana tüm söylediklerinin bu olduğundan emin misin?"

Geniş gözlerle ona baktı. "Bunu bana neden sorduğunuzu anlamıyorum."

Nikki, "Sen ona yakındın," diye cevap verdi. "Eğer planlarını birine anlattıysa ya da birinden yardım istediye, bu kişi sensin. Bana söylemek istediğin başka bir şey varsa, şimdi tam zamanı. Eğer işini kaybetmekten korkuyorsan, bunun olmaması için elimden geleni yapacağım."

Cam iç çekti. "Bunu kimin yaptığını bulmanıza yardımcı olacak bir şey bildiğimi düşünseydim, size söylerdim."

Nikki, "Telefon kayıtlarınız için arama emrimiz var," dedi. "Onları bugün daha sonra alacağız."

"Sorun değil. Saklayacak bir şeyim yok."

Herhangi bir sahtekârlık belirtisi aramak için adamın yüzünü inceledi ama hiçbir şey göremedi. "Dana'yı katiliyle temasa geçiren her kimse tehlikede." "Nereye varmak i s t e d i ğ i n i anlıyorum,"

diye araya girdi. "Sen

Muhtemelen yasaların dışında yaşayan ve yardım etmeye istekli olabilecek insanlar tanıdığımı varsayıyorum. Tanıdığımdan emin değilim.

Dana'ya herhangi bir isim verseydim, sana söylerdim." Çenesi titriyordu. "Bunu yapan kişinin sorumlu tutulmasını istiyorum."

Nikki iç çekti. Cam'in doğruyu söylediğine inanıyordu, yani bir çıkmaz sokağa daha girmişti. "Dana ve Kellan kaybolmadan bir gün önce komşusu biriyle tartışırken kulak misafiri olmuş. Komşusu o kişiyi tam olarak görememiş ama kısa boylu, tıknaz, kapüşonlu bir erkek olarak tarif etmiş. Bu bir şey çağırıştırıyor mu? Gateway'de ya da rehabilitasyonda tanışmış olabileceği biri?"

Cam başını salladı. "En azından benim bildiğim kadarıyla. Sadece iki erkek sakinimiz var ve ikisi de kısa boylu ve tıknaz değil. İkisi de Dana'dan bir ay kadar sonra geldi."

Nikki yenilgiye uğramış bir halde, "Eh, uzun bir ihtimaldi," dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Cam Nikki'nin kolunu tutarak gitmesine engel oldu. "Bak, hala Dana'nın Kellan'ı kaçırma işine karıştığını düşündüğünü biliyorum, muhtemelen hala kullanıyor olabileceğini düşünüyorsun. Ama ben onu tanıyordum. Duruşmadan önceki haftalarda onu her gün gördüm. Ayıktı. Maggie'den hep korkar gibiydi," dedi kısaca. "Fiziksel olarak değil ama Maggie'nin Kellan'ı elinde tutmanın bir yolunu bulacağı korkusuyla yaşıyordu. Haklı olduğu ortaya çıktı."

Nikki cipe doğru yürürken ısıran rüzgâra karşı ürperdi. Gri öğleden sonra yerini soğuk bir akşamüstüne bırakmıştı. Nikki genellikle Minnesota'nın berbat kışlarına katlanırdı ama bu yıl baharı her zamankinden daha çok özölüyordu. Aynı kasvetli gökyüzüne ve kirli, çamurlu sokaklara bakmaktan bıkmıştı.

Chisago İlçe Şerifi'nin aracını gördü ve Rory ile daha önce yaptığı konuşmayı hatırladı. Belki de Chisago şerif yardımcısından Zach hakkında bilgi alarak onun evine gelmesi aralarındaki gerginliği azaltabilirdi. Ama şerif yardımcısına ne söyleyecekti de şerife geri dönmeyecek ve zaten gergin olan bir davada gereksiz sürtüşmelere yol açmayacaktı?

Nikki içini çekti ve cipine doğru yürümeye devam etti.

On üç

Nikki, Rory'nin garaj kapısının şifresini tuşladı. Onun henüz evde olmadığını biliyordu, çünkü iş kamyonu her zaman dışarıda park halindeydi ve garaj alanını kar arabası, çim biçme makineleri ve Nikki'nin henüz binmediği motosikleti için ayırmıştı. Rory, ailesinin Nikki'nin çocukluğunun geçtiği evden çok da uzak olmayan, iki katlı eski evinde yaşıyordu. Ailesi eve çok iyi bakmış, Rory de yavaş yavaş banyo ve döşeme gibi yenilikler yapmıştı. Alt kata doğru yürüdü ve botlarını çıkardı.

Büyürken Mark ve Rory'nin odaları, çamaşır odası ve küçük bir oturma odasıyla birlikte alt kattaydı. Rory çoğunlukla üst katta yaşıyordu ve alt katta hâlâ Nikki ve Mark lisedeyken kullandıkları eski mobilyalar vardı. Ailesi Mark'ın arkadaşlarının alt katta toplanmasından hoşlanmıyordu çünkü Mark'ın babasının deyişiyle "sorunlar böyle başlıyordu".

Telefonu Tyler'dan gelen bir görüntülü aramayla çaldığında, Rory'nin evinde sakladığı eşyaları karıştırıyor ve kıyafetlerini değiştirecek bir şeyler arıyordu. Cevap vermemeyi düşündü ama Lacey muhtemelen konuşmak için arıyordu.

"Anne!" Lacey'nin tatlı, şarkı söyleyen sesi ve mutlu yüzü Nikki'nin moralini hemen yükseltti. "Bil bakalım bugün ne öğrendim?"

"Merhaba bebeğim. Ne öğrendin?"

Lacey heyecanla öğretmeninin yaptığı ve gazozu köpüren bir volkana dönüştüren bir deney hakkında konuşuyordu.

"Bu çok havalı," dedi Nikki. "Bunu evde denememiz gerekecek." "Ben ve babam bu gece yapacağız."

"Ah, doğru." Nikki, Tyler Lacey'ye karşı bu kadar esnek olabildiği için şanslı olduğunu hatırladı. Yine de bir şeyleri kaçırmaktan nefret ediyordu. "Babamın bunu benim için kaydettiğinden emin ol."

Nikki sonraki yirmi dakika boyunca Lacey'nin konuşmalarını dinledi. Onun coşkusu ve şakacılığı her zaman biraz olsun gerginliğini azaltıyordu.

Nikki'nin günü. Hikâyeye o kadar dalmıştı ki, Rory yatak odasına gelene kadar onun evde olduğunu fark etmedi.

"Hey, bebeğim, yapabilir miyiz?"

Nikki irkilerek telefonu düşürdü. "Kahretsin." Parmağını dudaklarına götürerek ona bir şey söylememesini işaret etti.

Biraz sinirlenmiş görünüyordu ama başını salladı. Eşofmanını kafasına geçirdi ve şifonyerin üzerine fırlattı.

Nikki telefonu tekrar kaldırdı. "Üzgünüm, Lace. Beni o kadar güldürdün ki telefonumu düşürdüm."

"Seni görmeye kim geldi?" Lacey sordu. "Yanında bir bebek mi var? Bu hiç adil değil. Bebekleri severim. Jules'la ikimiz de iki bebek istiyoruz ve ikisinin de sarı saçlı olması gerekiyor. Ve çirkin olmamalı. Çirkin bir çocukla görünemem anne."

Rory duşa girerken kahkahasını bastırdı. "O sadece televizyon, tatlım."

Lacey başka bir hikâyeye başladı ama Nikki konsantre olamadı. Lacey sesi duyduğunu unutmayacaktı ve sonra muhtemelen babasına bir şeyler söyleyecekti. Zaten büyük ihtimalle duymuştur. Nikki ona açıkça sorarsa yalan söyleyebileceğinden emin değildi. İlişkileri hiçbir zaman mükemmel olmamıştı ama birbirlerine karşı her zaman dürüst olmuşlardı.

"Babam muhtemelen çalışman gerektiğini ve akşam yemeği zamanımın geldiğini söylüyor." Lacey dramatik bir şekilde iç çekti. "Gitmem gerek anne."

Nikki ona bir öpücük verdi ve yarın arayacağına söz verdi. Tyler geri dönüp sorular sormadan önce görüntülü sohbeti sonlandırdı.

Rory banyodan belinde bir havluyla çıktı. "Lacey için uggo yok o zaman."

Nikki güldü. "Yüz ifadesini görmediğine sevinmelisin. Onu bu kadar paha biçilmez yapan da bu."

"Bir ara görmek isterim," dedi usulca.

Nikki duymamış gibi davrandı ve gece boyunca onu yakaladı.

Çanta.

"Ne yapıyorsun?" Rory sordu.

"Ben Başlık için ve Şerif'in İstasyon. Burada olmuştur yeni ve onlara konsantre olabilmek istiyorum."

"Yani daha önce olanlar hakkında konuşmak istemiyor musun?" "Şu anda konuşamam."

Rory içini çekti. "Mark bugün dolaplarla ilgili sorunu çözmeme yardım etmek için fazla mesai yaptı. Kuzenimizin ne söylediğini bana anlattı. Neden bana bu konuda bir şey söylemedin?"

"Çünkü önemli değil." Nikki onun koluna dokundu. "Herkesin senin kadar bağışlayıcı olmasını bekleyemezsin. Mark'ın öyle olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Çünkü senin de bir kurban olduğuna biliyoruz," dedi Rory. "Senin yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı. Önemli olan, gerçeği öğrenmek için dinlemeye ve birçok eski yarayı deşmeye istekli olman. John'u bulmanın kolay olmadığını biliyorum-" Durdu ve nefes verdi. "Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım."

Nikki midesindeki sarsıntıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Sorun değil. Evet, zor. Çok kızgıyım ve bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Affedilmeyi hak etmiyor ve ben de o kadar iyi bir insan değilim zaten. Sanırım ailen de benim için aynı şeyleri hissediyor ve ben kim oluyorum da onları suçluyorum?"

Rory başını salladı. "Akılları başlarına gelecektir. Senin yardımın olmasaydı, DNA kanıtı olsa bile, Mark'ın başı hâlâ belada olurdu. İnsanlar hâlâ arkasından fısıldayacaktı çünkü en bariz şüpheli oydu."

Nikki dönüp dolaşıp aynı noktaya geleceklerini biliyordu ve kuzeninin ailesiyle ilgili konuşmaya geri dönmek istemiyordu. "Kuzenine kızma lütfen. Mark da kızmamalı."

"Yemekte sinirlenmenin sebebi o muydu? Söylediklerimde ciddi değildim. Her şey yanlış anlaşıldı."

Telefonuna gelen bir bildirim Nikki'yi daha fazla tartışmaktan kurtardı. "Ulaştırma Bakanlığı az önce bana trafik kamerası görüntülerini gönderdi. Bununla ilgilenmek zorundayım."

Rory, "Kesinlikle mecbur kalmadıkça karakola gitme," dedi.

"Şu anda bunu seninle yapamam." Nikki ayağa kalktı, bir elinde dizüstü bilgisayarını dengeliyordu.

"Senden benimle bir şey yapmanı istemiyorum," dedi Rory sert bir sesle. "Burada işini yapmanı söylüyorum. Seni yalnız bırakacağım." Üzerine bir tişört geçirdi ve dışarı çıktı.

Nikki üzerine çöken suçluluk duygusunu görmezden gelerek dizüstü bilgisayarını açtı ve hızla e-postasına giriş yaptı. Cuma günü saat 16:55 civarında çekilmiş dört ek vardı; Dana'nın arabası kavşaktan geçip sağa, siteye dönerken çekilmişti. DOT'tan gelen e-postaya göre, fotoğrafların çekildiği sırada kavşaktaki sokak lambalarından biri yanmış, bu da zaten vasatın altında olan fotoğrafları daha da zor anlaşılır hale getirmiş.

Nikki tüm resimleri büyüttü ama yine de kimin sürdüğünü anlayamadı. Direksiyon başındaki kişi koltuğu yatırmış, yüzünün kameraların görüş alanının dışında olduğundan emin olmuştu. Koltuğun boyunu ayarlamak için geriye itildiğini düşünmüştü, bu da uzun boylu biriyle karşı karşıya oldukları anlamına geliyordu. Ama eğer sürücü kameradan kaçmak için koltuğu bilerek arkaya ittiyse, o zaman başa dönmüşlerdi. Boyu bir yana, sürücünün kadın mı erkek mi olduğunu söylemek bile imkânsızdı. Her şeye rağmen arabayı Dana mı kullanıyordu?

Cuma gecesinden beri arabanın fotoğrafı çekilmemişti ama Nikki, nerede yaşadığını çok az kişi bilse bile Dana'nın Kellan'ı dairesine geri götürmüş olabileceğinden şüpheliydi. O ve Kellan başlarını öne eğerken arabayı başka biri mi kullanıyordu? Blanchard Kellan'ın kaybolduktan sonra birkaç saat içinde öldüğüne inanıyordu ama Courtney arabada hiç kan bulamamıştı. Belki de Kellan'a ne oluyorsa Dana ve olası suç ortağı arabayı zulaladıktan sonra oldu. Kimse fark etmeden başka bir araçla gitmiş olabilirler. Dana kendi aracıyla fazla uzaklaşamayacağını biliyor olmalıydı.

Courtney'den gelen bir mesaj ekranında parladı.

Hâlâ olay yerinde. Adamlar yatağın altında yaklaşık 100 dolar nakit para bulmuşlar.

Nikki'nin midesi takla attı. Dana'nın eşyalarını yanına almaması bir şeydi ama oğluyla birlikte ya da onsuz ortadan kaybolmaya niyetliken para bırakması hiç mantıklı değildi.

"Aman Tanrım," dedi Nikki boş odaya. Şimdiye kadar Dana ve katilinin hafta sonu boyunca saklandıklarını ve ne yapacaklarını düşündüklerini, suç ortağının da muhtemelen Dana'yı Kellan'ın cesedini vadide bırakmaya ikna ettiğini ve böylece Dana'nın intiharını planladığını düşünmüştü.

Nikki, Dr. Blanchard'ın ön otopsi sonuçlarını buldu. Kellan'ın okulda öğle yemeğini yedikten birkaç saat sonra öldüğünden emindi ve beynindeki kanama, vurulduktan ya da düştükten sonra bir süre daha yaşamış olabileceğini gösteriyordu. Dana kanamayı durdurmak için eşarbi başındaki yaranın etrafına sarmıştı ve Blanchard, annesinin ona yardım etmeye çalışmasından sonra Kellan'ın bir süre daha hayatta olduğunu gösterecek kadar kanın eşarba bulaştığına inanıyordu.

Nikki hemen Liam'ı aradı ve teorisini açıkladı. "Dana saklanmıyordu. Bence ölü oğlunun cesediyle birlikte gözaltına alınıyordu."

"Tanrım," dedi Liam. "Bunu ona kim yapar ki?"

"Ondan gerçekten nefret eden biri," diye yanıtladı Nikki. "Bu da bizi Maggie'ye geri getiriyor. Dana Kellan'ı kaçırmaya çalıştı ve ya Joe ya da Maggie onu yakaladı. Kellan'ın ölümü bir kazaydı ve Maggie kendini kaybedebilirdi. Bu yüzden kız kardeşini onunla kalmasını sağlayarak cezalandırdı."

"Bilmiyorum." Liam'ın sesi hâlâ ikna olmamış gibiydi. "Miller'ın adamları her yeri didik didik aradı, biz de öyle. Maggie onları nereye saklamış olabilir?"

Nikki, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Anderson'ların yakınlarda göl kulübesi ya da av kulübesi gibi başka mülkleri olup olmadığına bak."

"İsimlerinden biri olduğu sürece bunu bulmak çok zor olmasa gerek."

Nikki, "Aile adını da kontrol edin," dedi. "Eğer bir yer onlara miras kaldıysa, unvanın kendi adlarına olmama ihtimali var."

"İyi fikir," diye yanıtladı Liam. "Ama belki de Dana'nın ilk başta ona yardım edecek kimsesi yoktu. Ya Kellan yaralandığında paniğe kapılıp yardım için yanlış kişiyi aradıysa?"

Nikki, Cam Fletcher'la konuştuğundan beri bu fikri düşünüyordu. Dana muhtemelen yardım için onu arayacaktı ama Nikki

onun ölümüne karışmadığından emindi. "Dana'nın özel dedektife ne söylediğini öğrenmemiz gerekiyor."

"Mesaj bıraktım," dedi Liam. "Eğer bu gece ondan haber alamazsam, sabah onu bulmaya çalışacağım."

Nikki DOT'un e-postasını ve eklerini Courtney'ye ilette. Fotoğraflar genellikle Courtney'nin işinin bir parçası değildi, ama ayrıntılara karşı keskin bir gözü vardı ve Nikki'nin gözden kaçırdığı şeyleri birden fazla kez fark etmişti.

Yatakta kaykılan Nikki, Minnesota Üniversitesi'nin mezunlar sitesine girdi. Umarım Dana'nın eski oda arkadaşlarından en az biri mezun etkinlikleri için güncel bilgi sağlamıştır.

Nikki 2006 sınıfı için "Sylvia" ile başladı, eski moda ismin aramayı kolaylaştıracağını umuyordu. Neyse ki sadece iki sonuç çıktı. Nikki kişisel bilgileri hızla okudu. İkisi de mezunlar derneği için bir fotoğraf vermemiştir ama Nikki web sitesinde yer alan çeşitli mezun etkinliklerini araştırdı ve sonunda Sylvia Smith'in bir resmini buldu. Kendisi Afro-Amerikalıydı ve Dana'nın fotoğrafındaki kız beyaz ve daha açık renk saçlıydı.

Nikki ikinci sonuç olan Sylvia Kline'ı aradı ve sonunda onu yakın zamandaki bir buluşmanın fotoğraflarında buldu. Sylvia fotoğraftaki en az yüz kişiden biriydi ama Nikki yine de kızı Dana'nın resminden tanıdı. Sylvia'nın kişisel bilgilerine girdi. Adresi yoktu ama bir e-posta adresi vardı. Sylvia Dana'nın ölümünü duymuş muydu? Nikki bunu ona söyleyecek kişi olmaktan nefret ediyordu, özellikle de bir e-postayla. Dana'yla ilgili bir dava üzerinde çalıştığını belirten basit bir mesaj yazmaya karar verdi ve Sylvia'dan mümkün olan en kısa sürede kendisini aramasını istedi.

Alt kattaki televizyondan hokey maçının sesini duyabiliyordu. Gidip Rory'yle konuşmalıydı ama Kellan ve Dana'nın şu anda ona daha çok ihtiyacı vardı.

On dört

Ertesi sabah Nikki şafak sökmeden duşunu almış ve gitmişti. Rory kanepede uyuyakalmıştı ve onu uyandırmadan dışarı çıkmayı başardı. Rory'den kaçmanın aralarındaki sorunları halletmek için doğru yol olmadığını biliyordu ama davaya odaklanması gerekiyordu. Miller'a yeni gelişmeler hakkında bilgi vermesi gerekiyordu ve Dana'nın üniversitedeki oda arkadaşı öğleden sonra buluşmak istediğini söylemişti. Nikki, Miller'la şerifin ofisinde buluşmadan önce yeri ve zamanı teyit etmek için ona e-posta gönderdi.

Karakola giderken, Cam Fletcher'ın telefon kayıtları nihayet e-postasına ulaştı. Nikki doğruca konferans odasına gitti ve dosyayı açtı. Numaraları taradı, heyecanı hızla azaldı. Dana'yla en son ne zaman konuştuğu konusunda dürüst davranmıştı -en azından cep telefonunda. Birkaç numaranın adı bilinmiyordu ama hiçbiri geçen hafta sonu gerçekleşmemişti. Bir uyuşturucu danışmanının telefon kayıtlarındaki bilinmeyen numaralar o kadar da sıra dışı değildi.

"Şef vekili olmaktan hoşlandığımdan emin değilim." Miller elinde kahve ve bir not defteriyle konferans odasına girdi. "Çok fazla bürokrasi ve evrak işi var."

"Sahada çalışmaktan daha iyi maaş, daha az risk."

"Sanırım belediye başkanı ve belediye meclisi ile uğraşmaktansa bir kurşunla yüzleşmeyi tercih ederim." Nikki'nin karşısına oturdu. "Bana iyi haberler ver, lütfen."

Nikki, "Cam Fletcher'ın telefon kayıtları tam bir fiyasko," dedi. "Bir parmak izi eşleşmesi bulamazsak, sanırım resmi olarak şüpheli listemizden çıktı."

Miller başını eğdi. "Nikki, iyi haberin tanımını tartışmamız gerekiyor mu?"

Gülümsedi. "Cam'i severim. Muhtemelen masum olduğuna sevindim."

"Sanırım. Ama elimizde somut bir şüpheli yok. Ekibiniz nerede?"

"Liam, Dana'nın bağlantı kurmuş olabileceğini düşündüğümüz özel dedektifin izini sürmek için Minneapolis'te, sonra da Dana'nın testlerini yapan laboratuara gidecek. Courtney'nin araması gerekiyor-" Nikki'nin telefonu çaldı ve ekranda Courtney'nin yüzü belirdi. "Hemen şimdi," diye bitirdi. "Hey, Court. Miller burada. Liam ipuçlarını araştırıyor. Hoparlördesin."

"Size de günaydın."

Nikki, Courtney'nin kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordu. Ofisi tam bir felaketti, Nikki onun işinde nasıl başarılı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tamam," dedi Courtney. "Dana'nın dairesindeki parmak izleri Drew Barnes adında birine ait."

"Drew Barnes?" Nikki yineledi. "Gateway'deki ofis müdürü. Dana'yı çok az tanıyormuş gibi davranıyordu."

"Bildiğim kadarıyla dairesine giren diğer tek kişi o. Geçen yıl alkollü araç kullanmaktan dolayı sistemde parmak izleri var. Adresi Minneapolis şehir merkezinde, birkaç gece kulübü ve bara yürüme mesafesinde, ama sanırım nerede çalıştığını biliyorsanız buna ihtiyacınız yok."

Nikki parmaklarını masaya vurdu. Drew gençti ve yardımsever görünüyordu ve sakinlerin onunla sohbet ettiğini ve hatta belki de ona güvendiğini hayal etmek kolaydı. Telefon kayıtlarını alacaktı ama Drew ona biraz baskıyla kırılacak kolay bir yumurta gibi geldi. Liam'a mesaj atıp ayık yaşam evine uğramasını istemeyi düşündü ama Nikki Drew'la yüz yüze konuşmak istiyordu. "Peki ya Cam Fletcher? Parmak izleri dosyada olmalı. Temizlenmeden önce birkaç yıl önce tutuklanmış."

"Öyleler," dedi Courtney. "Ama kaldırdıklarımızın hiçbirisiyle uyuşmuyorlar. Ve sen sormadan söyleyeyim, hâlâ giysiler üzerinde çalışıyorum. Sanırım iç çamaşırı etiketinde kaldırabileceğim kısmi bir baskı var ama bu hassas bir süreç."

"Peki ya arabadaki parmak izleri?" Miller sordu.

"Hepsi Dana'nın. Kellan'inkini bile bulamadım. Liam'ın kan olabileceğini düşündüğü lekelerin acı sos olduğu ortaya çıktı. Sürücü tarafındaki paspası aldım çünkü üzerinde bazı lekeler var. Bir sonuç almam birkaç gün sürer."

"Dana'nın bileklerini kesmek için kullanılan maket bıçağında parmak izi yok mu?" Nikki söyledi.

"Hayır, ama cinayet olayı dışında yepyeni."

"Nereden biliyorsun?" Miller sordu.

"Çünkü her şey iz bırakır. Daha önce herhangi bir şeyi kesmek için kullanılmış olsaydı, mikroskop altında izler görürdüm ve muhtemelen partiküller bulurdum. Bu arada, dün yardımcılarınızı gönderdiğiniz için teşekkürler. Fazladan yardıma ihtiyacım vardı ve mülk yöneticisinin de bir bebek bakıcısına ihtiyacı vardı."

Miller bir açıklama için Nikki'ye baktı. "Mülk yöneticisi suç meraklısıdır."

"Ve Nikki'nin bir hayranı," diye araya girdi Courtney.

"Dana ve Kellan'ın kişisel eşyaları ne olacak?" Nikki sordu.

"Korkarım işe yarar bir şey yok."

Nikki iç çekti. "Tamam, sıkı çalışmanız için teşekkürler. Dana'nın kıyafetlerinden ya da paspaslardan bir şey bulursan bize haber ver."

Courtney, "Olur," dedi.

Nikki aramayı sonlandırdı. "Umalım da kullanabileceğimiz bir şeyler bulsun." Notlarını açtı ve sonraki on dakikayı Miller'a Cam'le kahve içtikten sonra Liam'la birlikte öğrendikleri her şeyi anlatarak geçirdi. "Drew Dana'yı ne kadar iyi tanıdığı konusunda yalan söyledi ve ben bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Ayrıca onun çizme izlerini olay yerindekilerle karşılaştırmamız gerekiyor. Ve tartışmamız gereken başka bir seçenek daha var." Nikki ona Dana'nın dairesinin yakınındaki trafik kameralarından alınan fotoğrafları gösterdi ve teorisini açıkladı. "Kıyafetlerini bırakması bir şey ama nakit para? Bu hiç mantıklı değil."

Miller ellerini yüzünde gezdirdi. "Maggie'nin bir şekilde işin içinde olduğunu düşünüyorsun."

"Bence bu olasılığı ciddi bir şekilde araştırmalıyız. Başka kim Dana'yı öldürmeden önce Kellan'ın cesediyle rehin tutacak kadar kötü bir şekilde cezalandırmak isteyebilir ki? Elimizde, Maggie'nin kendi sözleri de dahil olmak üzere, kız kardeşlerin geçinemediğini açıkça ortaya koyan çeşitli anlatımlar var. Maggie çok fazla kızgınlık taşıyordu ve Dana, Maggie'nin başarısız uyuşturucu testiyle bir ilgisi olduğuna inanıyordu. Dana Kellan'ın erken çıktığını öğrenmiş ve onu almaya gelmiş olabilir."

Belki de reddetti ve sonra Maggie ve Joe bir şekilde olaya dahil oldular. Joe Kellan'ın gittiğini fark ettiğinde Maggie'nin hâlâ çalıştığını biliyorum ama ya eve koşup Kellan'ı ağır yaralı bulduysa ve kendini kaybettiyse?"

"Belki," dedi Miller. "Ama o çocuğu seviyordu. Eğer hayatta olsaydı, ambulans çağırırdı."

"Muhtemelen," diye yanıtladı Nikki. "Zaman çizelgesini tam olarak bilmiyoruz ama Maggie onların izini bulmuş ve Kellan çoktan ölmüş olabilir."

Miller, "Joe onu korumak için yalan söylerdi," dedi.

Nikki de aynı fikirdeydi. "Aklımıza gelen diğer tüm senaryolardan daha mantıklı."

Miller bu teoriyi kabullenmiş görünüyordu. "Joe eve Kellan'ın gelmesini beklediğinden yaklaşık on dakika önce geldiğini söyledi ve bir müşteriye teslimat yaptığına dair mazeretini destekleyen bir benzin fişi var. Eve vardıktan kısa bir süre sonra Maggie'yi iş yerinden aramış."

Nikki tüm detayları ezberlemiş olmasına rağmen notlarını karıştırdı. "Zaman çizelgesinin üzerinden geçelim. Joe önce otobüsün geç kaldığını düşündüğünü ama sonra Kellan'ın sırt çantasını bulduğunu, bu yüzden saat 16:45 civarında Maggie'yi aradığını ve o ana kadar Kellan'ın erken çıktığını fark etmediğini söyledi. Yine de Maggie eve gelene kadar polisi aramamışlar-" Nikki karaladığı notları iki kez kontrol etti. "17:35'te. Aramadaki gecikme bana mantıklı gelmiyor çünkü o noktada en az üç saattir kayıp olabileceğini biliyorlardı."

Miller, "Hikayelerine daha yakından bakmalıydık," dedi. "Sıkı olabilirdi, ama bizi aramadan önce arabasını dairesine geri götürmek ve eve gitmek için zamanları vardı."

Nikki, "Trafik kamerası görüntülerine sahip değildiniz ya da dairesinin ve arabasının nerede olduğunu bilmiyordunuz," dedi. "Bunlar elimize geçene kadar bir araya getiremedim. DOT'a her iki aracı da aynı bölgede arattıracağım ama unutmayın, bu sadece bir teori. Başka biri Dana'yı Kellan'la birlikte esir tutmuş olabilir çünkü kendi kışkırlarını nasıl kurtaracaklarını bulmaya çalışıyorlardı."

"Drew Barnes gibi mi?"

Nikki'nin telefonu titredi. Arayanın kimliğini kontrol etti ve gözlerini devirdi. Caitlin Newport. Yine. "Yalanına bakılırsa, kesinlikle. Ben gidiyorum."

Bu sabah Dana'nın üniversitedeki oda arkadaşıyla buluşmadan önce. Ama ikimiz de Dana'nın testle ilgili suçlamasının daha yakından bakılmayı hak ettiğini biliyoruz. Maggie kız kardeşine karşı baskın. Kellan evden uzaklaştırıldığından beri kontrol onda. Kendi sözleriyle, Dana'ya karşı kin besleyerek bir ömür geçirdi. Kellan'ın uzaklaştırılması gerektiğinden şüphem yok ama kendinizi Maggie'nin yerine koyun. Acılı ve öfkeli ve muhtemelen hala annelerinin ölümünün yasını tutuyor. Kellan'a yardım etmek istediğinden şüphem yok ama içten içe kız kardeşi üzerinde kontrol sahibi olmaktan hoşlanmadığına inanmakta zorlanıyorum. Bunu bir tür hak edilmiş ceza olarak görmüş olabilir."

"Sonra Dana onu bir şekilde uyuşturucu testine müdahale etmekle mi suçluyor?" Miller söyledi.

"Dairesinde özel dedektifin kartını bulduk. Dana'nın onunla gerçekten temasa geçip geçmediğini ve bunu neden istediğini araştırıyoruz," dedi Nikki. "Maggie'yi Dana'ya yaptıklarını kanıtlamakla tehdit etmiş olabilir. Maggie buna pek iyi yanıt vermezdi." Nikki'nin telefonu titredi. Ekrana bir göz attı. "B. Reeves. Bu soyadı neden tanıdık geliyor?"

"Ben Reeves, Zach'in büyükbabası. Chisago'dakilere göre St. Croix'ya giden çocuk bu."

Nikki iç çekti. "Caitlin Ben'e numaramı vermiş olmalı. Kararlılığı için ona hakkını vermeliyim." Nikki, Miller cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu açtı ve hoparlöre verdi. "Ben Ajan Hunt."

"Merhaba hanımefendi. Benim adım Ben Reeves. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama torunum kayıp. Caitlin Newport bana iletişim bilgilerinizi verdi. Sanırım sizinle daha önce konuştu?"

"Evet, öyle," dedi Nikki. "Ailenizin yaşadığı her şey için çok üzgünüm. Şerif Miller burada benimle birlikte, hoparlörde. Chisago County'deki ekiple Zach'i arama çalışmalarını takip etti. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama gerçekten de Zach'in kar motosikletiyle buzun üzerine çıktığı ve oradan geçtiği anlaşılıyor."

"Yanılıyorlar," dedi Ben huysuzca. "Kar arabasını dışarı çıkaracak kadar asabi ama sudan ölesiye korkuyor. Yapamaz

yüzmek. Bu riski almasına imkan yok." "Şerif Braintree bunu biliyor mu?" Miller sordu.

"Bu adam kıcıyla yerdeki delik arasında fark görmüyor," diye cevap verdi Ben. "Dalgıçlarla şov yapıyor ve başka bir yere bakmıyor."

"Bay Reeves," dedi Nikki, "anladığım kadarıyla Zach'in çorap şapkası nehir kıyısında bulunmuş."

"Kupkuruydu, hiç suya girmemişti," dedi Ben. "O şapka oğluma aitti. Zach onu asla bırakmazdı. Başka bir şeyler dönüyor."

Nikki, Caitlin'in Zach ve Kellan'ın velayet anlaşmazlıkları yüzünden hedef alındığına dair teorisini hatırladı. "Oğlun buralarda mı? Yoksa Zach'in annesi mi?" Nikki sordu. "Memnun olurum-"

"Oğlum, Zach henüz bebekken Afganistan'da öldürüldü. Onu eşim ve ben büyütüyoruz."

"Çok özür dilerim." Nikki, Ben'in ses tonundan Zach'in annesi hakkında konuşmayacağını anlayabiliyordu.

Miller, "Bay Reeves, hayal kırıklığınızı anlıyorum ve neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum," dedi. "Ben de Braintree'nin hayranı değilim ama yardımcılarım ilçe sınırının bizim tarafını araştırıyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama görünüşe göre Braintree, Zach'e ne olduğu konusunda haklı."

"Hayır, değil. Lütfen, Ajan Hunt. Braintree ile konuşabilir misiniz? Siz bir FBI Ajanısınız ve bu bir kayıp çocuk vakası. FBI'nin otomatik olarak olaya dahil olduğunu ve sorumluluğu üstlendiğini sanıyordum."

"Korkarım işler böyle yürümüyor." Nikki kendini bozuk plak gibi hissetmeye başlamıştı. "Bir kaçırma olayının eyalet sınırlarını aştığını bilmediğimiz sürece, yetki alanımız yok. Braintree yardım isterse, o zaman durum değişir. Ama benim bildiğim kadarıyla o talep etmedi."

"Ve yapmayacak. Torunum birinin elindeyken aptallar dışarıda nehri sürüklüyor. Çocuğun ve annesinin öldürüldüğünü duydum. Zach çok büyük değil ve aynı yaşta görünüyor. Caitlin ikisini de aynı kişinin kaçırmış olabileceğini düşünüyor."

"Bunu düşündük," dedi Miller. "Ancak bu teoriyi destekleyecek bir kanıt yok."

"Lütfen," Ben'in sesi çatallaştı. "Lütfen Ajan Hunt, Braintree'yle konuşabilir misiniz? Birinin ona dinletmesi gerekiyor."

Perişan ses tonu Nikki'nin boğazının düğümlenmesine neden oldu. Muhtemelen Braintree'den ve kendi patronundan azar işitecekti ama hiçbir şey yapmadan oturamazdı.

"Pekala, Bay Reeves. Braintree ile konuşacağım."

On beş

Nikki, Miller'ın cipini dar park yolunda takip etti. Miller'ın işleri takip etmesi için gönderdiği yardımcısına göre, buz dalgıçları Alice Gölü ile St. Croix Nehri arasında bir yarımada üzerinde bulunan Riverway kamp alanı yakınlarında arama yapıyorlardı. Dar yol kamp alanının ana park alanına kadar genişliyordu. Kamp alanı sezon için kapatılmıştı ancak park alanında aralarında Tekne ve Su Devriyesi birimi ile bir K-9 biriminin de bulunduğu birkaç Chisago İlçe Şerifi aracı park halindeydi.

Nikki aracını park edip ona katıldığında Miller çoktan cipinden inmiş, sabırsızlığını belli etmemeye çalışıyordu. Drew Barnes'la konuşması gerekiyordu ve Braintree'yle konuşmasının uzun sürmeyeceğini umuyordu.

"Burası Washington County değil mi?" diye sordu.

"Evet." Miller'ın üst dudağı kıvrıldı. "Ve eğer Zach Cuma günü suya girdiyse, cesedi muhtemelen şimdiye kadar çok daha güneyde olmuştur."

"Buz raporları nedir?" Nikki sordu.

"Tipik bir Mart ayı. Düzensiz." Bakışları uzaktaki bir figüre odaklandı. "İşte Braintree, aptal bir devekuşu gibi etrafta dolaşiyor."

Nikki bir kahkahayı bastırdı. Braintree uzun boylu ve iri yapılıydı, boynu normalden uzundu. Ellerini kalçalarına koyarak kasıla kasıla onlara doğru yürüdü.

"Miller, seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Braintree. "Yardımcınız trafiği harika yönetiyor." Braintree gözlerini Nikki'ye dikti. "Neden buradasınız Ajan Hunt?"

"Ben Reeves gelmemi istedi. Daha önce tanışmış mıydık?"

Braintree kısaca, "Sen ünlüsün," dedi. "Hepimiz senin kim olduğunu biliyoruz. Ben Reeves'in endişesine gelince, sizi temin ederim ki Zach Reeves boğuldu. Burada sizin hizmetinize ihtiyaç yok."

Nikki yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Anladığım kadarıyla her şey kontrolünüz altında, ama benimle bağlantı kurmaya devam ediyorlar. Ben'i yatıştırmak gerçeği kabul etmeye başlamasına yardımcı olabilir, bu yüzden ona ihtiyacı olan güvenceyi vermek için buradayım. Bize yetişir misin?"

Braintree homurdandı. "Miller'a söylediğim gibi, K-9 kar motosikletini evinden yaklaşık beş mil uzakta, Falls Creek bölgesi yakınlarında takip etti. Şapkası donmuş otların arasına sıkışmış ve o bölgedeki buz gerçekten çok düzensiz. Şu anda kurtarma görevindeyiz. Hepsi bu kadar."

"Neden daha güneyi aramıyorsunuz?" Miller sordu.

"Çünkü nehrin bu bölgesinde çocuğun takılabileceği bir ton enkaz var. İster inan ister inanma Miller, durumu kontrol altına aldım."

Akıntıya ve nehirdeki moloz miktarına bağlı olarak, Zach'in cesedini bulmaları haftalar ya da aylar sürebilirdi. St. Croix sonunda Mississippi Nehri'ne dökülüyordu ama bir cesedin o kadar güneye gitme ihtimali oldukça zayıftı. Nikki Braintree'nin mantığında bir hata göremiyordu ama Reeves'lerle bu şekilde konuştuysa, ne yaptığını bilmediğini düşünmelerine şaşmamalıydı.

Nikki ifadesini nötr tutmakta çok kötü bir iş çıkarmış olmalıydı. Braintree'nin öfkeli bakışları onun üzerinde toplandı. "Ben Reeves'e durumu hallettiğimizi söyleyebilirsin. Ama bizi kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Peki." Nikki topuklarının üzerinde döndü ve arabasına doğru ilerledi. Rory'ye mesaj atıp Braintree'yle bizzat konuştuğunu ve her şeyin kontrol altında olduğuna inandığını söylemeyi düşündü ama yapmadı. Bunun yerine Caitlin'e mesaj attı ve Zach'in muhtemelen boğulmuş olduğu talihsiz gerçeğini yineledi.

Nikki nihayet Gateway'e vardığında neredeyse öğle vakti olmuştu. Cipini ilk boş yere sıkıştırdı ve motoru durdurdu. Drew Barnes telefonuna bakarak dışarı çıktığında ön kapıya doğru yolu yarılamıştı.

Nikki, "Tam da görmeye geldiğim kişi," dedi.

Drew şaşkınlıkla başını kaldırdı ve gözlerinde korku titreşti. "Ajan Hunt. Sizi tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Gerçekten mi?" Nikki sordu. "Çünkü korkmuş görünüyorsun." "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Dinle," dedi Nikki. "Uzun bir gün geçirdim ve daha öğlen bile olmadı. Sadede gelelim. Dana Rhodes'un evinde senin parmak izlerini bulduk."

Daire. Ne zaman ve neden orada olduğunuzu bilmem gerekiyor."

Drew sönmüş görünüyordu. "Bunun olacağını biliyordum. Aptalca alkollü araç kullanmaktan dolayı sistemde parmak izlerim var, değil mi?"

Nikki başını salladı. "İçeri girip konuşalım."

"Burada konuşabilir miyiz? Randall'ın öğrenmesini istemiyorum. İşimi kaybedebilirim."

Islak kar yağmaya başlamıştı ve Nikki montunu giyme zahmetine katlanmamıştı. "Gel cipime otur. Hava soğuk ve ıslak."

Drew başıyla onayladı ve Nikki kapıların kilidini açtı. Yüzünde gergin bir ifadeyle yolcu koltuğuna oturdu. "Parmak izlerim onun dairesinde, yani ben bir şüpheliyim," dedi açıkça.

"Evet," diye cevap verdi. "Onunla bir ilişkin olmadığını söyledin ama onun dairesindeydin ve polise nerede yaşadığını söylemedin. Bu seni pek de masum göstermiyor."

"Bir ilişkimiz yoktu," dedi Drew. "Yani arkadaşlık ama yakın değildik."

"Bir tür cinsel ilişki yaşamıyor muydunuz?" Nikki sordu.

"Ben eşcinselim," dedi biraz rahatlayarak. "Bu işe ihtiyacım var. Alkollü araç kullanmaktan ceza aldığımda Randall çok kızdı. Bir ayık yaşam evi için pek de iyi bir reklam sayılmaz. Bana bir şans daha vermesi için onu ikna ettim. Çok fazla içki içmem ve o zamanki erkek arkadaşımın şoför olması gerekiyordu. Ama o kadar sarhoştum ki arabaya binmeye korktum. Yasal sınırı zar zor aştım."

"Herkes aptalca kararlar verir," dedi Nikki. "Sadece Dana konusunda dürüst olmanı istiyorum."

Omuz silkti. "Eğer düşündüğün buysa bana derin karanlık sırlarını anlatmadı ama Kellan'ı geri almak için canla başla çalıştığını biliyordum. Kullandığım dil için özür dilerim."

O kadar içtendi ki Nikki gülümsemek için kendini zor tuttu. "Randall ondan gitmesini istediğinde burada mıydın?"

"Korkunçtu. Aklını kaçırmıştı. Normalde sakın bir insandı. Duygularıyla başa çıkabilmek ve kötü alışkanlıklarına geri dönmek için çok çaba sarf ederdi. Ama kendini kaybetti. Randall'a bir zimba fırlattı."

"Bununla nasıl başa çıktı?"

"Zarifçe," dedi Drew. "Randall iyi bir adam. Çok merhametlidir. Dana'ya tekrar ayılır ve rehabilitasyona giderse, ona bir yer ayarlayacağını söyledi. Ama önemli değildi. Eşyalarını topladı ve gitti. Cam onun peşinden gitti ve ertesi gün bize onun nerede olduğunu bildiğini ve güvende olduğunu söyledi."

Nikki, Dana'nın ilk birkaç haftayı Cam'le kalarak geçirdiğinden söz etmedi. "Cam testin yanlış olduğu hakkında bir şey söyledi mi?"

"Benim için değil. Sadece şoka girmişti. Ama daha sonra Randall'a tekrar kullanmasının mümkün olmadığını söylediğini duydum."

"Peki sen nerede devreye giriyorsun?"

Drew iç çekti. "Cam onun postalarını alıyordu ama sonra nerede olduğunu bilmediğini ve elinde bir çek olduğunu söyledi. Beni aradı ve postayı ona getirmemi ve nerede yaşadığını kimseye söylemememi istedi. Onun için üzüldüm, ben de kabul ettim."

"Bu ne zaman oldu?"

"O ve Kellan kaybolmadan birkaç gün önce." Drew ellerine baktı. "Onunla ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum. Cam'e söylemeliydim ama söylememem için bana söz verdirdi."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Boynunun etrafında morluklar ve morarmış bir gözü vardı," dedi Drew. "İlk başta bana kimin yaptığını söylemedi ve sonra ağlamaya başladı. Bir iş görüşmesine gitmesi gerekiyordu ama morluklar yüzünden gidememişti. Ona biraz borç para verebileceğimi söyledim ama kabul etmedi. Onu sakinleştirmeyi başardım ve bana bir gün önce evine bir adamın geldiğini söyledi. Tanıdık geldiğini düşünmüş ama çıkaramamış. Adam zorla içeri girmiş ve ona testle ilgili soruları bırakmasını ve hayatına devam etmesini söylemiş. Kadın oğlunu geri alana kadar durmayacağını söylediğinde, adam ona vurmuş ve ardından onu boğmaya başlamış. Kadın adamın dizlerine kapanmayı ve telefonunu almayı başarmış. Adam kaçtı."

"Polise ihbarda bulundu mu?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Drew. "Ona yapması gerektiğini söyledim ama sisteme olan inancını kaybetmişti. Kimse ona inanmıyordu ve paranoyak gibi görüldüğünü biliyordu."

"Kız kardeşi hakkında mı?"

Başını salladı. "Kız kardeşinin onu yakalamak ve çenesini kapalı tutmasını sağlamak için dışarıda olduğunu söyledi. Bu yüzden o sahte yüzlü serseriye onu tehdit etmesi için göndermiş."

"Çürük yüzlü mü?" Nikki sordu. "Bunlar onun sözleri miydi?" "Evet. Sanırım sivilce izlerini kastetti."

Nikki, "Sana Cuma gecesi ve hafta sonu nerede olduğunu sormam gerekiyor," dedi.

Drew kızardı. "Yeni erkek arkadaşım. Bir oda arkadaşım var ve baş başa kalmak istediğimiz için şehir merkezindeki Doubletree'de bir oda tuttuk. Yemin ederim doğruyu söylüyorum."

Hikâyesini otelle teyit etmek kolay olacaktı. "Sana inanıyorum," dedi Nikki. "Ama bize daha önce söylemeliydin. Çok fazla zaman ve enerji tasarrufu sağlardı."

Buğulu gözlerle ona baktı. "Eğer birine söyleseydim, o ve Kellan hala hayatta olur muydu?"

Nikki'nin evet diyecek hali yoktu, o yüzden başını salladı. "Muhtemelen hayır, ama şimdi ona saldıran adamı bulmak zorundayız. En iyi ipucumuz bu."

Ve Drew'in sessizliği sayesinde, adam şimdiye kadar kolayca kasabayı terk edip izini kaybettirebilirdi.

Dana'nın üniversitedeki oda arkadaşı Saint Paul'ün doğu yakasındaki bir Starbucks'ta buluşmak istemişti ve mekân kalabalıktı. Nikki küçük kalabalığa baktı ve yüksek bir masada oturan ince, sarışın bir kadın utangaç bir şekilde el salladı. Sylvia'nın saçları üniversitedeki fotoğrafından birkaç santim daha kısaydı ve Nikki onun genç kızken giydiği mini etekleri iş kıyafetleriyle değiştirdiğini görebiliyordu. Son moda siyah gözlüklerinin ardında gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Sylvia?"

"Ajan Hunt. Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim. Dana hakkında telefonda konuşmak istemedim."

"Sorun değil." Nikki kışlık montunu silerek çıkardı ve çantasıyla birlikte yanındaki sandalyeye koydu. "Benimle konuştuğun için teşekkürler. Bunun kolay olmadığını biliyorum." Bir garson uğradı ve Nikki bir kahve ve ısıtılmış tarçınlı rulo sipariş etti. "Dana ile en son ne zaman konuştunuz?"

"Yıllar önce demeye utanıyorum," dedi Sylvia. "Dana yolunu kaybettiğinde, elimden geldiğince yanında olmaya çalıştım. Ama o uzaklaştı ve ben de yüksek lisansımı tamamlamak için onun peşinden gidemedim."

"Duyduklarıma göre, bunun bir fark yaratacağından emin değilim. Dana uzun süredir kötü durumdaydı ve annesi ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Dana ve Kellan, annesi ölene kadar orada yaşadılar. Sonunda oğlunun velayetini kaybetti."

"Kime?"

"Ablası, Maggie."

"Şaka yapıyor olmalısın." Sylvia kahve fincanını yerine koydu. "Dana kendini kaybetmiş olmalı."

"Araları o kadar kötü müydü?"

"Dana'yı tanıdığım zaman, evet. Yaş farkının yardımcı olmadığını biliyorum ama bundan daha fazlası vardı. Birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlardı. Dana bunun Maggie'nin ona çok içerlemesinden kaynaklandığını söyledi."

"Nedeninden hiç bahsetti mi?"

Sylvia'nın ailenin mali durumuyla ilgili anlattıkları Nikki'ye daha önce söylenenleri destekliyordu. "Maggie Dana'ya üniversiteye gidemediğini çünkü ailesinin Dana'ya öncelik verdiğini söyledi. Çok acımasızdı. Dana'nın Kellan'ın vasisi olarak seçilmesinden memnun olduğunu düşünemiyorum."

Nikki iç çekti. "Devlet her zaman bir çocuğu kan bağı olan akrabalarının yanına yerleştirmeyi tercih eder ve Maggie de Kellan'ın diğer tek kan bağı olan akrabasıydı."

Sylvia, "Umarım Maggie, Dana hakkında hissettikleri yüzünden küçük çocuğa kötü davranmamıştır," dedi.

"Hayır, o ve kocası onu çok seviyorlardı. Anlatılanlara göre mutlu bir çocukmuş," dedi Nikki. "Maggie'nin bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Nikki sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sylvia. "Maggie'nin annelerini ziyaret ettiğini hatırladığımı söyleyebilirim ve Dana bana tüm hikayeyi anlatmadan çok önce kıskançlık olduğunu anlayabiliyordum. Sanki bir tartışmayı başlatmak için kullanabileceği bir şey bekliyormuş gibi bir hali vardı."

"O zaman çıkarıcı mıydı?" Dana'nın hayatındaki herkes -hem geçmişteki hem de şimdiki- Maggie'yi kıskanç ve küskün olarak tanımlamıştı. Dana, Kellan'ı almaya çalıştığı anda sinirlenmiş ve

Ondan sonsuza dek kurtulmak mı? Maggie'nin Dana'ya karşı belirgin bir boy ve kilo avantajı vardı. Onu alt edebilirdi, özellikle de Dana Kellan'a yardım etmekle meşgulse.

Sylvia boş bir şeker paketiyle oynadı. "Velayetini ne zaman kaybetti?"

"Üç yıl önce. Bir alem yaptı ve Kellan'ı üç gün boyunca dairelerinde yalnız bıraktı. Yiyecek başka bir şey bulamayınca Maggie'yi aradı."

"Tanrım. Ama ayıldı, değil mi?"

"Bir yıldan fazla bir süredir. İki ayda bir test yapan bir ayık yaşam merkezinde kalıyordu. Son mahkeme tarihine kadar temizdi." Nikki bunu da Drew Barnes'a sormak için aklına bir not aldı. Merkezin uyuşturucu testi sonuçlarına erişimi var mıydı? Dana için bir şeyler örtbas etmiş olabilir miydi?

"Bunu neden yapsın ki?"

"Bazı insanlar onun yaptığını düşünmüyor." Nikki, Cam'den ve Dana'nın hayatındaki diğer kişilerden öğrendiklerini açıkladı. "Dana Maggie'nin eninde sonunda Kellan'ı ondan alacağına inanıyordu."

Sylvia, "Ben olsam ona hak vermezdim," dedi. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama Dana'ya bakışından ona sadece ailesi yanında olduğu için tahammül ettiği anlaşılıyordu."

"Uyuşturucu danışmanı Dana'nın bir görevde olduğunu söyledi. Oğlunu geri almaya kararlıydı ve yargıç test sonuçlarını okuyana kadar da alacağına inanıyordu. İtiraf etmeliyim ki, tepkisi uyuşturucu kullanan birine benzemiyordu."

"Dana'nın gittiğine inanamıyorum." Sylvia başını salladı. "Ve oğlunun. Bunu kimin yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

"Ayrıntıları konuşamam ama birkaç ipucunu araştırıyoruz. Bana tanıdığınız Dana hakkında daha fazla bilgi verebileceğinizi ve neden kullanmaya başladığına dair bir fikriniz olup olmadığını umuyordum."

Sylvia elindeki peçeteyi gözlerine sürdü. "Benim tanıdığım Dana zeki, komik ve utangaçtı. Kötü bir mizah anlayışı vardı. Çocukları çok severdi ve öğretmen olmak için sabırsızlanırdı. Ama sonra her şey dağıldı."

"Onun değiştiğini ne zaman fark ettiniz?"

"Son sınıftaydım, Noel tatilinden hemen sonra. Dana, Shelly ve benim kampüs dışında bir dairemiz vardı. Eve biraz durgun geldi sanırım. Ona tatilini sorduk ve iyi geçtiğini söyledi. Shelly ve ben bir şeylerin onu rahatsız ettiğini düşündük ama Dana sadece yorgun ve öğretmenlik için gergin olduğunda ısrar etti. Sonra kabuslar başladı. Haftada en az iki kez, birilerine 'dur' diye bağırarak uyanıyordu. Her zaman rüyasında ne gördüğünü bilmediğini söylerdi ama biz yalan söylediğini biliyorduk."

"Sana başka bir şey söyledi mi?"

"Ona sormaya çalıştık ama sadece sinirlendi. Sonra başkalarının evinde kalmaya başladı, tanımadığımız insanların evinde. Kullandığını öğrendik ve bırakması için yalvardık. Yıkıldı ve utandı. Metamfetamin denemişti çünkü unutmak istiyordu. Hepsi bu kadar."

"Neyi unutayım?" Nikki sordu.

"Söylemeyi reddetti. Shelly teneffüste saldırıya uğramış olabileceğini düşünüyordu ama biz ona bunu hiç sormadık."

Nikki parmaklarını masaya vurdu. "Geri döndüğünde herhangi bir danışmana ya da üniversite kliniğine gidip gitmediğini hatırlıyor musun? Belki bir rapor hazırlamıştır?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Nikki üniversite kliniğinin tıbbi kayıtları için mahkeme celbi çıkartabilirdi ama Dana'ya üniversite sırasında olanların ölüm soruşturmasıyla ilgili olduğunu kanıtlamak zor olacaktı. "Sen onunla yüzleştikten sonra kullanmayı bıraktı mı?"

"Bir süreliğine. Mezun olduk ve öğretmenlik sınavına girmeye hazırlanıyordu. Sonra babası öldü ve panik atak geçirmeye başladı. Ona doktora gitmesini söyledim ve Xanax almaya başladı. Kendisini zombi gibi hissettirdiğini ve ilk başta çok yorgun olduğunu söyledi ama alışmış görünüyordu. Sonra Shelly onu sabah meth kullanırken yakaladı. Dana bunun Xanax'tan uyanmasına yardımcı olması için sadece bir vuruş olduğunu söyledi."

"Ve sonra öğretmenlik sınavında başarısız oldu, değil mi?" Nikki sordu. Sylvia başını salladı. "İçimden bir ses işlerin kötüye gideceğini söylüyordu."

Kısa süre sonra Dana taşındı ve işte o zaman gerçekten büyümeye başladık.

ayrı. Yardım almak istemiyordu ve o zamanlar kendime yeterince şey yaptığımı ve kendime bakmam gerektiğini söyledim."

"Haklıydın," dedi Nikki. "Bağımlılar gerçekten hazır olana kadar bırakmazlar. Ve bazıları asla hazır olmaz."

Sylvia'ya zaman ayırdığı için teşekkür etti ve Dana'nın katiliyle ilgili yeni bir bilgi olursa kendisiyle temasa geçeceğine söz verdi.

Nikki'nin cipi kafenin birkaç blok ötesine park edilmişti ve o da düşüncelerinde kaybolmuş bir halde yavaşça yürüyordu. Üniversite yıllarında Dana'nın hayatını alt üst eden bir şey olduğu ve Dana'nın bir daha asla eskisi gibi olmadığı anlaşılmıştı. Nikki'nin trajedisi Minnesota Üniversitesi'ne başladığında çoktan yaşanmıştı ama Dana'yla aynı yoldan gitmek ve acıyı uyuşturmaya çalışmak çok kolay olurdu.

Birinci sınıfta, oda arkadaşıyla birlikte kardeşlik evlerinden birine gitmişti. Aslında biri kokain getirene kadar iyi vakit geçiriyordu. Nikki'nin oda arkadaşı hemen bir fırt çekmiş ve onu da aynı şeyi yapmaya teşvik ederek, bir sürü yükü olmayan normal insanların bağımlı olmadan eğlence amaçlı kokain kullanabileceğini söylemişti.

"Eğer bunu sadece parti yapmak için yapıyorsan, sorun değil," demişti oda arkadaşı. "Zaten bu kadar berbat olmak için çok genciz."

Nikki neredeyse kahkahalarla gülecekti. O zamanlar kimse geçmişini ya da ailesinin işlediği cinayetlerin yarattığı kötü şöhreti bilmiyordu. Uyuşmuş hissetmenin ne kadar harika olacağını düşündüğünü hatırlıyordu ama tek bir darbenin onu muhtemelen feci bir yola sürükleyeceğini de içten içe biliyordu.

Dana da o anlardan birini yaşamış mıydı?

On altı

Nikki cipten Miller'ı aradı ve ona Drew'un Dana'yı ziyaretini anlattı. "Drew'un mazereti doğru çıktı. Doubletree giriş ve çıkış saatlerini doğruladı. Ayrıca kredi kartıyla ödeme yapmış. Dana'nın komşusu kapüşonlu tıknaz bir adamdan bahsetmişti. Ve şimdi sivilce izleri olduğunu biliyoruz."

"Kahretsin," dedi Miller. "Barnes neden daha önce bir şey söylemedi?"

"İşini kaybetmekten korkuyordu," diye yanıtladı Nikki. "Dana'nın üniversitedeki oda arkadaşının söyleyecek gerçekten ilginç şeyleri vardı." Nikki, Dana'nın tatilden sonra değiştiğini ve sonunda uyuşturucu kullandığını açıkladı. "Dürüst olmak gerekirse geçen kış tatilinde ona bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Üniversite kayıtlarına bakmak ve kliniğe gidip gitmediğini görmek istiyorum ama cinayetle doğrudan bir bağlantısı olduğunu kanıtlamadan asla arama izni alamam."

"Maggie Anderson ile tekrar ne zaman oturmak istersin?"

"Bu gece kızımı görmem gerek." Lacey, Nikki'nin dünyada uğruna her şeyi bırakabileceği tek kişiydi ve onu görmeyi çok istiyordu.

Miller, "Sabah uğrayabiliriz," dedi. "Ben Reeves'le konuştun mu?" Nikki sordu.

"Denedim. Ama o bir enkaz ve başka birinin teorilerinden vazgeçtiğini duymak istemiyor. Mümkünse yarın evlerine uğrayacağım."

"Biraz dinlenmeye çalış," dedi. "Eve git ve kızlarına sarıl. Ben de öyle yapacağım."

Lacey'nin okuldan sonra jimnastik antrenmanı vardı ama akşam yemeğine kadar bitirmiş olurdu. Tyler antrenmanı izliyordu ve telefonu sessizdeydi ama önemli bir arama gelme ihtimaline karşı genellikle gözünün önünde tutardı.

"Selam." Cevap verirken nefes nefese gibiydi. "Lacey'nin antrenmanında spor salonundan çıkıp koridora koşmak zorunda kaldım. Ne oldu?"

"Birkaç şey var," dedi Nikki. "Saint Paul'e yakınım ve Lacey'yi göreceğimi düşündüm. Akşam yemeğinde ne yapıyorsunuz?"

"Ailemin yanına gidiyorum. Bize katılabilirsin."

Nikki'nin kalbi sıkıştı. Ailesi muhtemelen pek hoş karşılamayacaktı. Nikki ve Tyler'ın arasının iyi olmasını takdir ediyorlardı ama Tyler'dan boşanmasına içerlemişlerdi. Nikki annesinin soğuk karşılamasını ve üstü kapalı iğnelerle kalbini kırarak uzaklaştırmak durumunda değildi. "Teşekkürler ama Lacey'yi istedikleri kadar göremediklerini biliyorum. Onun dikkatini onlardan uzaklaştırmak istemiyorum."

"Doğru."

Nikki onun sesindeki gerginliği fark etmemişti. "Her şey yolunda mı?" Tyler hiçbir şey söylemedi.

"Patlamaya hazır olduğu halde iyi olduğunu söyleyen bir kadın kadar kötü olduğunu biliyorsun." Onu kızdırmaya çalıştı. "Neler oluyor?"

"Lacey'i görmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum," dedi Nikki. "Ama annenle baban benim büyük hayranlarım değil. Lacey'nin gecenin tadını çıkarmasını istiyorum ve açıkçası annenin kalbini kırdığımla ilgili iğnelerle kalbini kırarak uzaklaştırmak durumunda değilim."

"Tek sebep bu mu?"

"Başka ne sebep olabilir ki?"

"Nik, dün gece otelde olmadığını biliyorum. Comfort Inn'i ve bölgedeki tüm otelleri aradım. Kayıtlı değilsin."

"Tanrım, Tyler."

"Ya sana bir şey olsaydı ve nerede kaldığını bilmiyor olsaydık?"

"Bilmiyorum," dedi Nikki. "Belki telefonumdaki ya da cipteki GPS'i denerim. Otelde kontrol etmek sınırı aşmak olur."

"O zaman neredeydin?" "Seni ilgilendirmez."

Homurdandı. "Ben senin kocanım-"

"Eski sevgilim," diye tersledi. "Lacey'yi takip etmekte sonuna kadar haklısın. Ama ben değilim."

"Kim o?" Tyler sessizce sordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, öyle. Lacey yanımdayken pek evde olmadığını biliyorum."

"Nasıl?"

"Arka koltuğundaki gece çantasını fark etmek için bir FBI ajanı olmaya gerek yok Nikki."

"Bu da bir erkekle görüştüğüm anlamına mı geliyor?"

"Seni tanıyorum," dedi. "Farklı davranıyorsun. Lacey de telefonda kalmaktan bahsettiğini duymuş."

"Kızımıza beni mi gözetletiyorsun?"

"Saçmalama. O bahsetti. İşte o zaman şüphelendim. Benden bir şey sakladığını biliyorum."

Nikki derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Lacey etkilenmediği sürece benim özel hayatım seni ilgilendirmez. Ve o etkilenmiyor."

"Henüz," dedi Tyler. "Ama bir gün onu tanıştıracaksın."

"İşler o noktaya gelirse, bu konuşmayı yaparız. O zamana kadar kendi işine bak. Ve Lacey'e bu gece eve gelmeyi sorduğumu söyleme." Lacey cevap veremeden telefonu kapattı.

Yoğun trafik tüm hızıyla devam ediyordu ve Nikki'nin öfkeli yolcularla uğraşacak sabrı yoktu. Ofise gitmeyi düşündü ama yol da bir o kadar kötü olacaktı. Tyler ne halt düşünüyordu? Oteli aramak çok ileri gitmekti. Hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyordu ve Nikki'ye Tyler bunları saklıyormuş gibi geliyordu. Onun mutlu olmasını istiyordu. Gitmesine izin vermeliydi.

Bunu kendi başına mı getirmişti? Boşandıktan sonra Tyler'la arkadaş kalabilmek için çok çabalamıştı çünkü bu kızları için işleri kolaylaştıracaktı ama bencilce Tyler'ın hayatında olmasını da istemişti. Tyler'ın zamanla hayatına devam edeceğini düşünmüştü ama belki de Nikki'nin arkadaşlıklarına olan bağımlılığı haksızlıktı. Belki de Tyler bunu açık bırakılan bir kapı olarak görmüş ve yoluna devam edememişti. Bu dava bittikten ve her şey normale döndükten sonra Tyler'la oturup her şeyi konuşacaklardı. Şu anda zihni çok bulanık ve çok yorgundu.

Trafik neredeyse hiç hareket etmiyordu, bu da genellikle ileride bir yerde eyaletler arası yolda bir kaza olduğu anlamına geliyordu. Nikki, Liam'dan haber almayı umarak mesajlarını kontrol etti. Onun yerine Stillwater Devlet Okulları'ndan cevapsız bir çağrı almıştı.

Kellan'ın   retmeni ona Nikki'nin konuşmasını   nerdiği arkadaşı Lindsey hakkında bir mesaj bırakmıştı. Kellan'ın öğretmenine g  re, Lindsey d  n eve   zg  n gitmiş ve annesi de onu haftanın geri kalanında hasta olduğu i  in   ağırmıştı. G  r  n  şe g  re, Lindsey d  nk   sinir krizi sırasında birkaçı kez Kellan'ın   l  m  n  n kendi hatası olduğunu ve bu konuda bir şeyler yapabileceğini s  ylemişti. Nikki k    k kızın onu nasıl kurtarabileceğinden emin değildi ama onunla bir an   nce konuşmak istiyordu. Kellan ona onları ş  phelilerine g  t  recek bir şey s  ylemiş olabilirdi.   ğretmen Lindsey'nin annesinin telefon numarası dışında kişisel bilgi veremedi.

Trafik h  l   olduk  a yoğundu, bu y  zden Nikki devam etti ve aradı. "Alo?"

"Merhaba, Kim Chalmers ile g  r  şebilir miyim?"

"Bu o." Kadının hoş sesi temkinli bir hal aldı. "Kim arıyor?"

"FBI'dan   zel Ajan Nikki Hunt. Kızınız Lindsey'in Kellan Rhodes'un arkadaşı olduğunu biliyorum.   ğretmeni aradı ve d  n k  t   bir zaman ge  irdiğini ve eve gittiğini s  yledi. Uğrayıp onunla birkaçı dakika konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle olmaz. Yeterince şey yaşadı ve rahatsız edilmeye ihtiya   yok. Zaten hi  bir şey bilmiyor." Kim g  r  şmeyi aniden sonlandırdı.

Nikki kadının koruyuculuğunu anlıyordu. O da Lacey'yi korumak i  in aynı şekilde m  cadele ederdi. Yine de Nikki k    k kızla y  z y  ze konuşmasının   nemli olduğunu d  ş  n  yordu. Sabah onun adresini alacak ve uğrayacaktı. Nikki anneyi kendisine birkaçı dakika ayırması i  in ikna edebileceğini umuyordu.

Nikki, Courtney'den gelen bir mesaj ekranda belirdiğinde otoyoldan çıkıp banliy  lerden ge  en daha uzun bir yoldan gitmeyi d  ş  n  yordu.

H  l   şehirde misin? Yemek yerken notlarımızı değişelim mi?

Nikki hemen cevap verdi:

Tanrım, evet. Sadece nerede olduğunu söyle.

Degidio's, Saint Paul'ün İtalyan lezzet duraklarından biriydi ve neredeyse her zaman kalabalıktı. Courtney tam zamanında gelmiş olmalıydı çünkü Nikki geldiğinde Liam'la birlikte masaya oturmuşlardı bile. Bir bardak kırmızı şarap ve en sevdiği yemek olan fırında mostaccioli ve köfte sipariş etti.

"Ne gün ama." Nikki bir kadeh şarabını yudumladı. Ben Reeves'in acısı ve Tyler'la tartışması arasında Nikki tamamen tükenmişti. Yanlış bir şey yapmamıştı ama Tyler bir şekilde ona yapmış gibi hissettirmeyi başarmıştı. "Paylaşacak iyi haberi olan var mı?"

"Cam Fletcher'ın geçmiş araştırması temiz çıktı," dedi Liam. "Özel dedektif çıkmaz sokaktı. Dana'nın randevusu vardı ama hiç gelmedi."

"Harika," diye yanıtladı Nikki. "Laboratuvarda işler nasıl gitti?"

Washington County, mahkeme kararıyla yaptırılan uyuşturucu testlerinin çoğu için Hennepin Partners for Healthcare ile anlaşmıştı. Nikki HPH ile hiç karşılaşmamıştı ama sağlam bir itibarları vardı.

"Müdür yardımcısıyla görüştüm," dedi Liam. "Dana fiziksel olarak laboratuvara geldi ve idrarı verdi. Müdür yardımcısı süreç boyunca bana yol gösterdi ama oldukça basit. Kişi geliyor ve testi gönderiyor. Beş teknisyenden biri testi yapmak üzere rastgele görevlendiriliyor. Negatif testler daha hızlı sonuç veriyor ancak pozitif bir testin tam olarak sonuçlanması yetmiş iki saate kadar sürebiliyor."

"Bulguların kaydını tutuyorlar mı?"

Liam başını salladı. "Evet, ama arama izni olmadan bana ayrıntıları veremezdi. Ona bir testin nasıl tahrif edilebileceğini sordum ve bunun son derece düşük bir ihtimal olduğunu söyledi. Numunelerle ilgili gözetim zinciri konusunda çok katılar, bu yüzden onları değiştirmek neredeyse imkansız olurdu."

"Ama bunu bir rapora dönüştürmek testi yapan teknisyene bağlı, değil mi?"

Liam başını salladı. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Nikki. "Ne kadar olasılık dışı görünse de, bu daha önce başka eyaletlerde de oldu. Dana'nın günlük hayatındaki tek bir kişi bile tekrar kullandığına inanmıyor."

Courtney, "Meth'i yenmek gerçekten zor," dedi. "Belki de Kellan'la tekrar tek başına kalacağı için korkmuştur."

"Ve kendini sabote mi etti?" Nikki sordu. "Bu mahkemede verdiği tepkiyle uyuşmuyor. Cam içgüdüsel olduğunu ve zapt edilmesi gerektiğini söyledi."

Liam, "Belki de meth yüzünden konuşuyordur," diye önerdi.

Nikki omuz silkti. "Sanırım. Miller ve ben yarın Anderson'larla konuşacağız. Maggie'ye açık açık sormayı ve umarım onu oyundan düşürmeyi planlıyorum. Tabii onun da işin içinde olduğunu varsayarsak." "Mali tablolarını çıkarıp herhangi bir zararları olup olmadığına bakabilirim."

Liam, "Ama Maggie teknisyene ödeme yapmış olsa bile, bunun Dana'nın Kellan'ı kaçırmaya yardım edip etmediğini bulmamıza ne faydası olacak?" dedi. "Ama Maggie teknisyene ödeme yapmış olsa bile, Dana'nın Kellan'ı kaçırmaya birinin yardım edip etmediğini öğrenmemize nasıl yardımcı olacak?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Nikki. "Ama elimizde bir koz olursa Maggie'den daha fazla bilgi koparabiliriz."

"Gerçekten Kellan'a zarar vereceğini mi düşünüyorsunuz? Ya da Joe'nun?"

"Hayır," dedi Nikki. "Eğer Anderson'lardan biri ya da her ikisi de olaya karıştıysa, Kellan'ın ölümü muhtemelen bir kazadır. Dana farklı bir hikâye."

Liam, "Kız kardeşinden nefret etse bile Dana'nın bileklerini kesmek olabildiğince soğuk bir davranış," dedi. "Bunu yaptığını düşünemiyorum. Kız kardeşini bir şekilde önemsiyor olmalı."

"Aynı fikirde değilim," diye yanıtladı Nikki. "Ama yine de dürüst davranmadığını düşünüyorum. Eğer bu bilgiyi saklıyorsa, işin içinde başka kimlerin olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek daha fazla bilgiye sahip olabilir."

Courtney ikram edilen ekmeğin üzerine tereyağı sürdü. "Bundan yarım kilo yesem yine de aç kalırım."

"Ve incecik," dedi Nikki. "İki parça ve arkamda fazladan iki kilo var."

"Rory aldırıyor gibi görünüyor." Courtney sırtıttı.

Nikki şakayla karışık Courtney'nin bardağını kaldırdı. "Sen kesiksin. Ayrıca, bunu nereden biliyorsun?"

"Son birkaç haftadır sergilediğin neşeli ve ışıltılı tavrını göz önünde bulundurarak bir tahminde bulunacağım. Haftada birkaç geceyi onun evinde geçiriyorsun, değil mi?"

Nikki, "Şu anda bunu tartışmayacağım," dedi. "Liam'ı gizemli kızı hakkında sorgulayın."

"Kız falan yok," dedi. "Bir randevum vardı. Hepsi bu." "Yatıya kalma randevusu," diye alay etti Courtney.

"Peki ya sen Court?" Liam durumu tersine çevirdi. "Bugünlerde özel hayatın nasıl?"

"Baş edebileceğinden daha fazla."

Üç tabak dumanı tüten makarnanın gelmesi Nikki'yi daha fazla tartışma dinlemekten kurtardı. Liam ve Courtney çabucak yediler ama Nikki yemeğini karıştırdı. Ben Reeves'in torununu bulması için ona yalvaran sesini duymaya devam ediyordu. Miller'la uğraşmak yerine yarın zaman ayırıp Reeves'lerin evine gitmeliydi. Çorap şapka onu biraz rahatsız etmişti ama Braintree'nin yanıldığını düşünmesine yetecek kadar değildi. Ve bu sabah onunla birkaç dakika geçirdikten sonra, yanıldığını söylemek için bir nedeni olmasını çok isterdi.

Liam kendi tabağındaki makarnanın tamamını ve Nikki'ninkinin bir kısmını yedi. Sandalyede arkasına yaslandı. "Eve dönerken üst düğmemi açmak zorunda kalabilirim."

"Lütfen," dedi Nikki. "Bacağın boş. Unutmadan yarın hakkında konuşalım." Liam'a Kellan'ın öğretmeninden gelen telefonda söz etti. "Onunla mümkün olduğunca çabuk konuşmak istiyorum. Dana'nın kuzeni görüntülü konuşmayı kabul etti, o yüzden sabah ilk iş bunu yapacağım ve sonra Anderson'larla oturmadan önce Lindsey'lere gidebiliriz."

Liam, Courtney'nin elini tokatla uzaklaştırmasına fırsat vermeden tabağındaki makarna eriştesini kaptı. "O iç çamaşırından parmak izi mi çıkardın?"

Yüzünü buruşturdu. "Sana bunun hassas bir süreç olduğunu söylemiştim. Elimde bir parça var, başka da bir şey yok. Ve siz sormadan söyleyeyim, arabasında pek bir şey yoktu. Hatta çok temizdi. Hatchback de dahil."

Sunucu tatlı menüsünü getirdi. Liam şaşırtıcı bir şekilde reddetti ama Nikki ve Courtney bir parça çikolatalı pastayı paylaştılar.

"Kendimi yine beş aylık hamileymişim gibi hissediyorum." Nikki dolgun karnını ovuşturdu.

"Evet, patlayabilirim," dedi Courtney. "Ama buna değdi. Bu gece Stillwater'a geri dönüyor musun?"

Nikki saate baktı. Saat neredeyse 19.30'du. Evine dönüp notlarının bir kısmını gözden geçirmeye çalışması gerekiyordu. Ama sonunda Rory'ye takılıp kalacak ve onu arayıp aramamaya karar vermeye çalışacaktı. "Evet. Umarım trafik şimdiye kadar çok kötü olmamıştır."

"Eve gidip yemek komasına gireceğim," dedi Courtney. "Dikkatli sür."

Nikki el sallayarak veda etti ve Liam'a sabah onunla buluşmasını hatırlattı. Trafik korktuğu kadar kötü değildi ve bir saatten kısa bir sürede Rory'nin evine vardı. Liam yine kanepede uyuyordu ve televizyondaki hokey maçının sesi kısılmıştı. Nikki onu uyandırıp yatağa gitmesini söylemeyi düşündü ama kendisini reddetmesinden çok korkuyordu. Dişlerini fırçalamak ve üstünü değiştirmek için yatak odasına gitmeden önce onun alnından öptü. Bu gece uyumak muhtemelen kolay olmayacaktı çünkü Rory için tetikte olacak, en azından onun yanında uyumasını umacaktı.

Bir saat boyunca dönüp durduktan sonra Nikki tam uyuklamaya başlamıştı ki yatağın değiştiğini ve Rory'nin yanına uzandığını hissetti. İkisi de konuşmadı ve birbirlerine uzanmadılar. Ama o oradaydı ve bu şimdilik yeterliydi.

On yedi

Nikki ertesi sabah işe giderken omuzlarında bir ağırlık hissetti. Rory evden erken ayrılmıştı ama ona veda etmişti. Ama aklında Rory'den başka bir şey daha vardı. Dana ve Kellan'a ne olduğunu öğrenmeye hiç yaklaşmadığını hissediyor ve hayal kırıklığına uğruyordu.

Arabada tek başına, sabaha bakarken, düşünceleri cep telefonu ile bölündü.

"Nasıl Braintree'nin tarafını tutarsın?" Caitlin'in tiz sesi telefona cevap veren Nikki'nin kulaklarını tırmaladı. "Kolay yolu seçtiğini göremiyor musun? Zach boğulduysa neden kar arabasını bulamadılar? Günlerdir dalış yapıyorlar. Kar arabası neredeyse 500 kilo. Bir şeyin takılabileceği bir sürü kenarı var. Onu görmeleri gerekirdi."

Nikki, Caitlin'in anlattıklarını dinledikçe hayal kırıklığına uğramaya başladı. "Neden bu konuda bu kadar ısrarcısın?" diye sözünü kesti. "Ben Reeves ve Şerif Braintree ile konuştum. Bu davalar arasında hiçbir bağlantı yok. Neden burnunu sokuyorsun?"

"Değilim," dedi Caitlin. "Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum."

Nikki kıs kıs güldü. "Doğru, çünkü senin niyetin her zaman fedakârca."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi Caitlin. "Deniyorum-"

"Sadece dur." Nikki sesini sabit tutmaya çalıştı. "Mark'ın masumiyetine inandığını biliyorum ama aynı zamanda kariyerinde çığır açacak bir hikâye fırsatı da gördün. Burada olan da bu mu?"

Caitlin hemen cevap vermedi ama Nikki onun nefes alışını duyabiliyordu.

"Caitlin, bu ailenin kaybını istismar etmeyeceğinden emin olacağım."

Caitlin'in titreyen hıçkırıkları cipin hoparlörlerini yırtarak Nikki'nin kulaklarını deldi. "Senden yardım istediğimi unut. Onu kendim bulacağım."

Nikki bir vakaya tarafsız bakamayan sayısız insan görmüştü, çünkü olayla çok yakından ilgileniyorlardı. Ama Caitlin'in sesindeki çığ acı, içten gelen ağlama ve derin şok, bir çocuk kaybedildiğinde sadece belirli türden insanların sergilediği şeylerdi. "Caitlin, sen Zach'in annesisin, değil mi?"

Bir ağlama sesi daha aracı doldurdu ve ardından Caitlin'in bitkin sesi duyuldu. "Lütfen Braintree'ye ya da Liam'a söyleme. Braintree benden nefret ediyor ve Liam'ın da henüz öğrenmesini istemiyorum. Pazartesi'den beri ondan kaçıyorum."

"Liam'dan neden kaçırıyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

Nikki kafasını direksiyona vurmak istedi. İnsan davranışları konusundaki keskin gözlemciliği buraya kadarmış. Telefon görüşmeleri ve öfkeli mesajlaşmalar arasında bunu nasıl kaçırabilirdi ki? Nikki neredeyse ilişkileri hakkında cevaplar istemeye başlayacaktı ama merakını dizginledi. Caitlin şu anda yeterince şey yaşıyordu.

"Hayır, söylemedim ve ikisine de bir şey söylemeyeceğim," diye cevap verdi Nikki. "Zach için gerçekten çok üzgünüm. Bu korkunç bir şey ve yemin ederim boğulmadığını düşünmemi gerektirecek herhangi bir neden olsaydı bu işe karışardım."

"Boğulmadığını düşünmek için bir neden var," dedi Caitlin. "Ama bunu size bizzat göstermem gerek. Braintree'ye güvenmiyorum. Olaylar birbiriyle bağlantılı ve elimde kanıt var."

"Ne zaman buluşabileceğimi bilmiyorum. Bir cinayet soruşturmasının ne kadar öngörülemez olduğunu bilirsin." O ve Miller Anderson'larla konuşmayı planlıyorlardı ve Nikki konuşmanın pek de iyi gitmeyeceğini hissediyordu.

Caitlin, "Bir çocuk kaybolduktan sonraki ilk kırk sekiz saatin en kritik zaman olduğunu biliyorum," dedi. "Onlar çoktan geçti."

"Pekâlâ." Eğer Caitlin'in elinde gerçekten kanıt varsa, Nikki bunu görmek istiyordu. Ve eğer yoksa, belki de onunla anne-anne oturup konuşmak Caitlin'in Zach'in boğulduğu gerçeğini kabullenmesine yardımcı olabilirdi. "Günüm dolu ama bu akşam Rory'lere uğrayabilir misin?"

Caitlin'le yaptığı konuşmanın etkisinden hâlâ kurtulamayan Nikki, Washington İlçe Şerifinin ofisindeki komuta merkezine gitti. O vardı

Dana ve Maggie'nin Iowa'daki kuzeniyle görüntülü konuşma yapacaktı ve cep telefonunun sinyaline güvenmek istemiyordu. Anderson'lara gitmeden önce Miller'la konuşmayı umuyordu ama Miller'ın cipi park yerinde değildi.

Nikki önce masa çavuşunun yanında durdu. "Miller nerede?"

"Kızlarından biri bu sabah buzda düştü ve kolu kırıldı, zavallı çocuk. Kemikleri yerine oturtmak için onu uyutmak zorunda kalacaklar. Bugün hiç gelemeyebilir."

"Teşekkürler." Nikki ürperdi. Çocukken kolunu kırmıştı ve nasıl bir kuğu boynuna benzediğini hâlâ hatırlıyordu. "Kısa bir telefon görüşmesi için komuta odasını kullanmamın sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

"Teşekkürler." Nikki bilgisayarını küçük odaya kurdu ve görüntülü sohbeti açıp aramayı başlatmadan önce bir fincan kahve yaptı.

Dana ve Maggie'nin kuzeninin görüntülü sohbeti gerçekten görüntülü hale getirmesi üç deneme sürdü. "Özür dilerim. Teknoloji özürlüyüm."

Carrie Johnson kuzeni Maggie'den birkaç yaş daha yaşlı görünüyordu, kırılmış saçları ve gözlerinin etrafındaki gülme kırışıklıkları vardı.

Nikki dizüstü bilgisayarını düzeltti. "Bir şeyin yok. Bilgisayar üzerinden konuştuğunuz için teşekkürler. Mümkünse yüz yüze iletişimin önemine inanıyorum."

"Elbette," dedi Carrie. "Gerçi ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim. Dana'yla yıllardır konuşmadım. Yine de öldüğüne inanamıyorum. Ve çocuğu..." Carrie elini kalbinin üzerine koydu. "Bu gerçeküstü."

"Maggie ile görüştün mü?"

"Arada sırada. Facebook ve ara sıra e-postalar. Hiçbir zaman o kadar yakın olmadık."

"Dana ve Maggie'nin zor bir ilişkileri olduğunu biliyorum."

Carrie içini çekti. "Bu hafif kalır. Maggie Dana'yı hiçbir zaman kabullenmedi, anneleri hamileyken bile. Tek çocuk olmaya alışmıştı. Ve hiçbir şeyi paylaşmak istemedi."

"Çocukken bile mi?"

"Ah evet. Babası günde on iki saat çalışırdı ve annesi de uzun süre iki işte birden çalıştı. Sanırım bu kadar çok çalışmak zorunda kaldıkları için kendilerini kötü hissediyorlardı, bu yüzden Maggie zamanının çoğunu tek başına geçiriyordu. Bebek bakıcılarını sevmezdi, bu yüzden sekiz yaşına geldiğinde evde yalnız kalıyordu."

"Vay canına," diye cevap verdi Nikki. "İşlerin değiştiğini biliyorum ama tek başına kalmak için çok gençsin."

"O zamanlar farklıydı," dedi Carrie. "Onun hakkında bu kadar olumsuz konuşmak istemezdim. Teyzem tek işe düştükten sonra Maggie daha iyi görünüyordu. O ve annesi yıllarca çok yakındılar."

"Dana'nın gelmesi bunu değiştirdi mi?"

"Kısmen, ama Maggie aynı sıralarda Stan amcamın gerçek babası olmadığını öğrendi. Çok kızgındı."

Nikki şaşkınlığını gizleyemedi. "Farkında değildim."

"Bu konuda kimseyle konuşmayı reddetti. Sadece sinirlendi ve içine attı."

"Biyolojik babası hiç resimde var mıydı?"

Carrie başını salladı. "Aslında onları terk etti. Teyzem ve Stan tanıştığında Maggie bir yaşındaydı. Onu kendi çocuğu gibi büyüttü. Sonra Dana geldi ve sanırım Maggie onun için daha az önemli olduğunu düşündü. Ama Stan iyi bir adamdı. Ona farklı davrandığını düşünemiyorum."

Nikki Maggie'nin korkusunu anlayabiliyordu, özellikle de henüz ergenlik çağındayken ve hayatı anlamaya çalışırken. Bu duyguları hiçbir zaman unutamamış gibi görünüyordu ve Dana'ya karşı öfke ve kıskançlığa dönüşmüşlerdi.

"Bu biraz hassas bir konu ama anneniz ve kız kardeşi yakın mıydı?"

"Haftada en az iki kez konuşurlardı."

"Dana'nın annesi Dana'nın neden bağımlı olduğunu hiç anlattı mı? Travmatik bir olay var mıydı?"

"Babasının ölümü zor oldu, bunu biliyorum."

"Üniversitedeki oda arkadaşı, son sınıftayken kış tatilinden sonra değişmiş olarak geri döndüğünü söyledi," diye açıkladı Nikki. "Dana'nın başına kötü bir şey gelip gelmediğini hep merak ederdi."

"Bu mümkün ama annem biliyorsa bile hiçbir şey söylemedi. Dana'nın uyuşturucu kullanmasının Maggie ile ailesinin arasını açtığını biliyorum çünkü Maggie onların Dana'ya fazla odaklandıkları için yanında olmadıklarını düşünüyordu. O ve Joe uzun süre bebek sahibi olmayı denediler ve Maggie bildiğim kadarıyla iki kez düşük yaptı."

Her şey daha anlamlı hale gelmeye başlamıştı. Nikki Maggie'nin neden böyle hissettiğini anlayabiliyordu, en azından bir dereceye kadar. "Carrie, zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun."

"Yapmış gibi hissetmiyorum," dedi. "Lütfen bunu onlara kimin yaptığını bulun."

"Niyetim bu."

Nikki Carrie'ye teşekkür etti ve Maggie'ye onu aramasını söyleyeceğine söz verdi ve Liam'la buluşmaya gitmeden önce hızla dizüstü bilgisayarını topladı.

Kellan'ın arkadaşı Lindsey çıkmaz sokaktaki son evde yaşıyordu. Mavi bungalov eski ve nispeten küçüktü. Siyah zincirli çitin üzerine asılmış sarı bir tabela, izinsiz girenleri araziden uzak durmaları konusunda uyarıyordu.

Nikki Liam'a, "Annesinin adı Kim ve burada olmamızdan hiç memnun olmayacak," dedi. "O yüzden hazırlıklı ol."

Kilitlerin açılma sesini duymadan önce kapının zilini birkaç kez çaldı ve kapı birkaç santim açıldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Nikki rozetini kaldırdı. "Dün seninle konuştum. Sanırım Lindsey-

"

"Ne düşündüğün umurumda değil." Kadın kapıyı çarptı.

Nikki burnunu kırıştırdı. "Kapıyı açtığında kokuyu aldın mı?"

Liam merdivenlerin dibinde duruyordu. Başını iki yana salladı. "Ne kokusu aldın?"

"Kir," dedi Nikki. "Küf." "Belki de evde küf vardır."

Ön penceredeki jaluziler içeriği görmesini engelliyordu ama sanki pencerelere doğru düz bir şekilde itilmiş gibiydiler. Nikki sol tarafını işaret etti, zincir bağlantı çitinin dar bir patikaya açıldığı yer evin arka tarafına götürüyordu. çit

asma kilitli. Bir sıra am ağacı, bahçeyi komşunun görüş açısından kapatıyordu.

"itin üzerinden bak. Ne kadar geriye görebiliyorsun?"

Liam itlere doğru yürüdü. "Ta arkaya kadar. Hurda yığının benzeyen bir şeyi örten büyük mavi bir muşamba var."

"Berbat bir koku, arkada bir yığın hurda ve evde kimseyi istemeyen bir anne. Bu size ne anlatıyor?"

"Onun bir istifi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu öğreneceğiz. Burada yaşayan bir ocuk varken bu kokuyu görmezden gelemem. Daha önce de böyle evlerde bulundum ve sosyal hizmetler bunu gerçekten ciddiye alıyor. Bir ocuğun böyle bir ortamda büyümesini istemezsiniz." Nikki kapı zilini tekrar çaldı.

Lindsey'nin annesi kapıyı tekrar araladı. "Sana söylemiştim-"

"Kim, bir FBI ajanı olarak zorunlu bir muhabir olduğumu anlıyorsun, değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ocuğunuzun tehlikeli bir durumda olduğunu düşünürsem CPS'e bildirmek zorunda olduğum anlamına geliyor. Ve size söylemeliyim ki, ihbarı yapan bir FBI ajanı olursa işler çok daha hızlı ilerler."

Kim'in gözleri büyüdü. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"İstifiliği fark edebilirim, Kim. Yollar olduğu ve Lindsey'nin kendine ait bir alanı olduğu sürece sizi şikayet etmeyeceğim."

"Hiçbir nedenin yok-" diye kekeledi Kim.

"Lütfen," diye araya girdi Nikki. "Bir ocuk cinayetini çözmeye çalışıyorum ve Kellan'ı en iyi Lindsey tanıyordu. Öğretmeni Lindsey'nin bir şeylerin onun suçuymuş gibi hissettiğini söyledi. Bence Kellan ona bilmemiz gereken bir şey söylemiş olabilir."

"Anne, sorun yok." Kapının arkasında bir yerden küçük bir ses geldi. "Onunla konuşmak için dışarı geleceğim."

"Önce ayakkabılarını ve ceketini giy." Kim Nikki'ye baktı. "Bir dakika içinde çıkacak."

"Teşekkür ederim."

Bir dakika sonra Lindsey dışarı çıktı ve kapıyı hızla kapattı. Nikki'nin kalbi ocuk için acıyordu ama onunla ilgileniliyor gibiydi. Annesi eviyle ilgilenmiyor olabilirdi ama belki de çocuğuyla ilgileniyordu.

Kim bir saniye sonra Lindsey'nin arkasında belirdi ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

Nikki küçük kıza gülümsedi. "Merhaba Lindsey. Ben Ajan Hunt. Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

Lindsey başını salladı. Bir üçüncü sınıf öğrencisi için küçük görünüyordu. "Kellan için çok üzgünüm," dedi usulca.

"Oldukça korkunç." Nikki en üst basamağa oturdu. "İkinizin arkadaş olduğunu biliyorum. Yanıma oturmak ister misin?"

Lindsey başıyla onayladı ve oturdu. Annesi arkalarında duruyordu ama Nikki kıza odaklanmıştı.

"Ona tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum... Öğretmenlerin senin için endişeleniyor," dedi Nikki. "Kellan'a yardım etmen gerekirken etmediğinden bahsetmiştin."

Lindsey'nin gözleri yaşardı ve başını salladı.

"Bir şeyi çok açıklığa kavuşturalım," dedi Nikki. "Bunların hiçbirisi kesinlikle senin suçun değil. Eğer Kellan sana bir sır verdiyse ve sen de bunu sakladıysan, sorun değil. Arkadaşlar bunu yapar. Ama artık o gittiğine göre, ona zarar veren kişiyi adalete teslim edebilmek için tüm sırlarını bilmem gerekiyor. Bu mantıklı mı?"

"Evet."

"Devam et, Lins," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Ona söyledikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Lindsey derin bir nefes aldı. "Kellan'ın annesinin burada bir dairesi var. Nerede olduğunu ve onu görmek için otobüse nasıl bineceğini bildiğini söyledi."

"Bunu hiç yaptı mı?"

"Bilmiyorum. Onu özlediği için gideceğini söyledi. Teyzesi ona 'anne' dedirtiyordu ve Kellan bundan hoşlanmıyordu."

"Bunu anlayabiliyorum," diye empati kurdu Nikki. "Annesi ona yeni evinden ne zaman **b a h s e t t i**?"

"Okula geldiği gün. Bir öğretmen ona gitmesini söylemeden önce teneffüste çitlerin arkasından onunla konuştu."

"Kellan sana Joe ve Maggie hakkında başka bir şey söyledi mi?"

Lindsey omuz silkti. "Pek sayılmaz. Onları severdi. Ama teyzesi annesini hiç sevmezdi."

"Bu bazen ailelerde olur," dedi Nikki. "Sır olarak sakladığın için kendini kötü hissettiğin şey bu muydu?"

Lindsey tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Kellan annesinin bir şeyden korktuğunu söyledi. Ona kendisinden başka kimseye güvenmemesi gerektiğini söylemiş."

"Okula sadece bir kez mi geldi?" Nikki sordu. "Sanırım öyle."

"Lindsey, ona hâlâ her şeyi anlatmıyorsun. Anlat hadi. Dışarı soğuk," diye tembihledi annesi.

"Kellan annesinin bir süre önce teyzesi ve amcasına geldiğini söyledi. Büyük bir kavga olmuş. Annesi bir sır yüzünden teyzesine bağırıyormuş ve sonra teyzesi annesine sert bir tokat atmış. Annesi teyzesine kötü bir isim takmış ve teyzesi de bir daha ağzını açarsa keşke açmasaydım diyeceğini söylemiş."

"Kellan'ın gördüğünü biliyorlar mıydı?"

"Bilmiyorum. Ama annesinin, teyzesi gerçeği söyleyene kadar durmayacağını söylediğini duymuş."

"H e p s i bu kadar," dedi annesi. "Lindsey, içeri dön."

"Evet, içeri gir ve ısın," dedi Nikki. "Cesur olduğun ve benimle konuştuğun için teşekkür ederim."

Lindsey kızardı ve sonra evin içine süzüldü.

Annesi hemen Nikki'nin üzerine yürüdü. "Ajan Hunt, benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum ama beni CPS'e bildiremezsiniz. Buralarda bir ailem yok. Koruyucu aileye gidecek."

Nikki ayağa kalktı. "Anlıyorum. Lindsay iyi görünüyor ve onun için en iyisini yapacağına güveniyorum ama şimdi buradan ayrılıp buranın halini görmemiş gibi davranamayız. Burayı temizlemek için bir haftanız var. Bir şerif yardımcısının gelip kontrol etmesini sağlayacağım."

Liam'la birlikte arabalarına dönerken Nikki adrenalinle doluydu.

"Maggie Anderson'ın gerçeği söyleme zamanı geldi."

On sekiz

Nikki, Anderson'ların evinin önündeki dairesel yola park etti. Yolda Liam'a olaylarla ilgili bilgi vermişti. "Maggie bu işe bir şekilde bulaştı. Bundan eminim. Ve polisi aramak için neden beklediklerini ve Dana'nın özel bir dedektifle konuşmuş olabileceğini bilip bilmediğini öğrenmeden buradan ayrılmayacağım."

Nikki motoru durdurdu ve Liam'la birlikte dışarı çıktılar, ikisi de parlak güneşe karşı gözlerini kısmışlardı. Kaldırımdaki buzlar erimişti ve Nikki oluklardan damlayan karın sesini duyabiliyordu.

"Bahar geliyor."

Liam alay etti. "Mayıs'tan önce on santim daha kar yağacağına bahse girerim."

Nikki bu bahse girmemesi gerektiğini biliyordu. Nisan ayında kar yağması Minnesota'da neredeyse yıllık bir olaydı.

Joe kapıyı açtı. "Haber var mı?"

"Onun gibi bir şey," dedi Nikki. "Ayrıca başka sorularımız da var. Maggie de konuşmak için müsait mi?"

Joe elini kel kafasında gezdirdi. "Uyukluyor ve gerçekten de iyi uyuyamıyor."

"Üzgünüm," dedi Nikki. "Ama ilerleyebilmemiz için bu soruların yanıtlanması gerekiyor."

Joe'nun kaşları birbirine çatıldı. "Pekâlâ o zaman. İçeri gir ve aile odasında otur. Ben Maggie'yi çağırayım."

Anderson'ların açık konseptli evi, *Midwest Living* ya da benzeri bir dergide görülebilecek türden bir kır evi havasına sahipti. Nikki'nin dikkatini arka bahçeye bakan büyük cumbalı pencere çekti. Geçen sefer geldiklerinde perdeler çekilmişti ama bugün pencere tamamen görünüyordu. Nikki bu manzaranın yazın, özellikle de ağaçlar çiçek açmışken çok güzel olduğunu hayal etti.

"Neler oluyor?" Maggie odaya girdi ve en yakındaki sandalyeye oturdu. "Joe yeni haberlerin olduğundan bahsetti."

"Elimizde bazı ipuçları var," dedi Nikki. "Yorgun olduğunuzu biliyorum, o yüzden hemen konuya gireceğim. Dana'nın bir evde yaşadığını biliyor muydun?"

Kellan'a yakın olabilmek için Stillwater'daki dairesine mi taşındı?" Nikki onların şaşkın tepkilerinden bunu bilmediklerini anlayabiliyordu. "Kellan adresi ve oraya otobüsle nasıl gidileceğini biliyordu."

"Demek ki bunu bir süredir planlıyordu," dedi Maggie. "Dairesini aradınız mı? Ya da arabasını buldunuz mu? Ona kimin yardım ettiğini bulmak için bir tür kanıt elde edebilmelisiniz."

"Bu iki soruya da evet," diye cevap verdi Nikki. "Şu anda laboratuvarımızda testler yapılıyor. Bu arada Dana'nın hayatındaki birkaç kişiyle konuştuk ve resmin tamamını gördüğümünden emin olmak için sizinle bazı şeyleri netleştirmem gerekiyor."

"Hayatındaki insanların kalibresini hayal bile edemiyorum." Maggie öğrenmiş görünüyordu.

"Uyuşturucu danışmanı son rehabilitasyonundan beri onunla birlikte çalışıyor. Ayrıca Gateway'de birkaç arkadaşı vardı." Nikki sanki Maggie'ye bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. "Dana'nın, Kellan'ın velayetini kaybetmesi için bir şekilde uyuşturucu testini değiştirdiğine ikna olduğunu söylediler."

"Bu çok saçma," dedi Joe. "Neredeyse iftira."

Maggie'nin ifadesi çok mükemmel düzenlenmiş ve kontrollü görünüyordu. "Neden böyle bir şey söylediğini anlayamıyorum ama bu beni şaşırtmadı. Meth onu her zaman paranoyak ve agresif yapmıştır."

Nikki, Cam'in ve Gateway'deki iki kadının kendisine anlattığı olaylar dizisini tekrarladi ve sonra ezberlemiş olmasına rağmen notlarını kontrol ediyormuş gibi yaptı. Birini güveçte bırakmanın genellikle sonuç verdiğini deneyimleriyle öğrenmişti. "Velayet duruşması Cuma günüydü, bu da Dana'nın Salı günü teste girmesi gerektiği anlamına geliyordu, böylece laboratuvarın tam olarak işlemesi için zaman vardı. Salı sabahı" -Nikki notları tekrar kontrol etti- "sabah 9:07'de".

"Ve?" Maggie söyledi.

"Gateway'in iki gün önce yapılan iki aylık testi negatif çıkmıştır. Bu test ile mahkeme arasındaki iki gün içinde onunla etkileşime giren herkes, herhangi bir uyuşturucu kullandığına dair hiçbir belirti göstermediğinde ısrar ediyor."

"Dana uzun süredir kullanıyordu," dedi Maggie. "Muhtemelen bunu saklamayı başarmıştır."

"Neden mahkeme testine bu kadar yakın bir zamanda kullanıyorsunuz?" Nikki sordu. "Kellan'ı geri almayı o kadar çok istiyordu ki."

"Belki de gerçek bir ebeveyn olmanın gerçekliğiyle başa çıkamadı. Annem gittikten sonra Kellan'a bakamadı. Belki de bir şey olacağından ve bu kez evde yalnız kalıp açlıktan ölmek yerine ciddi şekilde yaralanacağından korkuyordu."

Joe'nun mahcup bakışı karısının acısının onu rahatsız ettiğini açıkça ortaya koyuyordu. "Belki de mahkeme kararıyla yapılan testte ortaya çıkmayacağını düşündü ve kendini bunun tek seferlik bir şey olduğuna ikna etti."

Liam başını salladı. "Dana sistemi ve testlerin nasıl çalıştığını biliyordu. Mahkeme testinin yine de negatif çıkacağını düşünemeyecek ya da bir vuruşun onu tekrar yola getirmeyeceğine inanamayacak kadar deneyimliydi. Ve Dana'nın hayatındakilerin anlattıklarına göre, Kellan'ı geri almaya tamamen hazırды çünkü yargıç tarafından kendisinden istenen her şeyi yapmıştı."

"Uyuşturucudan uzak durmak dışında," diye tükürdü Maggie.

"Bayan Anderson, meth'in ne kadar güçlü bir uyuşturucu olduğunu bildiğinize eminim," dedi Nikki sert bir sesle. "Dana Gateway'de kaldığı bir yıl boyunca temizdi ve ondan önce de üç ay rehab'da kaldı. Eğer son test ile mahkeme testi arasında kullandıysa, bu dokuz ay sonra ilk kez olacak."

"Aşırı doz almadığı için şanslı," dedi Joe.

"O sabah nasıl davrandı?" Nikki tarafsız bir cevap verebileceğini umarak Joe'ya baktı.

"Um... iyi, sanırım."

"Kıpır kıpır değil miydi? Yerinde duramıyor muydu? Hızlı konuşur muydu?" "Hayır."

"Davranışlarında endişe verici bir şey yok muydu?" Nikki sordu.

"Neşeliydi," dedi üzüntüyle. "Sanırım size onun velayet almasını beklediğimizi söylemiştim. Herkes şok oldu."

"Özellikle de Dana." Nikki doğrudan Maggie'ye baktı. "Bizi rahatsız eden bir diğer şey de bankayı aramanızın zamanlaması."

Maggie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne araması?"

"Yargıç kararını saat ondan kısa bir süre sonra verdi, tam da sizin bankayı arayıp emanet ödemelerini söylediğiniz saatlerde."

değiştirilmesi gerekecekti. Siz de o gün gelip evrakları imzaladınız."

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi Maggie. "Kellan'ın parasından daha fazla almasını istemedim."

"Ama aklına gelen ilk şeylerden biri de buydu," dedi Nikki. "Sanki bir planın varmış gibi."

Joe sonunda anlamış gibi görünüyordu. "Maggie'nin teste bir şey yaptığını mı ima ediyorsun? Bu çok saçma. Bırakın bu kadar zalim olmayı, bunu nasıl yapacağını bile bilemez."

"Belki de haklısınız. Ama Dana sahte testin kanıtını bulmak için onunla konuşmaya niyetliydi. Pazartesi günü özel bir dedektifle randevusu vardı." Nikki durakladı, Maggie'ye itiraf etmesi için son bir şans verdi ama Maggie sessiz kaldı.

"Ajan Hunt'ın anlatmak istediği, mali kayıtlarınız için arama emri çıkartmaya yetecek kadar kanıtımız olduğu. Testi değiştirmesi için birine para verildiyse, bunu öğreneceğiz. Bunu bize şimdi söylemeniz sizi bir sürü işten kurtaracak ve savcılığa karşı hoşgörülü davranma şansınız olacak."

"Bunu neden yapıyorsun?" Maggie patladı. "Dana öldü. Kellan onun yüzünden öldü. Bu onları kimin öldürdüğünü bulmanıza nasıl yardımcı olacak?"

"Sana ne yapman gerekiyorsa yapmanı söylemiştim," dedi Joe. "Kayıtlarımızı kontrol et. Bir şey bulamazsın. Maggie böyle bir şey yapmaz."

Nikki ona baktı. "Dana en son ortaya çıktığında burada mıydın? Maggie polisi aradı ama onlar gelene kadar Dana gitmişti."

Joe başını salladı. "Bir müşteriyi görmeye gitmiştim."

Liam, "Maggie, Dana'nın seni çok kızdıracak bir şey söylediğini ve ona tokat attığını biliyoruz," dedi.

Maggie'nin yüzü soldu. "Bunu bilmen mümkün değil çünkü böyle bir şey olmadı."

"Kellan gördü ve arkadaşına söyledi. Dana'ya bu konuyu gündeme getirmenin yarardan çok zarar getireceğini açıkça belirttiniz."

"Mags, bunu bana söylememiştin." Joe karısına döndü. "O ne dedi?"

Maggie başını salladı. "Önemli değil."

"Korkarım öyle," dedi Nikki. "Bir şeyler sakladığınızı biliyoruz. Eviniz ve araziniz için arama emri çıkartmak için elimizde yeterince güçlü ikinci derece kanıtlar var."

"Neyi arayacaksın?" Maggie talep etti.

"Bence Dana'nın uyuşturucu testi hakkında araştırma yaptığını biliyordunuz ve kanıt bulmasına izin vermeyecektiniz. Dana'nın sizinle tekrar yüzleşmek için gelmiş olabileceği ve işlerin ters gittiği fikrini de göz önünde bulundurmalıyız."

"Ben burada bile değildim," dedi Maggie.

"Joe cep telefonunu arayana kadar," diye hatırlattı Liam. "Ne dediğini bilmiyoruz. Polis aranmadan önce eve dönmek için zamanın vardı."

"Bu çok saçma." Joe sonunda tersledi. "Benim karım iyi bir insandır. Bunların hiçbirini asla yapmaz."

Nikki onu görmezden geldi. "Maggie, bize gerçek lazım. Medya bunu öğrenirse-" dememe gerek yok.

"Onu tehdit etme," dedi Joe. "Buna izin vermeyeceğim."

"Durun, hepiniz." Maggie ayağa kalktı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Evet, laboratuvardaki örnekleri değiştirmesi için birine para verdim, tamam mı? Bunu Kellan için yaptım. Dana ayık olsa bile o şekilde kalamazdı. Kellan o hız treninde olmaktan daha iyisini hak ediyordu."

Joe karısına baktı. "Nasıl?"

"Son duruşmadan birkaç ay önce, Dana'nın denetimsiz ziyaret talebi hakkında hakimle bir toplantı yaptık." Maggie sonunda gerçeği itiraf ettiğine göre, bilgileri temizlemek için çaresiz görünüyordu. "Ona güvenilemeyeceği konusunda ısrar ettim ama geçen yılki uyumuna dayanarak izin verdi. Haftada iki kez okuldan sonra Kellan'ı Gateway'e götürmesine izin verildi. Zamanında orada olmasını ve zamanında alınmasını sağlamak zorundaydım." Maggie başını salladı. "Karardan memnun değildim."

"Neden olmasın?" Liam sordu. "Bazı parametreler vardı. Onunla birlikte ortadan kaybolmaya çalışması zor olurdu."

"Sorun bu değildi," dedi Maggie. "Ben sadece Kellan'ın kafasını onunla yaşayacağı mükemmel bir hayatla doldurmasını istemedim. Yeterince şey yaşamıştı."

Nikki, Maggie'nin sorununun daha çok kontrol ve Kellan'ın annesine güvenmesini engellemekle ilgili olduğunu tahmin ediyordu ama bunu kendine sakladı. "Ne yaptın sen?"

"Başta hiçbir şey yoktu. Ama sonra aile mahkemesinde çalıştığını söyleyen bir adamdan bir telefon aldım. Bana adını vermedi ama Dana'nın davası hakkında o kadar detaylı bilgiye sahipti ki doğru söylüyor olması gerektiğini anladım. Laboratuvarda bana yardım edebilecek birini tanıdığını söyledi. Adliyeden uzak olmayan bir kafede buluşma ayarladık. Elinde test sonuçları ve mahkemenin emrettiği testi yapan laboratuvarın adı vardı. İstatistiklerin bağımlıların çoğunun nüksettiğini gösterdiğinden bahsettik ve sistemimizin uyuşturucu bağımlısı ebeveynlere çok fazla hareket alanı tanıdığını inanıyor. Laboratuvarda aynı şekilde düşünen ve bazı durumlarda yardımcı olmaya istekli biriyle çalıştığını söyledi."

"Ne kadara?" Nikki sordu.

"Beş bin." Maggie başını öne eğdi. "Ona nakit ödeme yaptım."

"Tanrım, Maggie." Joe ona baktı. "Bu yasadışı."

"Risk almaya hazırdım. Kellan için." Maggie'nin sesi zar zor duyuluyordu.

Nikki kesin bir ifadeyle, "Bir isme ihtiyacımız var," dedi.

"Bana hiç vermedi," diye cevapladı. "Aile mahkemesinde çalıştığını söyledi."

"Neye benziyordu?" Liam sordu.

"Orta boylu, biraz tıknaz, siyah saçlı. Yanaklarında sivilce izleri vardı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ne olduğunu çıkaramadım."

Nikki ve Liam birbirlerine baktılar. Dana'ya vuran yara izli adam, onun gerçeği söylemesinden korkmuştu.

Joe elini yüzünde gezdirdi. "Tanrı aşkına, Mags. Eğer bunu yapmamış olsaydın Dana ve Kellan'ın şu anda hayatta olacaklarının farkında mısın?"

"Tabii ki biliyorum." Maggie'nin yüzü ağlamaktan kızarmış ve benek benek olmuştu. "Dana onu elinden almak için biriyle işbirliği yapmazdı. Her zamanki gibi mutlu olur ve istediği her şeyi elde ederdi." Maggie parmağıyla Nikki'yi işaret etti. "Bunu ödediğimi itiraf ediyorum."

Ama hayatım üzerine yemin ederim ki Kellan'a burada hiçbir şey olmadı. Size söylediğimiz her şey doğru."

Liam, "Buna inanmanın bizim için neden zor olabileceğini anlıyorsunuz," dedi.

Başını salladı. "Yalan makinesine gireceğim. Mülkün herhangi bir yerinde kan testi yapabilirsiniz. Ya da ihtiyacın olan başka bir şey."

"Bu adamın iletişim bilgileri sizde var mı?" Nikki sordu. "Hayır," dedi Maggie. "Sadece bir sonraki buluşmayı ayarladık."

Nikki ona inandığından emin değildi ama adamın izini bulabileceklerinden emindi. Eğer Dana'nın kayıtlarına bu kadar erişimi varsa, muhtemelen Dana'nın davasına bakan hâkimle yakın çalışıyordu.

Maggie başını ellerinin arasına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Sanırım ikinizin de gitme vakti geldi." Joe onları kapıya kadar geçirdi. "Ona ne olacak?"

Nikki, "Bilmiyorum," dedi. "Bölge savcısına işbirliği yaptığını söyleyeceğiz. Eğer olaya karışan herkesi alaşağı edebilirsek, bu umarım yargıç için de iyi olur."

Şerifin ofisine döndüklerinde Liam'ın bir ismi vardı. "Eddie Nelson. Davaya atanan yargıcın mahkeme muhabiri. Muhtemelen Maggie bu yüzden onu tanıdık buldu."

Nikki, Miller'ın cipini otoparkta gördüğüne sevinmişti. Onu ofisinde evrak işlerini yetiştirmeye çalışırken buldular.

"Kızın nasıl?" Nikki sordu.

"Huysuz ve kaba" dedi. "Anestezi ona hiç iyi gelmedi. Uyandığında o kadar acı çekiyordu ve kafası o kadar karışık ki karımı çimdikledi. Eğer kızımın canı bu kadar yanmasaydı gülerdim."

Nikki, "Tanrı'ya şükür kafasını çarpmamış," dedi.

"Biliyorum. Düştüğünü gördüm ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Ayakları altından çıktı ve öylece yere düştü." İç çekti. "Ama şükredeceğiz. Bugün sizi yalnız bıraktığım için üzgünüm."

"Olma," dedi Liam. "Büyük haberlerimiz var. Dana'nın testi sahteymiş. Ve Maggie Anderson bunu yaptırmak için para ödedi."

"Vay anasını," dedi Miller. "Bunu nasıl başardı?"

"Adamın Dana'nın tüm bilgileriyle ona yaklaştığını ve laboratuvardan birini tanıdığını söylediğini anlatıyor."

"Bu adamın bir adı var mı?"

"Ona vermedi ama anlaması zor olmadı. Adı Eddie Nelson ve mahkeme muhabiri. Tıknaz ve sivilce izleri var."

"Dana'yı döven adam mı?" Miller sordu.

"Aynısı. Liam, ona Facebook hesabını göster."

Liam tabletini sağa kaydırды ve Miller'a uzattı. "Bu Eddie'nin Facebook hesabı. Çok fazla paylaşım yapmıyor ama kız kardeşi Ava, HPH Laboratuvarlarında çalışıyor."

"Bu kadar kolay mıydı?"

"Yakalanacaklarını düşünmemişler," dedi Liam. "Eddie internette mem paylaşmak dışında pek bir şey yapmıyor ama paylaştığı yaşam yanlısı memi aşağı kaydırın ve yorumları okuyun."

"Miller yorumu yüksek sesle okudu: *"Eğer istemediği bir çocuğu doğurmakla kürtaj arasında bir karar vermek zorundaysa, sorun bebek değildir. Sorun onun ahlak yoksunluğu."*

"Bu daha büyük bir tartışmanın fitilini ateşledi ama Eddie tartışmaya girmeye zahmet etmedi. Ancak bu tek cümle, uygun olmayan annelere karşı duyduğu nefretin ne kadar derin olduğunu merak etmeme neden oluyor."

"Peki ya kız kardeşinin hesabı? O da aynı görüşleri mi paylaşıyor?"

"Paylaşım yaptığından değil," dedi Liam. "Instagram'da daha aktif ama hepsi selfie ve kedi resimleri."

Nikki, "Bölge savcısına haber vermedik," diye ekledi. "Bunu size bırakıyorum. Ama Liam yarın HPH için arama emri çıkartacak. Ava ve Eddie'yi aynı anda vurmak istiyorum."

On dokuz

Caitlin Newport, Rory'nin girişinde durmuş, Nikki'nin onu hiç görmediği kadar dağınık görünüyordu. Dizlerine kadar sarkan tüylü bir hırka, eski bir asker tişörtü ve yıpranmış bir tayt giymişti. Her zaman mükemmel bir şekilde düzenlenmiş sarı saçları çarpık bir at kuyruğuyla arkaya toplanmıştı ve gözlerinin altındaki rimel lekeleriyle solgun ve yorgun görünüyordu. Yüzünden taze gözyaşları akıyordu ve Caitlin Nikki'nin omuzlarını kavradığında Nikki nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordu. "Lütfen beni dinle. Oğlum yaşıyor."

Nikki Caitlin'in ellerini kaldırdı. "İçeri gel ve otur." Nikki onu üst kattaki kanepeye götürürken Caitlin'in teni buz gibi soğuktu. "Kahve ya da su ister misin?"

Caitlin başını salladı ve Rory'nin her zamanki yerine oturdu. "Hayır, teşekkürler. Sadece oğlumu bulmak istiyorum."

Nikki, Caitlin'in Zach'in cesedi bulunana kadar onun ölümünü kabullenemeyeceğini anlayacak kadar kederli ailelerle uğraşmıştı. "En baştan başla. Yaşadığından neden bu kadar eminsin?"

"Ben sana Zach'in sudan çok korktuğunu söylemiştim," dedi. "O gölde asla ata binmez."

Nikki, "K-9 onu takip etti," dedi. "Ayrıca şapka-"

"O şapka babasınınındı." Caitlin'in sesi titriyordu. "Zach o şeyi çok sever. Onu asla geride bırakmazdı ve şapka ıslak değildi. Köpek Zach'i suyun sonuna kadar takip etti ama suyun içinde olup olmadığını anlayabildiler mi? Çünkü o K-9'ların suda koku almak için eğitilmiş kadavra köpekleri olmadığını biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim," dedi Nikki. "Ve buz çok düzensiz olduğu için bakıcı köpeği göle götürmek istememiş olabilir."

"Bir tanık var," dedi Caitlin. "Ben ve Helen'le yolun aşağısında oturuyor. Polisin arama yaptığını duyunca Helen'e Zach'i kar motosikletinde başka bir adamla gördüğünü söylemiş. Tıpkı köpeğin izlediği gibi güneye doğru gidiyorlarmış."

"Tanığın Zach'i sabah nehir kenarında tek başına ata binerken gördüğünü sanıyordum." Nikki sordu. "Elinizdeki kanıt bu mu?"

"Bu farklı bir komşu ve Zach'in onu görebilmesi için nehirden en az çeyrek mil uzakta olması gerekiyordu."

"Braintree'nin bundan haberi var mı?"

"Kadını tanıdığını ve daha önce de yanlış ihbarda bulunduğunu söyledi. Olabilir ama o ne gördüğünü biliyor."

"Adam neye benziyordu?" Nikki sordu.

"Tarladaydılar," diye yanıtladı Caitlin. "Temelde iki kafa ve vücut kütlesi gördü. Adam onun arkasında gidiyormuş. Yanlarında kahverengi bir battaniye gibi bir şey varmış gibi göründüğünü söyledi. Braintree onunla konuşması için yardımcılarından birini göndermiş, onlar da kadının içkili olduğunu ve anlattıklarının güvenilir olmadığını söylemişler." Caitlin tasarımcı çantasını karıştırdı ve ardından kulağı delik bir mektubu havaya kaldırdı. "Bunu Zach'in odasında, yatağının altında buldum. Ben ve Helen bunu benim aldığımı bilmiyorlar."

Nikki daktilo edilmiş mektubu okumaya başladı ve hemen midesi bulanmaya başladı. Mektubu yazan kişi Zach'le vakit geçirmekten ne kadar mutlu olduklarını belirttikten sonra Zach'in bir babasının olmamasının ne kadar kötü bir şey olduğunu söylüyordu.

Ben de babasız büyüdüm. Etrafımda baba figürü gibi davranacak kimse yoktu. Bunu senin için seve seve yaparım.

"Biri onu tımar mı ediyordu?" Nikki söyledi. Buna benzer kelimeleri daha önce de okumuştı; tımar tam olarak böyle bir şeydi. Genç bir FBI ajanı olarak ilk davalarından biri bir çocuk tacizcisiyle ilgiliydi ve soruşturma sırasında Zach'e gönderilen mektuba benzer düzinelerce yazışma toplamıştı.

"Radardan nasıl uzak duracağını bilen biri tarafından," dedi Caitlin. "Bu yüzden mektup düz bir kâğıda daktiloyle yazılmış. Görünür bir iz yok. Hepsini okuyun."

Mektup, birlikte "video izlemekten" ve bunun "bir babanın oğluna öğretmesi gereken şeylerin" bir parçası olduğundan bahsederek devam ediyordu. Mektubu yazan kişinin Zach'i kendisiyle birlikte yetişkinlere yönelik videolar izlemeye ikna etmeye çalıştığı anlaşıyordu ki bu pedofillerin, özellikle de

erkek çocukların peşine düşmüştü. Pedofil fiziksel saldırısını gerçekleştirmeden önce normalleştirme çabasıyla çeşitli cinsel eylemler hakkında konuşmak kolay bir yoldu.

"Bu Zach'in bilgisayarı." Caitlin ince bir Chromebook'u havaya kaldırdı. "Şifre korumalı değil. Göz gezdirdim ve evet, porno sitelerini ziyaret etmiş. Ama gönderenin bahsettiği videolardaki gibi bir şey değil. Eğer bakmak istersen-"

Nikki derin bir nefes aldı. "Zach büyükanne ve büyükbabasıyla yaşıyor, değil mi?" "Evet, ama ben onun annesiyim," diye yanıtladı Caitlin, kafası karışmış görünüyordu.

Tanıdığı Caitlin polis prosedürünün ve yasaların tamamen farkındaydı ama yanında oturan çaresiz anne sağlıklı düşünemiyordu. "Teknik olarak, buna bakmam için bana izin verme hakkına sahip değilsin. Bana Zach'in velayetinin sende olmadığını söylemiştin."

"O kayıp," dedi Caitlin şok olmuş bir halde.

"Bu kuralların bir sebebi var. Savunma avukatlarının her boşluğu nasıl bulduklarını biliyorsunuz. Eğer birisi onu kaçırdıysa, bilgisayarındaki herhangi bir bilgi kabul edilemez sayılabilir çünkü bilgisayara bakma iznimiz yoktu."

"Ama sen bana inanıyorsun," dedi Caitlin. "Değil mi? Sapığın biri oğlumu hedef aldı ve sonra da onu kaçırdı. Kellan'ı kaçıran ve annesini öldüren de aynı kişi olabilir."

"O dava hakkında konuşamam ama bunun bir benzerlik olduğunu gösteren hiçbir kanıtım yok," dedi Nikki sert bir sesle. Caitlin'in, oğlunun kayboluşunun ciddiye alınmasını istemesinin, bunun başka bir çocuğun davasıyla ilgili olduğu anlamına gelmediğini anlamasını istiyordu. Seri cinayetler televizyonda ne kadar popüler olsalar da, gerçek dünyada istatistiksel olarak nadir görülüyorlardı.

"Neden olmasın?" Caitlin telefonunu kaldırdı ve utangaç bir şekilde gülümseyen Zach'in fotoğrafını gösterdi. "Birbirlerine benzemiyorlar mı? Koyu renk saçlar, koyu renk gözler? Ve ikisi de velayet sorunu yaşamış, yani özellikle savunmasızlar."

"Büyükannesi ve büyükbabasına velayet verildiğinde Zach kaç yaşındaydı?"

"Genç," dedi Caitlin sessizce. "Hiçbirini hatırlamıyor ama geçen ay tesadüfen keşfetti. Davranışlarını değiştirdi."

"Selam." Rory'nin sesi birdenbire duyuldu. "Misafirimiz olacağını bilmiyordum."

Nikki Caitlin'e o kadar dalmıştı ki onun eve geldiğini bile duymamıştı. "Caitlin benimle Zach hakkında konuşmaya geldi." Rory'nin de Caitlin'in dağınık görüntüsü karşısında en az kendisi kadar şaşırdığını anlayabiliyordu.

"O benim oğlum," dedi Caitlin usulca. "Lütfen kimseye söyleme. Ama aile sırlarınızı biliyorum, bu yüzden adil olan bu."

Nikki, yüzünde acıma ifadesiyle Caitlin'i izleyen Rory'ye baktı. Boğazını temizledi. "Bir süredir yemek yememiş gibi görünüyorsun." Bir poşet dolusu yiyecek uzattı. "Kalmak istersen makarna yapacaktım."

Onun nezaketi Nikki'yi sürekli etkiliyordu. "Bu harika bir fikir."

Caitlin, "Normal şeyler yapmak doğru gelmiyor," dedi.

"Gücünü korumalısın," dedi Nikki. "Ve bizimle akşam yemeği yemek pek normal değil."

Caitlin gülümsemeye çalıştı ama gözleri taze yaşlarla doldu. "Onun hayatta olduğunu tüm kalbimle biliyorum ama onu bulamadığımız her dakika..."

"Miller'ın yardımcıları nehrin ötesini arıyor. Bu gece onu arayıp bana anlattığın her şeyi anlatacağım, böylece aramaya devam etmesi gerektiğini bilecek. Ama Rory haklı. Yorgunsun ve içki içiyorsun. Bence yemek yemeli ve birkaç saat uyumalısın."

"Kanepede yatabilirsin," dedi Rory. "Misafir odası diyecektim ama şu anda daha çok bir depo odası gibi."

"Yardım edeceğimi bilmediğim sürece uyuyamayacağım. Şu anda bana inanmak zorunda değilsin. Sadece Ben ve Helen'la konuş. Bilgisayarına bakmak için izin al. Biraz daha derine inersen, gerçeği bulacaksın. Bulacağınızı biliyorum. Ve bu mektubun parmak izini alabilirsin, değil mi? Belki bu sapık sistemdedir."

"Evet, elimizden geldiğince çabuk bastıracağız." Nikki Rory'ye baktı. "Yiyecekleri yerleştirmene yardım edeyim." Onu mutfığa kadar takip etti ve kollarını onun beline dolayarak başını kürek kemiklerinin arasına gömdü. "Sen iyi bir adamsın."

Onun kollarında döndü ve sırtına sarıldı. "O çok kariyer odaklı ve tek fikirli. Onu bir anne olarak hayal edemiyorum," dedi. "Sence Zach konusunda haklı mı?"

"Hedef gösterilmesi konusunda, kesinlikle. Bunun önemli bir kanıt olduğuna şüphe yok. Braintree bunu öğrendiğinde, soruşturmasını genişletmek ve Zach'in kaçırılmış olma ihtimalini göz önünde bulundurmak zorunda kalacak. Ve zaten çok zaman kaybetti. Zach canlı olarak kaçırıldıysa, hâlâ hayatta olma ihtimali her geçen saniye daha da azalıyor. Onunla ve Miller'la hemen konuşmam gerekiyor."

Yirmi

Nikki uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Yuvarlandı ve telefonunu aradı. Nikki önceki akşam Braintree'ye bir mesaj bırakmış ve kendisini acilen aramasını istemişti. Sonra Miller'ı aramış ve ona bilgi vermişti. "Mesajda elimizdeki kanıtın ne olduğunu söylemedim. Beni geri aramayabilir."

"Ben de onu arayacağım," demişti Miller. Yardımcılarına kendi aramalarını hızlandırmaları için söz vermişti ve Braintree'nin cevabı ne olursa olsun sabah Chisago şerifinin karakolunda buluşmak üzere anlaşmışlardı.

Braintree'den mesaj gelmemiştir ama Miller adamlarının bu iş üzerinde olduğunu mesajla bildirmişti.

Rory yanında usulca horluyordu ama mutfaktaki Caitlin'in sesini duyabiliyordu. Nikki yataktan kalktı ve sessizce mutfığa yürüdü. Caitlin'i dolapları karıştırırken buldu.

"Hiç uyudun mu?" Nikki sordu.

"Tanrım." Sıçradı. "Seni duymadım. Kahveyi nerede saklıyor?"

"Otur, ben yaparım."

Onlar kahvenin demlenmesini beklerken Caitlin mutfakta volta atıyordu. Nikki'nin göz kapakları uykudan ağırlaşmıştı. Bugün yine uzun bir gün olacaktı.

Nihayet hazır olduğunda "Kahveni nasıl alırsın?" diye sordu.

"Siyah."

Nikki iki fincanı doldurdu, kendi fincanlarına krema ve şeker ekledi, sonra birini Caitlin'in önüne koydu ve Rory'nin her zaman oturduğu sandalyeye oturdu. Caitlin'e yardım edecekse ondan gerçeği, her kelimesini öğrenmek istiyordu. "Öyleyse en baştan başlayalım," dedi.

"Neyin?" Caitlin cevap verdi. "Zach'in hayatının mı yoksa benimkinin mi?"

"Hangisini tercih edersen," dedi Nikki. "Eğer bu davayı araştıracaksam, her şeyi bilmem gerekiyor."

Caitlin içini çekti. "Zach'in babası Teddy ile on altı yaşımıdayken tanıştım. İkimiz de Chisago Lakes Lisesi'ne gittik. O futbol oynuyordu, ben de amigo kızdım. Benden bir yaş büyüktü. İlk görüşte aşktı. Hamile olduğumu öğrenmeden önce orduya yazıldı. Ailem çok kızmıştı ama beni evden atmadılar." El değmemiş kahvesine baktı. "Teddy Afganistan'a gönderildikten bir ay sonra öldü. Dost ateşi. Zach bir yaşında bile değildi."

"Çok özür dilerim." Nikki sonunda Caitlin'in gazetecilik kariyerine olan neredeyse saplantısını anlamaya başlamıştı. Nikki'nin ailesinin cinayetinden sonra yaptığı gibi, Caitlin de kontrol edebileceği bir şeye kilitlenmiş ve diğer her şeyi bloke etmişti. Dürtüsü acı bir kayıptan kaynaklanıyordu. Sonuçta ikisi o kadar da farklı değildi.

"Teşekkürler." Sonunda kahvesinden küçük bir yudum aldı. "Ailem bana yardım etmeye çalıştı ama kendilerini geçindirecek kadar paraları yoktu. Zach doğduktan sonra yarı zamanlı bir işte çalıştım ve bazı devlet üniversitelerinde dersler aldım ama gerçek bir eğitim almak için ne zamanım ne de param vardı. Zach'in ailesi onun ölümüyle yıkılmıştı. O onların tek oğluydu." İçini çekti. "Bir anne olarak iyi değildim Nikki. O sadece altı aylıktı ve ben bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ve bencildim. Teddy'den beni terk ettiği için nefret ediyordum ve her şeyi geride bırakmak istiyordum. Onu evlat edinip kendilerininmiş gibi büyütmek istediklerinde kabul ettim. Bu ikimiz için de daha iyiydi ve buna hala inanıyorum. Ben anne olacak biri değilim." Sesi Nikki kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Bu inanılmaz derecede zor bir karar olmalı." Nikki, Zach'in anlattıklarının bir velayet savaşına benzemediğini söylemedi. Bu sadece Caitlin'i üzecek ve muhtemelen Nikki'yi dışlamasına neden olacaktı. "Onun hayatında ne kadar yer alıyordun?"

"İlk başta olabildiğim kadar, ama sonra tam zamanlı bir iş buldum ve daha fazla ders almaya başladım. Ve kariyerim yükselişe geçti. Onu giderek daha az görmeye başladım. Birkaç ay öncesine kadar, beni her ziyaretinde ona hediyeler getiren havalı bir aile dostu sanıyordu."

"Gerçeği nasıl öğrendi?"

"DNA'sını bu sitelerden birine gönderdi. Büyükbabası-Ben -Kızılderili soyundan geliyor ve Zach her zaman şecere ve benzeri şeylerle ilgilenmiştir. Ama aynı zamanda annesinin gerçekte kim olduğunu da öğrenmek istiyordu, bu yüzden otozomal test yaptırdı."

"Bunlar size biyolojik ebeveynlerinizin birkaç nesillik DNA'sını sağlayan türden, değil mi?" Nikki sordu.

Caitlin başını salladı. "İki yıldır testler için para biriktiriyordu. Sonuçlar geldi ve onu kuzenimle ve diğer ailemin yarısıyla eşleştirdi. Teyzem aile geçmişimizin izini sürmeye çalışıyor. Aile üyelerimle eşleşmesi onu bana getirdi."

"Büyükannesi ve büyükbabası kiti gönderdiğini bilmiyorlar mıydı?"

Caitlin başını salladı. "Sonuçlar geldi ve sonra kıyamet koptu. Bunu ona açıklamaya çalıştık ve beni büyütmeleri kararını anladığını ama bunu bir sır olarak saklamaması gerektiğini söyledi. Gelip gitmek zorunda kalsam bile neden hala annesi olarak onun hayatında olamıyordum? Ona bunun sebebinin her zaman yanında olmayan bir anneye sahip olmasının onun için sağlıklı olmayacağına karar vermemiz olduğunu söyledik. Büyükannesi ve büyükbabasına inandı ama bana inanmadı. Onu istemediğimi düşünüyor ve bu hiç de doğru değil. Bu doğru *değil*. Onu seviyorum ama çok gençtim ve korkuyordum. Ve bencildim."

"Zach o zamandan beri yaramazlık mı yapıyor?"

"Helen'e göre her zaman sinirliymiş. Karşılıklı konuşuyor, bu tür şeyler."

Nikki konuyu açmak için güzel bir yol bulmaya çalıştı ama bulamadı. Bu konuda hoş bir şey yoktu. "Sanırım kızgın olduğunu ve kar motosikletini izinsiz almış olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız. Bunu yapan ilk on iki yaşındaki çocuk o olmazdı."

"Hayır, ama büyükbabasını üzmemekten hoşlanmıyor. Eğer o kar motosikletini aldıysa, bunun nedeni birinin onu bunu yapmaya yönlendirmiş olmasıdır. Ve o nehre girmiş olmasının imkanı yok," dedi Caitlin. "Yüzmeyi hiç öğrenemedi. Balık tutmayı seviyor ama tekneyle açılmıyor. Buz örtüsü ne kadar kalın olursa olsun Ben'le buzda balık tutmaya gitmeyi düşünmüyor bile."

"Bunu anlıyorum." Nikki hâlâ Zach'in yaşadığı stresin seçimlerini etkilemiş olabileceğini düşünüyordu ama mektuba bakılırsa, birilerinin onu kar motosikletine binmeye ve büyük olasılıkla onlarla buluşmaya ikna etmiş olması mantıklıydı. "Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum. Eğer Zach diğer şeylerin yanı sıra tacize uğruyorsa, nehre gitme konusunda acele bir karar vermiş olabilir."

Caitlin'in ifadesinden böyle bir şeyi hiç düşünmediğini anlayabiliyordu.

"Buz değil," dedi Caitlin. "Gezinti için kar motosikletini çalmak mı? Evet. Ama buzun üzerinde değil."

"Liam'a Zach'in senin oğlun olduğunu söyledin mi?"

Caitlin başını salladı. "Ciddi değiliz. Gerçek bir 'biz' var mı onu bile bilmiyorum. Bazen onun evinde kalıyorum ve o da bir ya da iki kez benim daireme geldi. İşlerin nereye gittiğini gerçekten konuşmadık. Onların bir yere gitmesini isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Nikki, Rory'yle olan ilişkisindeki benzerliklerden çok etkilendi. O anda, kendi ilişkisinin de bir yere varmasını umutsuzca istediğini fark etti. Gerçek bir şey istiyordu.

"Eğer o adam şu anda onu yakalamışsa ve-" Caitlin başını salladı. "O kelimeyi bile söyleyemiyorum. Ben ve Helen'la oturur musun?"

Braintree bundan hoşlanmayacaktı ama Nikki'nin hayır diyecek cesareti yoktu. "Şehirden döner dönmez."

"Neden daha erken yapamıyorsun?" Caitlin sordu.

Nikki iç çekti. "Hâlâ bir çifte cinayeti araştırıyorum, Caitlin. Miller'a onları görmeye gidecek zamanı olup olmadığını sorabilirim."

"Hayır," dedi Caitlin. "Bunu senin yapmanı istiyorum." "Neden?"

"Çünkü sen en iyisisin. Güvendiğim tek kişi sensin, buralarda kolluk kuvvetlerinin nasıl olduğunu biliyorsun. Sana ne yaptıklarını, bir davayı olabildiğince çabuk çözmek için kanıtları nasıl gizlediklerini. Oğlumu bulana kadar durmayacağını biliyorum."

Yirmi Bir

Caitlin, Reeves'lere durum hakkında bilgi vermeye giderken, Nikki de bir termos kahve alarak Rory'nin evinden erkenden ayrılıp trafiğin yoğun olduğu metro bölgesine doğru yola çıktı. Yol hâlâ sonsuza dek sürecekti gibiydi ve sabah radyo programları ya aşırı saçma ya da siyasi yorumlarla doluydu. Klasik rock çalma listesini açtı ve önündeki güne odaklanmaya çalıştı. Nikki mektubu Court'a bırakacak, sonra da Ava Roe'nun çalıştığı uyuşturucu test tesisinde Liam'la buluşacaktı. Miller'ın adamları kardeşi Eddie'yi Dana'ya vurması ve Maggie'nin test sonuçlarında sahtecilik yapmasına karışması konusunda sorgulamak üzere merkeze getireceklerdi. Nikki önce Eddie'ye gitmeyi düşünmüştü ama Eddie'nin kadınlara karşı güvensizliği hakkındaki önsezisi doğruysa, önce Ava'yla konuşması gerekiyordu. Eğer Eddie'ye sırtını dönerse, Nikki onu sorguladığında çözülme ihtimali çok yüksekti.

Yolcu koltuğunda duran kanıt çantasına baktı. Utançtan yüzü kızardı. Caitlin'le olan kişisel sorunlarını bir kenara bıraksa, onu daha iyi okuyabilir ve yardım için yalvaran bir anne olduğunu fark edebilirdi. Onu ciddiye alması bu kadar uzun sürdüğü için kendini çok kötü hissediyordu.

Nikki bu konuyu Caitlin'le tartışmak istemiyordu ama ailenin şunu anlaması gerekiyordu: Zach hedef alınmış olsa bile nehirde boğulabilirdi. Eğer tımar ediliyorsa, aceleci bir karar verip buza kendisi de çıkabilirdi. Okuduğu mektuplar manipülatifti ve Zach çok gençti. At gözlüklerini çıkaran Nikki, Zach ile Kellan arasında benzerlikler olduğunu kabul etmek zorundaydı ve çocuk avcılarının genellikle bir tipi vardı. Nikki bir pedofilin aynı gün içinde iki çocuğu birden kaçırdığını hiç duymamıştı ama bu imkânsız değildi. Yine de Blanchard, Kellan'ın otopsisinde herhangi bir cinsel saldırı izine rastlamamıştı. Birbiriyle ilgisi olmayan iki trajik olayla uğraşıyor olmalıydılar ama Nikki Caitlin'e yardım etmeye kararlıydı; Zach'i tımar eden kişi daha fazla çocuk için risk oluşturabilirdi.

Nikki o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, otoyoldan Minneapolis şehir merkezine ve FBI'in ana binasına çıkışını neredeyse kaçıırıyordu. Kapıdaki güvenliğe kimlik bilgilerini gösterdi ve kapalı otoparka yöneldi. Biriminin başı olarak Nikki'ye tahsis edilmiş bir park yeri vardı. Doğal olarak, hem profil çıkarma ofislerinden hem de laboratuvarın binanın diğer tarafındaydı.

Minnesota'daki FBI laboratuvarı Nikki'nin Quantico'da gördüğü her şey kadar etkileyiciydi. Bütün bir kata yayılmıştı ve DNA'dan kod kırmaya kadar her şeyi test edebilen analistler çalışıyordu. Balistik bölümünün kendine ait bir kanadı ve testlerini yapmak için gerekli ses yalıtımlı atış poligonu vardı. Adli program yöneticisi olarak Courtney, laboratuvardaki şiddet suçu soruşturmalarından sorumluydu ve birincil kanıt inceleyicisiydi. Bölümü demir yumrukla yönetiyor, ekibindeki herkesin kurallara hassasiyetle uymasını sağlıyordu. Sonuç olarak, mahkemede hiçbir zaman kanıtları reddedilmemişti. Napolyon lakabını da hak etmişti ama Courtney'nin altında çalışan herkesin ona saygı duyduğu her zaman belliydi.

Nikki laboratuvara girmek için yaka kartını okuttu. Steril ama kimyasal kokusu her zaman biraz midesini bulandırır, bu yüzden o sabah bir şey yemediği için memnundu. Adli tıp bölümündeki istasyonların çoğu boştu ve Nikki bunun nedenini hemen öğrendi. Courtney uzun bir tabureye tünemiş sabah toplantısını yönetiyordu. Nikki'yi gördü ve ofisinde beklemesini işaret etti.

Courtney'nin küçük ofisi çeşitli ekipmanlar ve araştırma kitaplarıyla doluydu ve penceresiz olması Nikki'nin klostrofobik hissetmesine neden oluyordu. Bugünün *Star-Tribune*'ünü gördü ve beklerken okumak için gazeteyi aldı.

Elinde kâğıt, Courtney'nin rahat masa sandalyesine oturdu. Her zamanki gibi ön sayfada siyaset hakimdi. Nikki bu makaleleri atladı ve yerel haberlere baktı. Miller ona Dana ve Kellan'ın cinayetlerinin Salı günkü gazetede yer aldığını söylemişti, Blanchard her iki cinayete de karar verdikten sonra. Bugünkü baskıda herhangi bir haber göremedi ama on iki yaşında bir çocuğun "St. Croix'da kaybolduğu ve öldüğü tahmin ediliyor. Kurtarma çalışmaları devam ediyor." Başlıkta yanlış bir şey yoktu ama Braintree'nin adını görmek Nikki'yi rahatsız etmişti. O

oldu tam olarak ve sırala . ŞERİF o yapılmış
insanlar güvensizlik kolluk kuvvetleri.
Başka bir makale okudu.

Kayboluşunun yirmi beşinci yıl dönümünde David Webster hâlâ kayıptır ve polisin elinde hiçbir ipucu yoktur.

Nikki, on bir yaşındaki David Webster'ın 1996 yılında kaçırıldığını hatırlıyordu. Okuldan eve dönerken bisiklete biniyordu. Bir arkadaşı onu sokağın köşesinden dönerken görmüştü ama David eve hiç dönmemişti.

Ailesi oğullarının kaybıyla ilgili yeni bir röportaj vermişti. Bunca yıl sonra, hala sanki sırta kadem basmış gibi görünüyordu. Hâlâ hayatta olduğuna dair umutlarını koruyorlardı ve makalede ondan vazgeçmeme kararlılıkları anlatılıyordu. Makalenin ikinci bölümünde David'in son okul fotoğrafıyla birlikte yaşı ilerlemiş fotoğrafı da yer alıyordu.

İnce yapılıydı, ergenliğin eşiğindeydi, koyu renk saçları gözlerinin içine düşüyordu. Kameraya gülümsemekten çok sırtıyordu, belli ki bir okul fotoğrafı için fazla havalı olduğunu düşünüyordu. Yaş ilerleme fotoğrafı bu ifadeyi yansıtıyordu, ancak yüzü herhangi bir sayıda erkeğin eşleşebileceği kadar geneldi.

"Özür dilerim." Courtney odaya girdi. "Bilgisayar sistemimizi yeni güncelledik ve bu tam bir baş belası. Etrafım gizlilik ayarlarını nasıl yapacağını bilmeyen zeki insanlarla dolu. Görüyorum ki yine benim sandalyemdesin."

Nikki gazeteyi masanın üzerine koydu. Ziyaretçiler için olan sandalyeyi işaret etti. "O şey belimi ağrıtıyor."

Courtney gözlerini devirdi. "Size pek iyi haberlerim yok. Kıyafetlerden düzgün bir baskı alamıyoruz. Kısmi bir baskı. Karşılaştıracak olduğum başka bir şey olsaydı, işe yarayabilirdi. Ama bunun olacağını sanmıyorum."

"Denediğin için teşekkürler." Nikki ayağa kalktı ve Courtney'ye sandalyesini verdi. "Aslında buraya başka bir şey için geldim. Kapıyı kapatabilir misin?"

Courtney'nin gözleri parladı. Hemen kapıyı kapattı. "Ne oldu?"

"Nehirde boğulduğunu düşündükleri çocuğu duydunuz, değil mi?"

Courtney başını salladı. "Bu korkunç bir şey. Umarım ailesinin iyiliği için onu bulurlar."

"Büyükbabası dün beni aradı çünkü başka bir şey olduğunu düşünüyorlar ve Chisago şerifine pek güvenmiyorlar. Miller'la birlikte dalış bölgesine gittik ve şerifi her ne kadar sevmesem de hatalı olduğunu düşünmedim."

Courtney bir kaşını kaldırdı. "Ama şimdi biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Caitlin Newport dün gece Rory'nin evine elinde bununla geldi." Kanıt çantasını ona uzattı. "Zach'e bakıcılık yaptığı anlaşılan bir yetişkinden gelen bir mektup. Caitlin onun bu kişi tarafından kaçırılmış olabileceğini düşünüyor ve polis onu dinlemiyor."

"O neden bu işin içinde?" Courtney söyledi. "Mark artık özgür olduğuna göre bu onun yeni mücadelesi mi?"

"Çünkü o Zach'in annesi."

Courtney'nin çenesi düştü. "Bir daha söyle."

Nikki, Zach'in anne ve babası arasında olanları ve Caitlin'in onu büyükanne ve büyükbabasının büyütmesine izin verme kararını hızla açıkladı. "Böyle bir durumda olmayı hayal bile edemiyorum. Caitlin onun hayatında bir aile dostu olarak yer aldı ama o zeki bir çocuk. Bilime çok meraklı. Noel parasıyla bir soybilim sitesinden DNA kiti almış. Bu şekilde öğrendi. O zamandan beri böyle davranıyor."

"Lanet olsun," dedi Courtney. "Caitlin en sevdiğim kişi değil ama bu korkunç."

"Benim için acele parmak izi alabilir misiniz? Braintree ve Miller'a söyledim ama Zach'e bu mektubu veren kişiyi bulmalıyız. Bu kadar yüz­süz olabilecek kadar deneyimli birine benziyor, bu yüzden sistemde bir yerlerde olduğunu umuyorum."

"Bugün alacağım." Courtney ona baktı. "Bunu kim biliyor?" "Ben,

Rory, Caitlin ve Miller. Büyükanne ve büyükbabaya söylemedi.

O aldı. Zach'in dizüstü bilgisayarını da almış ama benim önümde açmasına izin vermedim. Şifre korumalı değil ama tabii ki öylece gözetleyemem."

"Chisago halkının çok kızacağını biliyorsun."

"Braintree zaten öyle," dedi Nikki. "Zach'in büyükbabası o kadar üzgündü ki ona hayır diyemedim. Şerif beni takdir etmediğini ya da orada istemediğini açıkça belirtti. Konuyu zorlamadım çünkü Miller ve ben Zach'in muhtemelen boğulduğu konusunda hemfikiridik. Sonra Caitlin elinde bununla geldi. Bunu Chisago'daki adamlara götürmedi çünkü Braintree'nin onu başından savacağını düşünüyordu. Telefonlarıma bile cevap vermedi."

"Muhtemelen haklı," dedi Courtney. "Bu işi bugün kendim halledeceğim. Sonuçları alana kadar başka kimsenin bilmesine gerek yok."

"Teşekkürler. Caitlin'e takip edeceğime söz verdim."

"Anne olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Courtney. "Şu anda çıldırıyor olmalı."

"Berbat durumda. İyi bir konuşma yaptık." Nikki saatine baktı. "Zach'in annesi olduğu konusunda da bir şey söyleme. Bu onun anlatması gereken bir hikâye. HPH'de Liam'la buluşmam ve Dana'nın sonuçlarını tahrif eden laboratuvar teknisyeniyle ilgilenmem gerekiyor. Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara."

Yirmi İki

HPH şehrin güzel bir bölgesindeki lüks bir iş merkezinde yer alıyordu. Nikki zaten bilmeseydi buranın bir laboratuvar olduğunu tahmin edemezdi. Liam'ın yanına park etti ve birlikte içeri girdiler, son birkaç gündür onu ağırlaştıran yorgunluk adrenaline dönüşmüştü. Cevapları almadan buradan ayrılmayacaktı.

Küçük lobi, gri halısı ve birkaç canlı ev bitkisiyle diğerlerine benziyordu. Nikki karşılama bankosunun yanındaki güzel bir pembe ebegümecine hayranlıkla baktı. Çok yıllık bitkileri kışın yetiştirme konusunda hiç şansı olmamıştı.

Tezgâhın arkasındaki otuzlu yaşlardaki esmer kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nikki ve Liam ona FBI rozetlerini gösterip kendilerini tanıttılar. "Müdür yardımcısı müsait mi?" diye sordu. "Geçen gün onunla konuştum."

"Hayır, korkarım kendisi şu anda bir konferansta. Sizin için laboratuvar şefimizi çağırabilirim."

"Ofis kayıtlarına erişimleri var mı?" Nikki sordu.

"Sanırım öyle."

"Sorun değil."

Resepsiyon görevlisi laboratuvara seslendi, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Nikki konuşmanın sadece bir kısmını duyabildi. Ana laboratuvar girişi olması gereken kilitli çift kapıyı işaret etti. "Sara yolda."

Dakikalar sonra kilitli kapılardan beyaz önlüklü, iri yarı bir kadın çıktı. Biraz sade olmasa da çekiciydi. Siyah bir saç bandı koyu renk saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. "Ben Sara, laboratuvar şefiyim. Size yardımcı olabilir miyim?"

Nikki kendini ve Liam'ı tanıttı. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Evet, tabii ki. Bütün bunlar ne için?"

"Bu hassas bir konu." Nikki, dinlemiyormuş gibi yaparak kötü bir iş çıkaran resepsiyon görevlisine baktı.

"Tamam o zaman. Benimle gelin." Sara onları kilitli kapılardan geçirerek uzun bir koridora soktu. Sağ taraftaki pencere duvarı yoğun laboratuvarı tamamen görmelerini sağlıyordu. Soldaki ikinci kapıyı açtı ve onları küçük bir konferans odasına götürüp kapıyı kapattı. "Şimdi, lütfen, neler oluyor?"

"Doğrudan konuya gireceğim," dedi Nikki. "Laboratuvardaki çalışanlarınızdan birinin test sonuçlarında tahrifat yaptığını düşünüyoruz."

Sara, sanki az önce kendisine uzaylılarla ilgili bir kanıt sunmuşlar gibi onlara baktı. "Affedersiniz?"

Nikki, Maggie Anderson'ın Ava ve kardeşi hakkındaki itirafını açıkladı.

"Buna inanamıyorum. Başka bir açıklaması olmalı." Liam ona arama emrini gösterdi. "Ava'nın kayıtlarını görmemiz gerek, Dana Rhodes'dan başlayarak."

"Sen gerçekten ciddisin." Sara arama iznini aldı. "Tıbbi direktörümüze haber vermem gerekiyor. Benim işim laboratuvarın temel işleri. Büyük işlerle o ilgilenir."

"Bizi ona götür."

Onu koridorun sonundaki açık ofis kapısına kadar takip ettiler. Sara usulca kapıyı çaldı ve inanılmaz beyaz saçları ve koyu teniyle ufak tefek adam şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Sara, bir sorun mu var?"

"Korkarım öyle, Dr. Bahri. Bunlar FBI ajanları. Kayıtlar için arama emirleri var." Sara ellerini birbirine kenetledi. "Size yardımcı olamadığım için üzgünüm efendim ama eyalet laboratuvarıyla bir telefon görüşmem var.

yeniden planlayın."

"Elbette," dedi. "Devam et."

"Teşekkür ederim."

Nikki Sara'nın omzuna dokundu. "Bilgi bu odadan çıkamaz."

"Tabii ki hayır." Sol bileğindeki Apple Watch'u kontrol etti.

"Affedersiniz. Toplantıya geç kaldım."

Liam kapıyı arkasından kapattı ve Dr. Bahri oturmalarını işaret etti.

"Korkarım en baştan başlamanız gerekiyor."

"Ava Roe hala burada çalışıyor, değil mi?"

Dr. Bahri başıyla onayladı. "En iyi teknisyenlerimden biridir. Her zaman fazla mesai yapmaya isteklidir."

"Test sonuçlarında tahrifat yaptığını düşünüyoruz." Nikki laboratuvar şefine daha önce verdiği bilgileri tekrarladı.

"Hayır, hayır. Yanılıyor olmalısınız. Ava asla böyle bir şey yapmaz."

"Kusura bakmayın ama Doktor," dedi Liam, "Maggie Anderson'ın bu konuda yalan söyleyip hapse girmeyi göze alması için hiçbir neden yoktu. Kellan'ın velayet davasına bakan yargıca atanan mahkeme muhabinin Ava'yla akraba olduğunu biliyoruz." Eddie'nin sosyal medya profili aracılığıyla Ava'nın izini nasıl sürdüklerini anlattı.

Dr. Bahri şoka girmiş bir halde sandalyesinde arkasına yaslandı. "Böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum."

"Sanırım hasta kayıtlarına erişiminiz var?"

"Evet, evet." Cebinden okuma gözlüğünü çıkardı ve taktı. Bilgisayara erişmek için dik oturdu. "Söz konusu isim nedir?"

"Dana Rhodes."

Parmakları klavyenin üzerinde uçtu. Nikki plağı bulduğu anda anladı.

"Testi yapan laboratuvar teknisyeni Ava mıydı?" diye sordu.

"Evet." Gözlüklerini çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Başka bir açıklaması olmalı. Ava'ya kendim sormak istiyorum."

"Nedenini ya da burada olduğumuzu söylemeden onu ofisinize getirmeniz mümkün mü?"

"Neden?"

Liam, "Ajan Hunt şüpheliden gerçeği öğrenmenin en iyi yolunun sürpriz yapmak olduğuna inanıyor," dedi. "Genellikle haklıdır."

Bahri başını salladı ve telefonuna uzandı. "Ava'yı ofisime gönderebilir misiniz lütfen? Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra tıknaz, siyah saçlı bir kadın kapıyı çaldı. Nikki kardeşine olan benzerliği hemen fark etti. Ava'nın yuvarlak bir yüzü ve aldatıcı bir şekilde masum görünmesini sağlayan koyu renk gözleri vardı. "Dr. Bahri, beni mi görmek istediniz?"

"Lütfen içeri gelin ve kapıyı kapatın."

Ava dediğini yaptı ve Liam'ın boşalttığı koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağında birleştirdi. "Neye ihtiyacın vardı?"

Bahri'nin ciddi ifadesi ona kötü bir şeyler olacağını haber vermiş olmalıydı ama Bahri onun farkında bile değildi. Bakışları Nikki ile duvarın dibinde duran Liam arasında gidip geliyordu.

"Seni tanıyor muyum?" Ava Nikki'ye baktı. "Tanıdık geliyor musun?" Nikki rozetini kaldırdı. "Özel Ajan Nikki Hunt."

Ava parmaklarını şıklatırken sesi sabitti ama saç çizgisindeki ter sinirlerini ele veriyordu. "İşte bu kadar. Seni televizyonda gördüm. Neler oluyor?"

Nikki, "Ajan Wilson ve ben bir cinayet davası üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Dana Rhodes ve oğlu Kellan. Onları haberlerde duymuş olabilirsiniz."

"Fazla haber izlememeye çalışıyorum," dedi Ava. "Çok iç karartıcı."

"Dana Rhodes birkaç hafta önce bu laboratuvarı mahkeme kararıyla uyuşturucu testi yaptırmış. Dr. Bahri'nin kayıtlarına göre teknisyen sizmişsiniz."

"TAMAM." Ava sertleşti. "Eminim burada pek çok test yaptığınızı biliyordur. Bunu özellikle hatırlamıyorum."

"Emin misin?" Nikki sordu. "Çünkü Maggie Anderson bize kardeşin Eddie'nin Dana'nın test sonuçlarının pozitif çıkmasını sağlamak için sana 5000 dolar ödemesini ayarladığını söyledi."

Ava bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Nikki ona Dana'nın numuneyi verdiği tarihi hatırlattı. "Testi siz yaptınız. Dr. Bahri bunu doğruladı."

"Testi yapmadığımı söylemiyorum ama Maggie Anderson diye birini tanımıyorum ve asla böyle bir şey yapmam."

Nikki, "Eddie'nin ayak işlerini yaptığını biliyoruz," dedi. "Şu anda polisle birlikte hikâyeyi kendi açısından anlatıyor."

Ava taş suratlı kalakaldı. "Neden b a h s e t t i ğ i n i z i anlamıyorum. Eddie bir şeylerin içindeyse-"

Liam, "Burada bulunduğunuz süre içinde imzaladığınız her test sonucu için bir arama iznimiz var," dedi. "Eğer bu test sonuçlarını

Diğerleri de aynı suçlamayı yapıyor."

Nikki, "Bizimle işbirliği yaparsan, bölge savcısından suçlamalar yapılırken bunu göz önünde bulundurmasını isteyebiliriz," diye ekledi. "Ve emin olun, siz ve kardeşiniz suçlanacaksınız."

Ava Dr. Bahri'ye baktı. "Lütfen efendim. Ben asla böyle bir şey yapmam."

Dr. Bahri sert bir şekilde konuştu. "Bunlar son derece ciddi suçlamalar. Ve bu ajanlar bunların doğru olduğuna inanmasalardı zamanlarını boşa harcamazlardı. Mümkün olan her şekilde işbirliği yapmanızı öneririm."

Başını sallayarak ona baktı. "Bu çok saçma. Bir avukat istiyorum."

"Tutuklu değilsiniz. Henüz," dedi Liam.

"Haklarımı biliyorum. Avukatım olmadan başka bir şey söylemem. HPH bana bir avukat sağlamak zorunda, çünkü onlar için çalışıyorum. Onları da suçluyorsunuz."

Nikki kadının ses tonundaki meydan okumayı fark etmedi. "Bu iyi. Ama adli tıp ekibim buraya gelip meslektaşlarının önünde hayatını paramparça ederken sen burada Ajan Wilson'la oturacaksın. Bu, yaptığın her test ve bu laboratuarda parçası olabileceğin her şey anlamına geliyor. Sonra dairenize geçeceğiz."

"Bunu yapamazsın."

Nikki imzalı arama emrini masanın üzerine bıraktı. "Yapabiliriz ve yapacağız da. Şimdi kardeşinle konuşmaya gidiyorum. Ona selamını söylerim."

Nikki gitmek için ayağa kalktı. "Liam, tutuklamaya hazır olduğunda beni ara. onu."

"Bekle." Ava'nın alnında boncuk boncuk ter vardı. "Eğer konuşmak isteseydim ... herhangi bir şey hakkında... bölge savcısı bana yumuşak davranır mı?"

"Bunu garanti edemem," dedi Nikki. "Ama bu senin herhangi bir hoşgörü için tek şansın. En azından dolandırıcılık ve sahtecilik yaptın. Kazıkladığın insanların açacağı kaçınılmaz hukuk davalarından bahsetmiyorum bile. Bir de cinayet suçlaması var."

"Cinayet mi?" Ava dehşet içinde onlara baktı. "Ben şiddet yanlısı biri değilim."

Nikki, "İnsanlar özgürlükleri tehlikeye girene kadar neler yapabileceklerinin farkına varmazlar," dedi. "Dana Rhodes'un uyuşturucu testinin sahte olduğunu kanıtlamak için özel bir dedektif tutacağını biliyoruz. Kız kardeşi Eddie'yi bu suçlama konusunda uyarmış. Şimdi Dana ve oğlu öldü. Laboratuvarda çalışan ve kaybedecek en çok şeyi olan sensin. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

Ava'nın gözleri irileşmiş, zeytin rengi teni küllenmişti. "Ben kimseye zarar vermedim. Ben sadece berbat bir sistemi düzeltmeye çalışıyorum. Tehlikeli olan Eddie."

Nikki tekrar yerine oturdu ve telefonundaki sesli not uygulamasını açarak Ava'ya devam etmesini işaret etti. Sonunda çözülüyordu.

"Eddie ve ben üvey kardeşiz," dedi Ava. "Aynı anne, farklı babalar. Annemiz bir bağımlıydı ve devlet bizi aldı. Ama geri dönmeye devam ettik çünkü mahkeme için temizleniyordu. Sonra her şey yeniden başladı. Uyuşturucu parası için fahişelik yapıyordu. Yemeğimizin olmasının tek sebebi birkaç müşterisinin bize acımasıydı. Eddie on yedi yaşındayken bir iş buldu ve taşındı. Ben de onunla gittim. Okulu bitirdim ve burs aldım. Bizim gibi çocuklara yardım etmeye yemin ettik. Eddie bu yüzden hukuk sistemine girdi. Avukat olmak istiyordu ama okul ona göre değildi."

"Test tahrifatı ne zaman başladı?"

"Yaklaşık bir yıl önce," dedi Ava. "Eddie aile mahkemesinde çalışıyordu ve sürekli aynı çocukların gelip koruyucu aileler ve temiz kalamayan gerçek aileleri arasında gidip geldiğini görüyordu. Bu doğru değil."

Nikki, "Sistem mükemmel değil," diye kabul etti. "Ama bu insanların hayatlarıyla Tanrı'yı oynayabileceğiniz anlamına gelmiyor. Bu fikir nereden aklınıza geldi?"

"Eddie'nin fikriydi. Ben istemedim ama o ısrar etmekten vazgeçmedi. Sonunda pes ettim ama o kişinin temiz kalma ihtimali çok düşük olan bir suçlu olduğundan emin olmalıydı. Olağanüstü bir durum olmadıkça bunu yapmayacaktım. Ama Eddie beni sürekli daha fazlasını yapmaya zorladı."

"Seni o mu yaptı?" Liam sordu.

Ava laboratuvar önlüğünün cebinden bir mendil çıkardı. "Çok acı çekiyor. Ve sinirlendiğinde çok korkutucu oluyor."

"Seni tehdit mi etti?" Nikki sordu.

Ava başını salladı. "İlk başta değil, ama sonra bu onda bir tür takıntı haline geldi. Bir gece büyük bir kavgaya tutuştuk ve kollarımı tuttu. Beni o kadar sert sarstı ki boynum mahvoldu ve kötü morluklar oluştu."

Nikki kadını inceledi. Kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş olması onu savunmaya geçmiş gibi gösteriyordu ve Nikki dışında her yere bakıyordu. "Eddie laboratuvara gelip kafana silah dayayamazdı."

"Ben de öyle düşünmüştüm, bu yüzden bir test yapmamaya karar verdim. Kavga da o zaman oldu." Ava rimelini ovuşturdu. "Eddie o kadar da kötü biri değil. Sadece biz çocukken çok acı çekti. Başka çocukların da aynı şeyleri yaşamamasını istiyor. Onu affetmem ve yardım etmeye devam etmem için bana yalvardı, ben de ettim."

"Eğer bunu çocuklara yardım etmek için yapıyorsanız, neden beş bin dolar istiyorsunuz?" Liam sordu.

"Bilmiyoruz. En azından ben bilmiyorum. Bana sadece en kötü vakaları getirdiğini söyledi. Para aldığını hiç söylemedi."

"Dana Rhodes hakkında sana ne söyledi?"

"Onun gördüğü en kötü kadınlardan biri olduğunu söyledi. Sürekli rehabilitasyona girip çıkıyor ve yargıç tarafından acınıyordu."

"Yalan söylemiş o zaman," dedi Nikki. "Sen onun testinde sahtecilik yapana kadar on iki ay boyunca temizdi. Kız kardeşi Eddie'ye ödeme yaptı ve Dana velayetini sonsuza dek kaybetti. Şimdi o ve küçük oğlu öldü."

"Yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok," diye ısrar etti Ava, alnında ter parlıyordu. "Haberlerde gördüğümde adını hatırladığımı sanmıştım. Bu geçen cuma oldu, değil mi? En azından çocuk o zaman mı kayboldu?"

Nikki başını salladı. "Sanırım bir mazeretin var."

"Biliyorum," dedi Ava hararetle. "Michigan'da bir toksikoloji konferansındaydım. Beni HPH gönderdi."

"Bu doğru." Dr. Bahri nihayet konuştu. Son birkaç dakikadır sessiz bir tiksinti içinde oturuyordu. "Ava tüm seanslara katıldı. Pazartesi sabahı eve uçtu ve makbuzları insan kaynaklarına teslim etti."

"Bir konferansta olmak için uygun bir hafta sonu," dedi Liam.
"Sanırım Eddie kirli işleri tek başına halletmek istedi."

"Bu doğru değil." Ava doktora baktı. "Konferansa gitmek istemedim. Dr. Bahri gitmek zorunda olduğumu söyledi."

"Tekrar, Bu doğru." Bu doktor başını salladı. "Ava oldu çok dayanıklı."

"Tamam, bir mazeretin var. Ama bu kardeşinin ne yapacağını bilmediğin anlamına gelmez."

"İmkânı yok. Eddie bir çocuğa zarar vermez. O öyle biri değil. Çok fazla önemser."

"Bu, dolandırıcılık ve diğer suçlardan yıllarca hapis yatmak anlamına gelse bile mi?"

Ava kesin bir ifadeyle başını salladı. "Bir çocuğa zarar vermeden önce hapse girerdi." "Kardeşinin geçen hafta sonu nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ev. İş yerinden çok da uzak olmayan yeni bir eve taşındı."

Nikki adresi iki kez kontrol etti. "The Bryer Lofts. Pahalı bir yer. Sanırım nasıl ödediğini biliyoruz. Hiç silahı var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Ava. "Bir şeyler topluyor ama kimseye zarar verebilecek bir şey yok. Şu kickboks setlerinden bir tane var ama o da sadece egzersiz yapmak için."

Liam boğazını temizledi. "Ajan Hunt, sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

Nikki çantasını kaptı. "Hemen döneceğiz." O ve Liam koridora doğru yürüdüler.

"Ne oldu?"

"Courtney seni aramak için çıldırıyor. Bu sabahki olayla ilgili acil olduğunu söylüyor."

Nikki çantasını karıştırdı. Courtney'den gelen dört cevapsız arama ve bir mesaj vardı,

Sonuçlar çok büyük. Geri ara.

"Sessizde olduğunu fark etmemiştim."
Courtney hemen cevap verdi. "Sonunda."

Nikki'nin nabzı hızlandı. Sesinin tonundan Courtney'nin sonuçlar karşısında heyecanlandığını anlayabiliyordu. "AFIS'te bir şey bulabildin mi?"

"Buna asla inanmayacaksın." Courtney o kadar hızlı konuşuyordu ki Nikki onu zar zor anlıyordu. "Nikki, Zach'e yazılan mektuptaki parmak izleri polisin eski bir davadan almayı başardığı parmak izleriyle eşleşiyor. David Webster. Parmak izleri kaçırıldıktan sonra bisikletinde bulundu."

Nikki destek için duvara yaslandı. "Kesinlikle emin misin?"

"Üç kez koştum," dedi. "David on vitesli bir bisiklet kullanıyordu. Parmak izi selenin altından arka tekerleğe kadar uzanan çubukta idi. Polis David'in hızlı sürmediğini ve onu kaçıran kişinin arkadan yaklaşıp bisikleti kaptığını ve sonra da bir şekilde onu kaçırdığını düşünüyor."

"Bana her şeyi e-posta ile gönderin. Miller ve ben Chisago'daki adamlarla ilgileneceğiz. Ve bu şimdilik aramızda kalsın." Aramayı sonlandırdı, bacakları güçsüzdü.

"Neler oluyor?" Liam sordu.

Nikki ona Caitlin'in ziyaretini ve mektubu anlattı. "Dürüst olmak gerekirse bir hit alacağımızı düşünmemiştim. Ava'yla konuşmaya o kadar odaklanmışım ki sana daha önce söyleme fırsatım olmadı."

"Yani bana Zach'e bu mektubu verenin David Webster'ı kaçıranla aynı kişi olduğunu mu söylüyorsun? Yirmi beş yıl önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan çocuk mu?"

Nikki başını salladı. "Birdenbire Zach'in nehirde boğulmasını sahnelemek o kadar da uzak görünmüyor, değil mi? Bu kişinin bunca yıldır ne yaptığını kim bilebilir? Muhtemelen düzinelerce çocuğa zarar vermiştir." Tanrım, Nikki'nin Caitlin'i dinlemeyi reddetmesi Zach'in hayatına mı mal olmuştu? Nikki yüzünden mi bir yerlerde yaralı ve dehşet içinde tutuluyordu?

"Dinle, sana Caitlin hakkında bir şey söylemem gerekiyor."

Nikki, Liam'ın hâlâ Caitlin'in Zach'in annesi olduğunu bilmediğini fark etti. Nikki, "İkinizin görüştüğünü zaten biliyorum," dedi. "Onunla mümkün olduğunca çabuk konuşmalısın."

Arkasından bir homurtu geldi, ardından Liam'ın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Tanrım, Dr. Bahri."

Nikki döndüğünde Dr. Bahri'nin koridorda boynuna küçük bir sustalı saplanmış, gömleğinden kan aktığını gördü.

Liam doktora ilk ulaşan oldu ve yaranın üzerine baskı uyguladı.

"Pencereden dışarı," diye nefes nefese kaldı Dr. Bahri.

"Pencereden dışarı çıktı."

"Tanrım." Nikki çantasından silahını çıkardı ve doktorun muayenehanesine doğru koştu. "Liam, bir ambulans çağır ve buraya destek getir."

Yirmi Üç

Kalbi hızla çarpan Nikki açık pencereden olabildiğince uzağa eğildi. Doktorun muayenehanesi binanın arka tarafındaydı ve bu bina ile diğer bina arasında yaklaşık yarım dönümlük bir açık arazi vardı. Kar ve geniş alan arasında Ava'yı bulmak kolay olmalıydı ama görünürde yoktu.

Diğer binalardan birine mi girmişti? Sonra ne oldu? Telefonu kullanması gerekiyormuş gibi mi yaptı? Dr. Bahri'nin yarasına bakılırsa Ava'nın üzerinde kan olmalıydı. Güvenlik tarafından durdurulma riskini göze alır mıydı?

Nikki Liam'ın polisle konuştuğunu duydu ve koridora geri döndü. Laboratuvar önlüğü giymiş siyah saçlı bir adam ve bir ofis çalışanı çılgınca kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

"Çalışanların park yeri nerede?" Nikki kendisine en yakın kadına sordu. "Peki Ava ne tür bir araba kullanıyor?"

"Arazinin batı tarafında. Tam olarak bilmiyorum. Mavi renkte ve dikiz aynasından sarkan bir sürü şey var."

"Liam, polise arabayı kontrol etmeye gittiğimi söyle." Kadına baktı. "Bugünkü tüm güvenlik videolarına erişmemiz gerekiyor."

Nikki silahını pantolonunun arkasına soktu ve kilitli laboratuvarın ve ön ofisin önünden koşarak geçti. Ana girişin dışında yönünü bulmak için durakladı ve sonra batıdaki otoparka doğru koşmaya başladı. Dikiz aynasındaki biblolar Ava'nın arabasını kolayca fark etmesini sağladı. Ava'yı hiçbir yerde göremedi ama araçlardan birinin arkasında saklanıyor olabilirdi. Nikki silahını aldı ve yavaşça yaklaştı. Keşke çelik yelek giyseydi diye düşündü. Ava'nın arabada bir silahı varsa, onu alıp saklanacak bir yer bulmak için yeterince zamanı olacaktı. Nikki çömeli arabaların altına baktı. Saklanan kimseyi görmemişti ama yine de Ava'nın arabasını temizlemesi gerekiyordu. Silahı hazırdı, alçakta kaldı ve yavaşça yaklaştı.

Cep telefonu arka cebinden titreşti. Başka bir arabanın arkasına saklandı ve mesajı kontrol etti.

Anahtarları burada.

Nikki'nin omuzları rahatlayarak çöktü ama gardını tamamen düşürmeyecekti. Ava'nın Nissan'ı daha yeni bir modeldi ve anahtarsız girişı olabilirdi. Sürünerek ilerledi ve pencereden içeri baktı. Ava arabada değildi ve arkadaki ağır kışlık mont ve botlar Nikki'ye buraya kadar gelemediğini düşündürdü.

Park alanını geçti ve binanın etrafında döndü. Bahri'nin penceresi hâlâ açıktı ve binanın arkasındaki açık alanda saklanacak gerçek bir yer yoktu. Nikki pencereye doğru yürüdü, Ava'nın herhangi bir iz bırakıp bırakmadığını görmeye çalışıyordu ama güneş donmuş zemindeki yağışları yakıp yok etmişti.

Telefonu titredi, bu kez Miller'dan bir çağrı vardı. "Bir sorunumuz var."

"Yok artık." Nikki telefonu omzuna yasladı. "Ava patronuna saldırdı ve kaçtı. Arabasının anahtarları ya da çantası yanında değil, yani çok uzakta olamaz."

"Eddie bugün izinliydi," dedi Miller. "Adamlarım dairesine vardıklarında, o gitmişti. Ona haber vermiş olabilir mi?"

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Cep telefonu yanında değildi ve Liam'la benim konuştuğumuz tek kişiler tıbbi direktör ve laboratuvar şefiydi." Soğukkanlılıkla durdu. "Lanet olsun. Seni sonra ararım."

Hemen Liam'ı aradı ve ona Eddie'nin ortadan kaybolma olayını anlattı. "Sara hakkında bildiğin her şeye ihtiyacımız var. Daha odaya girmeden Ava'ya haber vermiş olmalı." Nikki park yerini taradı. "Ne kullanıyor?"

Liam'ın sesi birkaç saniyeliğine boğuklaştı. "Kırmızı bir minivan."

"Burada değil. Ava'yı almış olmalı, lanet olsun. Tüm güvenlik videolarını aldığımızdan emin olun ve laboratuvardaki herkesle konuşmak istiyorum. Doktor nasıl?"

"Kanamayı durdurduk ama ambulansın hemen buraya gelmesi gerekiyor."

"Binanın etrafında bir tur daha atacağım ve sonra tekrar içeri gireceğim."

Telefonunu cebine soktu ve yürümeye başladı. Tedirginlik omurgasını titretti. Bölge garip bir şekilde

Yakındaki trafiğin çoğu durmuş gibi sessizdi. Güneş yoğun bulut örtüsünden sıyrılmaya başlamıştı ama Nikki çok geç olana kadar gölgeyi fark etmemişti. Silahını kaldırmaya başladı ama sırtına sert bir cisim çarptı ve bir elektrik akımı kaslarını olduğu yerde kilitledi. Yumuşak zemine bir gümbürtüyle çarptı, silah diyaframına çarptı. Kemikleri alev almış gibi hissediyor, bacakları ve kolları hareket etmeyi reddediyordu. Bir adam kıkırdadı ve ardından bir çift kalın yürüyüş botu önünde durdu. Nikki tekmeyi engellemeye çalıştı ama kolları işbirliği yapmadı. Başından aşağıya ve omurgasına doğru bir acı yayıldı. Bir kahkaha daha duydu ve sonra birinin uzaklaştığını işitti.

"Dur," diye nefes nefese kaldı Nikki. Kim olduğunu tahmin ederek dikkatlerini dağıtmak için bir girişimde bulundu. "Eddie, kız kardeşin bana tüm bunların senin fikrin olduğunu, onu buna senin zorladığını söyledi."

Nikki onun kendisine doğru geri döndüğünü duydu, botları ıslak karda şırıldıyordu. İri bir el saçlarını kavradı ve başını yerden kaldırdı.

"Kız kardeşim bunu asla yapmaz."

"O yaptı." Nikki'nin görüşü hâlâ bulanıktı ama Eddie'nin iri cüssesinin üzerinde gezindiğini görebiliyordu. "Ayrıca Dana Rhodes'la ilgilenmekten bahsettiğini de söyledi."

Çizmesi kadının kaburgalarına çarptı. "Sen bir yalancısın, tıpkı bir parça otoritesi olan diğer herkes gibi."

Kol kasları gevşemeye başladı, sonra da bacakları. Adam tekrar kafasına tekme attı ve Nikki'nin başı döndü. Aklını başına toplamaya çalışarak adamın uzaklaştığını gördü. Adam orta boyluydu ve tıpkı Dana'nın komşusunun tarif ettiği gibi siyah bir kapüşon giymişti. Sersemlemiş bir halde sokakta park etmiş bir arabayı seçebiliyordu.

Nikki nefesini tuttu ve acıdan ağlamamak için mücadele ederek yuvarlandı. Net bir atış açısı vardı ama görüşü hâlâ bulanıktı. Masum birini vurmadan ateş edebilecek kadar net görmeye çalışarak başını salladı.

Sonunda, görüşü bir saniyeliğine netleşti. Nişan aldı ve ateş etti. Adamın bacakları büküldü ama kendini bekleyen arabaya doğru sürüklemeyi başardı. Yolcu koltuğuna oturdu ve kapıyı kapatmadan önce araba hızla uzaklaştı.

Nikki dört ayak üzerine kalkmayı başardı ve sonra cep telefonunu buldu. Kulakları çınlıyordu ama caddeden gelen ambulans sesini duyabiliyordu.

Birisi hızla ona doğru koşuyordu. Nikki sadece bir renk lekesi gördü. Silahını kaldırdı. "Dur yoksa ateş ederim."

"Benim." Liam onun yanına diz çöktü, elini sırtına koydu. "Neren yaralı?"

"Güzel. Siyah Mustang. Siyah bir Mustang'le gittiler. Lisedekilere b e n z i y o r d u ." Dili kalınlaştı ve midesi bulandı. "Doksanların modeli. Altı silindirli, sekiz değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece bir egzoz borusu. Sekiz silindirin her zaman iki egzoz borusu vardır. Bunu bana babam öğretti."

Yirmi Dört

Nikki buz torbasını başına bastırırken yüzünü buruşturdu. Ambulans Dr. Bahri'yle birlikte az önce ayrılmıştı ve Nikki normal görüşüne kavuşmayı başarmıştı. Liam'la birlikte HPH'nin lobisinde oturuyorlardı ve Liam hem Minneapolis hem de Saint Paul polisine emir yağdırıyordu. Eyalet polislerini çoktan aramış ve Mustang ile Sara'nın kırmızı minibüsü için arama bülteni çıkarmıştı.

"Polis bulabildiği tüm trafik kamerası görüntülerini topluyor ve yollara barikatlar kuruyor. Fazla uzağa gidemeyecekler."

Nikki birinin ona verdiği su bardağını boşalttı. "Ava'nın ve Eddie'nin dairelerine birer ekip gönderin. Adli tıp ekibimizin ilgilenmesini istiyorum. Sara hakkında ne biliyoruz?"

"Sadece rahatla." Liam ona bir bardak daha su uzattı. "Sağlık görevlileri beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini söyledi. Hastaneye gitmeni istiyorum."

"Bana biraz aspirin verin, iyi olacağım." Vücudundaki her kas ağrıyordu ama Nikki üç şüpheli kaçarken oturup bekleyecek değildi.

"Nikki-"

"Lütfen," dedi. "Söz veriyorum, kendimi daha kötü hissedersen ya da kusarsam gideceğim. Şu anda gitmiyorum."

"Sen de araba kullanmıyorsun."

"Bunu daha sonra tartışalım. HPH'nin güvenlik kayıtları elimizde mi?"

Liam iç çekti. "Evet."

Nikki ayağa kalktı ve sallanmamak için kendini zor tuttu. "Hadi gidelim." Onlar geçerken laboratuvara bir göz attı. Güvenlikli kapı açık bırakılmıştı ve iki üniformalı polis memuru herkesi içeri almıştı. Çalışanların yüzleri bembeyazdı ve birbirleriyle konuşuyorlardı. "Bu insanlarla görüştüğünüzden emin olun. İlk elden istiyorum, filtrelenmiş değil."

Telefonda telaşlı telaşlı konuşan düzgün takım elbiseli bir kadının yanından geçtiler. "Dr. Bahri'nin iyi olacağını söylediler. Ama size burada ihtiyacımız var."

Liam, Nikki'nin sorusunu o daha sormadan yanıtladı. "Bu laboratuvarın idari müdürü. Sara'nın altında çalışıyordu sanırım. Tıbbi direktör yardımcısıyla konuşuyor. Bu da insan kaynakları." Nikki için kapıyı açık tuttu.

Küçük personelin de herkes gibi sarsılmış görüldüğünü görebiliyordu.

Nikki sanki üzerinden bir Mack kamyonu geçmiş gibi hissetmiyormuş gibi konuşmaya çalıştı. "Güvenlik videolarını görmemiz gerek."

Genç bir kadın köşeden el salladı. "Onları çoktan çektim."

Nikki ayağa kalkmaya niyetlenmişti ama Liam bir ofis sandalyesi çıkardı ve ona dikkatle baktı. Patronun kendisi olduğunu ona hatırlatamayacak kadar canı yanıyordu.

Liam, "Bunları bu kadar çabuk getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil. Yardım edebildiğime sevindim. Buna inanamıyorum."

Nikki birkaç videonun hazır olduğunu görebiliyordu. "Sırayla oynatabilir misiniz lütfen?"

"Kesinlikle."

Laboratuvar kamerasından gelen bir videoda Ava'nın telefonu eline alıp hareketsiz kalışını sessizce izlediler. İki kez başını salladı ve sonra Nikki'nin anlayamadığı bir şey söyledi. Masasının üst çekmecesinin kilidini açtı ve sustalıyı laboratuvar cebine koymadan önce etrafına gelişigüzel bir göz attı. Cep telefonunu getirmeye başladı ama sonra fikrini değiştirerek büyük çantasından biraz nakit para aldı.

"Kaçmaya niyetliydi," dedi Liam. "Cep telefonunu yanına almadığı için onu takip edemedik."

"Nerede o çanta?" Nikki sordu.

"Bizde," diye cevap verdi Liam. "Resepsiyondaki görevliye Ava'ya ait her şeyi kasaya koymasını söyledim."

Nikki ona b a ş p a r m a ğ ı y l a onay verdi. Ağzını her açtığında çenesi ağrıyordu.

"Otoparkın güvenlik kamerasını kontrol ettik." Koyu renk gözlüklü, zayıf bir kadın bilgisayarından başını kaldırdı. "Sara'nın minibüsü yaklaşık

Siz ikiniz geldikten beş dakika sonra."

Nikki dişlerini sıktı ve omuzlarına yeni bir acı dalgası yayılınca hemen pişman oldu. "Gitmesine izin verdik."

Teknisyen kız, "Burası Dr. Bahri'nin ofisinin yanındaki koridor," dedi. Ava, Bahri'nin ofisine girmeden önce kendini çelikleştirmiş gibiydi.

Teknisyen başka bir videoya tıkladı. "Bu dışarıda, solumuzda. Laboratuvar önlüğünü bırakıp koştuğunu görebilirsiniz."

"Bekleyen erkek kardeşine," dedi Liam. "Ne kadar yakında yaşıyor?"

"Günün bu saatinde en az kırk beş dakika uzaklıkta." Nikki saatini kontrol etti. "Ava ve Sara'nın onu uyaracak vakti olmazdı."

Arkalarında bir boğaz temizlendi. Nikki tüm insan kaynakları personelinin onları hayranlıkla izlediğini fark etti.

Resepsiyon görevlisi öne çıktı.

"Ajan Wilson'ın 'Eddie'den bahsettiğini duydum. Sara, Eddie adında bir adamla çıkıyor. Kimse onunla tanışmadı ama ondan çok bahsediyor."

"Ne kadar uzakta yaşıyor?"

"Uhh..." Liam notlarını kontrol etti. "Buradan yaklaşık on dakika uzaklıkta. Polis şu anda oraya doğru gidiyor. Sara tıpkı Ava'ya yaptığı gibi ona da haber vermiş. Muhtemelen bir tür acil durum planları vardı," dedi Liam.

"Mustang'i kontrol ettin mi?" Nikki sordu.

"Bu Eddie'nin," dedi Liam. "Ve bir başparmak gibi göze çarpıyor. Şehirdeki her polisin bilgisi var. Onları durduracaklardır."

"Ava'nın cep telefonunu almaya nasıl başladığını ve sonra fikrini nasıl değiştirdiğini gördün mü?" Nikki sordu.

"Evet. Onu takip etmemizi istemedi. Ava Eden Prairie'de yaşıyor. Oraya giden bir ekibim var ve Miller'ın adamları da Eddie'nin evinde."

"Güzel. Sen ve ben laboratuvardaki herkesle konuşmalıyız ve Ava'nın çantasının içine bakmak istiyorum."

Ayrıca David Webster davasına kimin baktığını da bulması gerekiyordu -eğer tamamen soğumamışsa- ve parmak izi eşleşmesinden onları haberdar etmesi gerekiyordu.

Nikki ve Liam sonraki iki saati Ava'nın kayıtlarını ve özel hayatını araştırarak geçirdiler. Üç daireye de polis gönderilmişti.

Eddie'ninkine dokunulmamış gibi görünüyordu ama birinin her iki kadının dairesine de girdiği, muhtemelen tüm parayı ve değerli her şeyi aldığı belliydi. Bunu yapan Eddie olmalıydı. Sara onu arayıp uyardığında muhtemelen Sara'nın evinde kalıyordu. Kırmızı minibüsü Sara'nın apartman kompleksindeki her zamanki yerinde bulunmuştu ama Sara'dan hiçbir iz yoktu ve nereye gittiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Liam ve Miller Nikki'nin bu gece yola çıkmamasını istediler ama Nikki başının iyi olduğu konusunda ısrar etti. Eve gidip en iyi iki şüphelileri kaçırmıyormuş gibi davranamazdı.

Cep telefonu Tyler'ın numarasıyla çaldı.

Nikki içini çekti ve sabırsızca cevap verdi. "Hey, bu iyi bir zaman değil."

"Şehirde misin? Ya da yakın?"

Nikki'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Neden? Lacey iyi mi?"

Tyler, "O iyi ama okulda bir kavgaya karışmış," dedi. "Ağlıyor ve seni soruyor. Odasından çıkmasını sağlayamıyorum."

Nikki koltuğa yaslandı. Davayı bırakmak istemiyordu ve Braintree'yle konuşması gerekiyordu. Lacey Nikki'nin yaralandığını görünce çok üzülecekti. Ama Nikki onu görmeye gelmezse daha da üzülecekti.

"Ona yolda olduğumu söyle." Nikki küçük ofiste çantasını aradı. "Lacey'nin bana ihtiyacı var. Seninle sonra buluşuruz. Bir değişiklik olursa bana mesaj at."

Tyler, Nikki'nin evinden çok uzakta olmayan iki yatak odalı bir şehir evinde yaşıyordu ama HPH'den buraya gelmek trafiğin yoğun olduğu saatlerde otuz dakikadan fazla sürüyordu. Lacey'nin fiziksel olarak iyi olduğunu bilse de, onun odasına kapanıp annesi için ağladığını düşünmek Nikki'nin kalbini sızlatıyordu. Geçen gece Rory'lere dönmek yerine şehirde kalmalı ve Lacey'yle vakit geçirmeliydi ve bunun için kendini çok kötü hissediyordu.

Nikki caddeye park etti ve arka koltukta her ihtimale karşı cipte bulundurduğu kıyafet ve tuvalet malzemelerini aradı.

ofiste ya da bir davada sıkışıp kalıyordu. Çantayı kaptı ve aceleyle kaldırıma çıktı.

"Ah." Kaburgalarına yediği tekme yüzünden sağ tarafı ağrıyordu. Şimdiye kadar muhtemelen güzel bir çürüğü olmuştur ama en azından hiçbir yeri kırılmamıştı.

"Anne!" Lacey'nin çığlığı havayı doldurdu. İkinci kattaki balkondan Nikki'ye öfkeyle el sallıyordu. "Baba, annem geldi."

"Merhaba bebeğim. Baban beni özlediğini söyledi, ben de hemen geldim."

Lacey ortadan kayboldu ve bir saniye sonra ön kapı açıldı. Lacey koşarak Nikki'ye gitti ve kollarını beline doladı.

Nikki acı içinde dişlerini sıktı ama kızına sıkı sıkı sarıldı. Lacey ona gülümsedi, ağzında taze bir Kool-Aid lekesi vardı.

Nikki yüzünde ağlama krizinin izlerini aradı ama teni her zamanki gibi porselen gibiydi. Gözleri her zamanki heyecanı ile parlıyordu ve sesi kesinlikle ağlıyormuş gibi gelmiyordu. "Babam nerede?"

"Tam burada." Tyler kapının pervazına yaslanmıştı, üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı, kravatı gevşekti. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Nikki, Lacey'nin iyiliği için yüz ifadesini ve ses tonunu nötr tutmaya çalıştı. "Odasından çıktığını gördüğüme sevindim."

Tyler ayakkabılarına baktı ve boynunun arkasını ovuşturdu, bu onun bir yalana yakalandığını gösteren işaretiydi.

Lacey onun elini tuttu. "Anne, gel de yeni resmimi gör. Kelebekli bir tek boynuzlu at. Hâlâ kelebek bahçesi yapıyoruz, değil mi?"

"Evet." Nikki eğildi ve kızının başının üstünü öptü. "Neden içeri gidip resim malzemelerini almıyorsun, birlikte bir resim çizeriz. Babanla bir dakika konuşmam gerek."

"TAMAM." Lacey akortsuz bir şeyler söyleyerek oradan uzaklaştı.

Tyler, Lacey'nin arkasından kapıyı kapattı. "İyi misin? Acı çekiyormuş gibi yürüyorsun."

"Öyleyim." Nikki boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi. "Şoklanmak gerçekten berbat bir şey."

"Tanrım, Nik. Ne oldu böyle?"

"Ben iyiyim. Konuşmamız gerek."

İç çekti. "Dinle Nik, dün hakkında. Haddimi aştım. Özür dilerim."

"Evet, öyleydiniz ve özrünüzü kabul ediyorum. Ama sırf beni buraya getirmek için beni arayıp Lacey'nin üzgün olduğunu söylemen haddini aşmak olur."

Tyler şaşırılmış görünüyordu. "Biliyorum ama yalan değildi," dedi. "Okulda bir kavgaya karıştı. Üç gün boyunca teneffüsleri içeride geçirmek zorunda. Başı belaya girdiği için bu gece buz patenine gidemeyeceğimizi söyledim ve ağlayarak odasına gitti. Seni sordu."

Nikki kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu bana telefonda söylediğinden biraz farklı."

"Gelmeyeceğinden korkuyordum."

"Ve Lacey'i mi hayal kırıklığına uğratırsın, yoksa seni mi?"

"İkisi de." Tyler kızardı. "Sanırım senin başka biriyle görüştüğün fikri beni gerçekten şaşırttı."

"Bu adil," dedi Nikki. "Ama sen ve ben birbirimize karşı her zaman dürüst olduk, özellikle de Lacey konusunda. Bunu tekrar yapamazsın. Ve benim başkalarıyla görüşeceğimi ve senin de görüşmen gerektiğini kabul etmelisin. Sen sormadan söyleyeyim, ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum ve bilseydim de muhtemelen sana söylemezdim. Lacey'i henüz tanıştırmadım ve bunu yapmaya karar verdiğimde sana söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Sanırım isteyebileceğim tek şey bu." Çantasını işaret etti. "Kalıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Ekibe geri dönmem gerekiyor. Kaçmakta olan iki şüphelimiz var. Hemen gitmeyeceğim, Lacey için çok zor olacak ama uzun süre kalamam."

Nikki Lacey'yi odasında buldu, sanat malzemeleri büyük masasına ve zeminin çoğuna yayılmıştı. "Okulda kavga etmen de neyin nesi, böcek?"

"Gavin kelebek bahçemin aptalca olduğunu ve hepsinin kozadan çıkmadan ölmesini umduğunu söyledi. Onu yere serdim ve kendi işine bakmasını söyledim." Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylemişti ki Nikki neredeyse gülecekti.

"Bunu söylemesi pek hoş değildi ama etrafta dolaşıp kötü şeyler söyleyen insanlarla kavga edemezsiniz. Bundan daha iyi olmalı ve sizi rahatsız etmelerine izin vermemelisiniz."

"Ama insanlar neden bu kadar kaba? Ben insanlara kötü şeyler söylemem."

Nikki onun dalgalı saçlarını karıştırdı. "Sen mutlu küçük bir kızsın. Ama bazı çocuklar pek mutlu değildir ve bunun acısını diğer çocuklardan çıkarırlar."

"Neden mutlu değiller?"

"Pek çok sebep var. Herkesin bir şeyler yaşadığını ve bunun ne olduğunu her zaman bilemeyeceğimizi unutmayın. Yapılacak en iyi şey şefkatli olmaktır. Bunu yapabilir misiniz?"

Lacey başını salladı. "Sanırım öyle. Gavin böceklerim hakkında bir şey söylemediği sürece."

Bir saat sonra Nikki ve Lacey onun eskiz defterinin yarısını tek boynuzlu atlar, kelebekler ve mektuplarla doldurmuşlardı. Lacey ileri düzeyde bir okuyucu ve yazardı ve kendi hikâyelerini uydurmaya bayılırdı. Tyler spagetti yaptı ve Lacey kalıp yemesi için ona yalvardı. Nikki'nin midesi açlıktan gurulduyordu, bu yüzden razı oldu. Lacey sohbeti domine ediyor, günü ve okuldaki çocuklar hakkında gevezelik ediyordu. Nikki onu dinlemekten ve Tyler'a yanlış bir şey söylemekten endişe etmemekten mutluydu.

"Anne, telefonun yanıp sönüyor."

Nikki tezgâha gitti, midesi bulandı. Rory'yi aramayı unutmuştu. "Bu telefona bakmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Lacey'nin odasına vardığında telefonun çalması durmuştu. Nikki Rory'yi geri aradı, içinde bir endişe vardı.

"Selam," dedi. "Eve ne zaman geleceğini öğrenmek için sana birkaç kez mesaj attım. Izgarayı yakıp biftek yapmayı düşünüyorum."

"Izgaranız karla kaplı değil mi?"

"Onu temizleyeceğim ve sonra güverte kapısına kadar çekeceğim. Sonunda oturup her şeyi konuşabiliriz. Sence ne zaman evde olursun?"

"Ev" kelimesini duyunca midesinde taze kelebekler uçuştı. Rory'nin evi kesinlikle Tyler'ınkinden daha çok evi gibi geliyordu ve ayrı kaldıkları gecelerde onu özliyordu. Ama son birkaç günden sonra, Tyler'ın onu görmek için bu kadar hevesli görünmesini beklemiyordu.

Boğazını temizledi. "Aslında bu gece Saint Paul'de kalmam gerekiyor."

"Oh. Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi. "Bugün işler biraz çığırından çıktı ve iki şüpheli üzerimize koştı. Ben... uh... onlardan biri bana şok verdi-"

"Ne?" Sesi endişeyle doluydu. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece ağrım var. Tyler tam ortasında aradı ve Lacey'nin bana ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de hemen buraya geldim."

Bir süre sessizlik oldu. "Demek onun evindesin?"

"Şey, evet. Ben bu davada çalışırken Lacey onunla kalıyor."

"Orada mı uyuyacaksın?"

Sesindeki incinmişlik Nikki'nin kendini bir pislik gibi hissetmesine neden oldu. "Yemeğimi bitirir bitirmez ofise döneceğim."

"TAMAM." Sesi gergin geliyordu. "O zaman bu biftekleri buzdolabına geri koyayım."

"İyi misin?"

"Elbette," dedi. "Keşke beni de haberdar etseydin."

"Çok telaşlıydı. Kaçan üç kişi var ve içlerinden birinin Dana ve Kellan'ı öldürmüş olma ihtimali çok yüksek. Ayrıca Caitlin'in verdiği bilgilerle ilgili bir ipucum var."

"Doğru, biliyorum. İşini yapmalısın."

"Seni aramayı düşünmediğim için özür dilerim."

"Sorun değil." Sesi pek de havalı olduğunu düşünüyormuş gibi gelmiyordu. Sesi gergin geliyordu. "Diğer insanlara öncelik vermelisin."

"Bunun sorunumuzun bir parçası olduğunu biliyorum ve bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor. Sabah şehre dönüyorum," dedi Nikki. "En kısa zamanda kontrol edeceğim. Belki iş yerinize de uğrayabilirim-"

"Yarın olmaz. Çok telaşlı olacak." Son kelimeyi vurguladı.

Nikki içini çekti. Bip sesi Rory'nin telefonu kapattığını gösterince Nikki'nin boğazında bir yumru oluştu. Aramayı unuttuğu için Rory'nin neden incindiğini anlıyordu, ama Rory önemsiz davranıyordu.

Nikki Liam'ı kontrol etti ve Liam ona tüm önemli kavşaklarda ve otoyollarda barikatlar kurduklarını söyledi. Minneapolis ve Saint Paul eyalet polisiyle birlikte arama çalışmalarına katılmıştı.

Liam'da çözülmemiş Webster davasından sorumlu ajanın adı da vardı ve en kısa zamanda Nikki'yi araması için ona bir mesaj bırakmıştı.

"Ciddiyim patron," dedi Liam. "Dinlen. İşler hareketlenmeye başladığında seni arayacağım."

Yirmi Beş

Biri omzunu sarsıyordu. Nikki, açıklanamayan rüyaların montajına kapılmış, derin bir uyku çekiyordu. Dana'nın ölüm halindeki yüzü Nikki'nin aklından çıkmıyordu, sanki ona uzanmış ve hayati bir şey söylemeye çalışıyordu. Neyi kaçıırıyordu?

Elini itti. "Rory, uyumam gerek." El hareketsiz kaldı.

"Nikki. Uyan."

Tyler mıydı o? Gözlerini araladı ve kendini eski kocasına bakarken buldu. Bir an için onun evine nasıl gittiği ya da uyuyan kızına nasıl sarıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Saat kaç?"

"Neredeyse sabah 5. Liam seni aramaya çalışıyor. Acil olduğunu söylüyor." Tyler'ın sesi acı doluydu. "Rory mi? Mark Todd'un kardeşi, değil mi?"

Neden Tyler'ın evinde olduğunu ve onun neden Rory'yi sorduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Tyler yatağın yanında durmuş, gözlerinde incinmişlik ve hayal kırıklığıyla ona bakıyordu.

Nikki kolunu Lacey'ninkinin altından kaydırıp ve kızını uyandırmamak için dikkatlice yataktan kalktı. Baş ağrıyordu. "Bunu şu anda yapmayacağım Tyler."

"Tamam, ama bu dava bittiğinde konuşmamız gerek." Topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Nikki öfkesini yuttu ve cep telefonuna uzandı. Mutfakta şarjda bırakmıştı. Miller ona Braintree'nin aramalara cevap vermediğini ve onunla yüz yüze görüşmeleri gerektiğini bildiren bir mesaj atmıştı. Liam son on beş dakika içinde dört kez aramıştı.

Mustang bulundu. Beni ara.

Nikki, Eddie ve diğerlerinin aracı terk edip Kanada'ya giden bir yol bulmayı başaramamış olmalarını umuyordu.

Nikki telefonu açar açmaz Liam, "Uyandırdığım için özür dilerim," dedi. "Ama bu bekleyemez."

"Lütfen bana en azından birini arabada bulduğunuzu söyleyin?" diye sordu.

"Şehirlerin kuzeydoğusunda, I-10'un hemen dışında bir motelde saklanıyorlar. Son bir saattir onları izliyoruz ve odadan çıkmadılar. SWAT ekibim hazır ama burada olmak isteyeceğinizi biliyordum."

Nikki çoktan ayağa kalkmıştı. "Otuz dakika içinde orada olabilirim ama bir şeyler değişir ve içeri girmeniz gerektiğini düşünürseniz beni beklemeyin."

Telefonu kapattı ve Lacey'nin odasının etrafında dolanarak gece çantasını ve ayakkabılarını aldı. Nikki başı için birkaç aspirin aldı, sonra hızla dişlerini fırçaladı ve çantasında sakladığı kot pantolonunu ve sweatshirt'ünü giydi. Tyler'ı mutfakta kahve yaparken buldu.

"Bırak Lacey uyusun," dedi Nikki. "Ona çağrıldığımı ve onunla sonra konuşacağımı söyle. Ve onu sevdiğimi söyle."

Ona bakmadan bir seyahat kahvesi fincanı uzattı. "Veririm. Buna ihtiyacın olacak. Dikkatli ol."

"Teşekkür ederim." Nikki aralarındaki ilişkiyi bu şekilde bırakmak istemiyordu ama Liam'a yardım etmek istiyordu. Ve Eddie'yi yok etmek. "Sana sonra mesaj atarım."

Dün başlayan erime gece boyunca donmuş ve her şey kristalleşmişti. Nikki adresi GPS'ine taktı ve cipin motorunun ısınmasına izin verme zahmetine girmeden yola çıktı. Deri koltuklar hâlâ soğuktu ve havada nefesini görebiliyordu. En azından trafiğin en yoğun olduğu saatlere yetiyecekti.

Nikki kahveyi çabucak içti ve bir üzüntü hissetti. Tyler hâlâ kahvesini nasıl sevdiği gibi yapacağını biliyordu. Rory şeker konusunda onunla alay ediyordu.

"Bu baskına odaklan," dedi yüksek sesle. "Diğer her şeyle sonra ilgilenirsiniz."

I-10 yolu umduğu kadar boş değildi ama yine de iyi zaman geçirmeyi başardı. Çıkışı gördü ve sağ şeride geçmesi için işaret etti. Çıkış rampasında trafik sıkışmıştı. Onun bakış açısından

Nikki, Liam'ın brifing alanını kurduğu kavşanın bir tarafında, caddenin karşısındaki motelin görüş alanının dışında kalan dışının muayenehanesini görebiliyordu. Nikki Mustang'i aradı ama sabah güneşinin kardan parlayan ışıkları araçları ayırt etmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Birden bir kadın motelin otoparkında park etmiş arabalardan kaçarak koşmaya başladı ve Nikki'nin Eddie olarak tanıdığı iri yarı bir adam tarafından kovalandı. Doğruca işlek kavşağa doğru koşuyorlardı.

Nikki kornaya basarak Liam ve ekibinin dikkatini çekmeye çalıştıktan sonra torpido gözünden rozetini ve silahını çıkardı. Şarjörü taktı, flaşörlerini yaktı ve arabadan indi. Rozetini havaya kaldırarak trafiğin durmasını işaret etti ama trafiğin yoğun olduğu saat gelmişti ve sürücüler sabah işe gidip gelme telaşına o kadar kapılmışlardı ki çoğu hâlâ hızla geçip gidiyordu.

Ava kavşağa varmayı başarmıştı. Çılgınca Nikki ile kendisinden on metreden daha az mesafede olan Eddie'nin arasına baktı. Ava hızla yavaşlayan trafiğe bir göz attıktan sonra yola fırladı. Güney yönüne geçmeyi başardı. Nikki kuzeye giden trafiği durdurmayı başarmıştı ve Ava'ya şimdi koşmasını işaret etti.

Çok geç olana kadar bankete dalan adamı görmedi. Arabası Ava'nın bedenine çarptı ve Ava ön cama çarparak kaputtan yola yuvarlandı. Sürücü elinde cep telefonu ile iri gözlerle bakıyordu. Başka bir sürücü arabasından çıkmıştı. Nikki'ye el salladı. "911'i aradım."

Nikki aceleyle kanlar içinde yatan Ava'ya doğru koştu. Çevresel görüşünde Liam ve SWAT ekibinin onlara doğru koştuğunu gördü. Nikki Ava'ya önce ulaştı ama Eddie onun sadece birkaç saniye arkasındaydı.

Ava'nın göz kapakları titriyordu ve nabızı zayıftı. Nikki bacağının kırık olduğunu ve muhtemelen iç organlarında da yaralanmalar olduğunu söyleyebiliyordu. Ayrıca yüzünde dün olmayan sarıya çalan bir morluk vardı.

"Ava?" Eddie onun omuzlarını tutmaya başladı ama Nikki kolunu yakaladı.

"Ne kadar kötü yaralandığını bilmiyoruz. Onu hareket ettirmeye çalışmayın."

Eddie'nin bakışları onunkilere kaydı. "Bana kız kardeşimle ne yapacağımı söyleme."

Nikki karşılık veremedi Eddie, Liam tarafından ayağa çekildi ve kelepçelendi. Direnmeye başlayınca iki SWAT görevlisi yardım etmek için araya girdi, diğerleri de Ava'nın etrafını sararak trafikle ilgilendi. İçlerinden biri tıbbi eğitimle ilgili bir şeyler söyledi ve Nikki onun hareket etmeye başlayan Ava üzerinde çalışmasına izin vermek için yoldan çekildi.

"Ava?" Nikki diz çöktü ve ellerini kadının başının iki yanına bastırdı. "Hareket etmemeye çalış. Omurilik yaralanması geçiriyor olabilirsin." Ava'nın gözleri irkilerek açıldı. Bir süre Nikki'ye baktı. "Sen FBI'sın."

"Evet ve yolda bir ambulans var. Sadece hareketsiz kalman gerekiyor."

"Eddie nerede?"

Nikki medyanlara baktı. Eddie yüzüstü yatıyordu, elleri arkadan kelepçeliydi. Ağlıyor gibi görünüyordu.

"O iyi." Ava başını oynatmaya çalıştı ama Nikki onu tuttu. "Kıpırdamadan dur."

Öksürdü, ağzından kan sızıyordu. "Yalan söyledim. Ama onu öldürdü."

"Kim? Dana'yı Eddie mi öldürdü?" Nikki hâlâ gerçek bir neden bulamıyordu. Aklından korkunç bir düşünce geçti: Ya Maggie Anderson kız kardeşine bakması için Eddie'ye para veriyse? Ama Kellan bu işe nasıl karışmıştı?

Ava gözlerini kapattı ve Nikki onun uyuklamaya mı çalıştığını yoksa uyanık kalmak için mücadele mi ettiğini anlayamadı.

"Ava, Eddie kimi öldürdü?"

"Motelde. O motelde. Onun kalbini kırdı."

Yirmi Altı

"En azından birkaç saat önce onu boğdu."

Liam ve ekibi Sara'yı motel odasının kalitesiz halısının üzerinde, boynunda derin kırmızı izlerle yüzüstü buldu. Yüz ifadesi olduğu yerde sabitlenmişti ve vücudu çoktan katılaşmaya başlamıştı. Bayat çarşafklar ve eski mobilyalarla karışan ölüm kokusu Nikki'nin öğürmek istemesine neden oldu. Telefonun bulunduğu tek komodin devrilmiş, telefon prizi duvardan çekilip çıkarılmıştı.

Nikki ve Liam otel odasını aramış ve bir çanta dolusu nakit para bulmuşlardı. Bir torba kokain ve bir pipo, hesap çizelgelerine benzeyen şeylerle birlikte köşedeki küçük bir masanın üzerine bırakılmıştı. Nikki, "Çocukları bağımlı ebeveynlerden kurtarmaya çalışan bir grubun kokain **k u l l a n m a s ı** ironik," dedi. "En azından biri öyle."

"Bahsimi Eddie'ye yatırıyorum," dedi Liam. "Bir şeyin etkisindeymiş gibi davranıyordu. SWAT onu şokladı."

Nikki kaşlarını kaldırdı ve Liam ellerini havaya kaldırdı. "Sana ne yaptığını bilmiyorlardı ve bunu yapmalarını ben söylemedim. Direniyordu."

"Peki ya hesap tabloları?" diye sordu.

Liam, "Bir tür tuhaf kodla yazılmışlar," dedi. "Ama Sara'nın büyük çantasında bir dizüstü bilgisayar bulduk. Onu ve elektronik tabloları paketledim. Onları laboratuvardaki kriptolara götüreceğim."

"Onlara böyle dememizden nefret ettiklerini biliyorsun." FBI kriptanalistleri hemen hemen her tür şifreyi kırabiliyordu ve Nikki onlara her zaman hayranlık duymuştu. Bırakın böyle bir şeyi, bulmacalarda bile hiç iyi olmamıştı.

"Bu bir iltifat." "Ava mı?"

"Ameliyata giriyor," dedi Liam. "Kırık bacak, iç yaralanmalar, kafa travması. Pek iyi görünmüyor. Lanet olası eller serbest yasasını anlamak neden bu kadar zor?"

"İnsanlar hata yapacaklarını düşünmezler." Sürücü hayatının geri kalanını Ava'ya çarptığı görüntüsüyle geçirecekti ve Minnesota'da eller serbest yasası olduğundan ve telefonuyla konuştuğundan, ağır bir para cezası ve olası cezai suçlamalarla karşı karşıyaydı.

"Bu sabah nasılsın?" Liam sordu. "Çünkü pek iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece ağrım var. Lacey'i görmek yardımcı oldu." Nikki Tyler'ı aklından çıkaramıyordu. Rory'yi öğrendiğinde çok incinmiş görünüyordu ve onu nasıl daha iyi hissettirebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Courtney'yle her şeyi konuşması gerekiyordu ama şu an doğru zaman değildi. "Courtney takımını da getiriyor mu?"

"Biraz zaman alacak. Trafik kötü ve yaşlı bir kadın gibi araba kullanıyor." "Eddie nerede?"

"Miller'ın adamlarından biri birkaç dakika önce onu aldı. Sizi karakolda bekliyorlar."

Nikki boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi. "O tarafa gitmem senin için sorun olur mu?"

Başını salladı. "Burayı inceleyeceğiz ve ben de her şeyin laboratuvara ulaştığından emin olacağım. Sen Eddie'yle ilgilen, ben de Ava'yı kontrol edeyim." İçini çekti. "Sara'nın ailesini bulmamız gerek."

"Bildirimi polis yapsın. Laboratuvara haber verip Dr. Bahri'yi de kontrol edecek misiniz?"

"Tamamdır patron. Dün için Eddie'ye cehennemini yaşat."

Stillwater'a vardığında Nikki'nin adrenalini hâlâ pompalanıyordu. Laboratuvardaki kod adamlarının bilgiyi çabucak almasını umuyordu. Ava'nın birkaç yanlış test sonucundan daha fazlasından sorumlu olduğuna dair bir his vardı içinde. Ameliyattan sağ çıkamama ihtimali yüksekti ve Nikki Eddie'nin fazla bilgi paylaşmasını beklemiyordu. Zaten odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı. Braintree'nin mektup ve Webster davasındaki parmak izi eşleşmesi hakkında bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Telefonuna bir göz attı. Her şey olup biterken Rory'yle kavga etmemeleri iyi olurdu. Bip sesini bekledi. "Benim, ama sanırım beni sesli mesaja gönderdiğine göre bunu biliyorsun. Dün gece seni incittiysem özür dilerim. Sadece gerçekten kötü bir

Bir gün. Lütfen fırsat bulduğunda beni ara. Bugün çok yoğun geçecek ama aramanızı kaçırırsam sizi geri arayacağım."

Navigasyon sistemine geri döndü ve önündeki güne odaklanmaya çalıştı. Ava yalan söylediğini söylemişti ama ne hakkında? Ağabeyinden korktuğu belliydi ama dünkü tacizini abartmış mıydı?

Bluetooth'undan bir arama sesi geldi ve arayanın kimliğinde farklı bir numara görünene kadar Nikki'nin içinde bir umut ışığı belirdi.

"Bu Ajan Hunt."

"Ajan, dün gece aramanıza cevap veremediğim için üzgünüm. Ben Minnesota Soruşturma Bürosu'ndan Ron Bryant. Ekibinizden biri David Webster hakkında bilgi vermişti."

"Doğru, evet. Beni geri aradığınız için teşekkür ederim."

Bryant, "Sesli mesaj beni çok etti," dedi. "Gerçekten yeni bir bilgiye mi sahipsin?"

"Evet." Nikki ona Zach'in kaybolması, ailesinin onun kaçırıldığına inanması ve Zach'in odasında buldukları kanıtlar hakkında bilgi verdi. "Parmak izi analizi için FBI laboratuvarına götürdüm. Parmak izleri David Webster'ın bisikletinden alınanlarla eşleşti."

Bryant o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Nikki onu kaybedip kaybetmediğini merak etti. "Hâlâ orada mısın?"

"Laboratuvarınız kesin mi?" diye sordu.

Nikki, "Birden fazla kez çalıştırdılar," dedi.

"Yüce Tanrım." Bryant'ın sesi boğulmuş gibiydi. "Bu davadaki asıl ajanın ben olduğumu biliyor musun? Faili meçhuller birimine gitmemin bir nedeni de David'di. O benim sorumluluğumda."

"Anlıyorum," dedi Nikki. "Şu anda parmak izlerinden sadece birkaç kişinin haberi var. Eddie'yle konuştuktan sonra Chisago İlçe Şerifi'ne gidip bu kanıtlar ortaya çıktıktan sonra soruşturmayı nasıl yürüttüklerini öğreneceğim. David Webster'ın kaybolmasıyla Zach'in kaybolması arasında çok uzun yıllar var. İkimiz de biliyoruz ki, eğer bu kişi iki çocukla da ilişkiye girdiyse, muhtemelen düzinelerce başka çocuğa da saldırmıştır."

"Kahretsin," dedi Bryant. "Kaliforniya'da bir adli tıp konferansındayım. Birkaç gün daha şehre dönemem."

"Açıkçası bu sizin kararınız, ama siz gelene kadar vakayla ben ilgilenebilir miyim?" Nikki sordu. Bu ideal değildi ve görevi devralmak konusunda isteksizdi ama Bryant'ın yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Caitlin'in tekrar hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu; Zach'in artık onun sorumluluğunda olduğunu hissediyordu.

"Teşekkür ederim. Daha fazlasını öğrenene kadar bunu gizli tutma şansımız var mı? Yapmak istediğim son şey Webster'lara boş yere umut vermek."

"Kesinlikle. Siz onlara söylemeyi seçene kadar bizim çevremizde kalacak." Bryant ona teşekkür etti ve o da kendisini bilgilendirmeye devam edeceğine söz verdi.

Miller'ın masa çavuşu Nikki'ye Eddie'nin zaten sorgu odasında olduğunu ama Miller'ın Nikki'yi beklediğini söyledi. Tuvalette durdu ve yüzüne soğuk su çarptı. Miller'ı odanın dışındaki koridorda sabırsız bir kaplan gibi volta atarken buldu. Nikki'yi görünce yürümeyi bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu. "Sert. Konuşuyor mu?"

"Denemedim," dedi Miller. "Bırakayım da demlensin diye düşündüm. Zaten ilk fırsatı hak ediyorsun. Sence Dana'nın cinayetinde iyi mi?"

"Bence çok büyük bir ihtimal var. Kellan'ın bu işe nasıl karıştığını bilmiyorum ama tahminimce Eddie, Dana'nın uyarısını dikkate almadığını duyunca onun icabına bakmaya karar verdi." Yine de bir şey onu rahatsız ediyordu. Eddie, Dana'nın ona karşı geldiğini nereden biliyordu? Maggie Anderson Cuma günü olanlardan sonra onu arayıp Dana'ya göz kulak olmasını mı istemişti? "Benimle gelmek ister misin?"

Miller başını salladı. "Eğer ihtiyacın olduğunu düşünürsen ben buradayım. Ben."

Eddie hâlâ kelepçeliydi, çenesini göğsüne dayamıştı. Nikki kapıyı kapattı. görüşme odasının kapısına sertçe vurdu ve adam sarsıldı. Cam gibi gözlerinin altındaki koyu halkalar, kızın en son ne zaman kullandığını merak etmesine neden oldu.

"Kız kardeşin ameliyatta yaşam mücadelesi verirken uyukluyor muydun?" "Uyuklamıyordum. Dua ediyordum."

"Güzel," dedi Nikki. "Mümkün olan her türlü yardıma ihtiyacı var." Sertçe oturdu, Eddie'ye ne kadar acı çektiğini göstermemeye kararlıydı.

Dün. "Bana hikayeyi kendi açından anlatmak ister misin?"

Çenesi gergindi, gözlerinin kenarında nem vardı. "Asla kimseyi incitmek istemedim. Ava'nın ne söylediğini ve Sara'nın ona arka çıktığını öğrendiğimde kendimi kaybettim. Sara'yı yakaladım ve onu boğmadan duramadım."

"Kokainle kafayı bulmuş olmak yardımcı olmuyor." Kayıtsızca omuz silkti.

"Maggie Anderson size Dana'nın testleri kimin tahrif ettiğini bulmak için özel bir dedektif tutmayı düşündüğünü söyledi. Bu yüzden mi Dana'nın dairesine gidip onu dövdünüz?"

Omuzları gerildi. "Ben yapmadım."

Nikki bunu şimdilik kendi haline bıraktı. "Bütün bunlar nasıl başladı? Çünkü Ava'ya göre-"

"Ne dediğini biliyorum ve bu bir yalan. O ve Sara bir gece içtikten sonra bu fikri ortaya attılar. İkisinin de başını ağrıtan faturalar varmış ve bunun para kazanmanın ve çocuklara yardım etmenin bir yolu olduğunu düşünmüşler. Ava beni ikna etmenin zor olmayacağını biliyordu. Bu lanet sistemden nefret ediyorum."

"Ben de öyle duydum. Bu ne zaman başladı?" "Yaklaşık bir yıl önce."

Nikki ona tiksintiyle baktı. "Kaç kişi?"

Omuz silkti. "On mu? On beş mi? Onları taradım ve yeniden toparlanma şanslarının ne olduğunu öğrendim."

"O zaman berbat bir iş çıkardın," diye cevap verdi Nikki. "Dana Rhodes neredeyse bir yıldır ayıktı. Başarmak için iyi bir şansı vardı. Ne olursa olsun, bunların hiçbirini yapmaya hakkın yoktu."

Eddie masaya baktı. "Kız kardeşi bunun önemli olmadığını söyledi. Dana'nın daha önce aylarca ayık kaldığını ve her seferinde nüksettiğini söyledi."

Nikki, "Bu sefer olduğu kadar uzun süre değil," diye belirtti. "Mahkeme raportörü olarak test sonuçlarının sürekli negatif çıktığını biliyordunuz. Neden Maggie'nin seni Dana'nın ayık kalamayacağına ikna etmesine izin verdin?"

"Bana ücretimizin iki katını teklif etti. Bununla gurur duymuyorum ama Sara'ya bir nişan yüzüğü almak istedim. Gösteriş yapabileceği gerçekten büyük bir tane. Ve yeni evim için depozitoya ihtiyacım vardı."

"Maggie sana beş bin verdiğini söyledi."

Başını iki yana salladı. "On bin nakit parası vardı ve hepsini bana teklif etti. Ben de aldım."

Maggie para konusunda yalan söylemişti, ama neden? Joe'nun öğrenmesinin etkisini azaltmak için mi? "Ama Dana masumiyetini kanıtlamak istiyordu. Bunu yapacak destek sistemi de vardı. Maggie, Dana'nın dairesine gidip onu tehdit etmen için sana para mı verdi?"

"Onun dairesine hiç gitmedim," dedi kısaca.

Nikki masaya doğru eğildi. "Onun dairesinde parmak izlerin var, Eddie."

Adam ona baktı ve kadın onun blöfünü görmesini bekledi. Ama adamın omuzları çökmüştü. "Maggie'nin bana söylemesine gerek yoktu. Dana'yla konuşmaya gittim ve işler kontrolden çıktı."

"Yine de durmadı, bu yüzden ondan kurtulmanız gerekiyordu," dedi Nikki. "Bileklerini bu kadar etkili bir şekilde kesmeyi kim biliyordu? Ve neden Kellan? Bir şey mi gördü?"

Eddie soldu ve öne doğru eğildi, iri ellerini yumruk yaptı. "Onu ben öldürmedim. Ava sana asla böyle bir şey yapmayacağımı söylemiş."

Nikki, "Aslında senin öfke sorunların olduğunu ve eğer onları öldürdüysen bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi," diye açıkladı. "Ve bu sabah olanları göz önüne alırsak, sanırım böyle bir şeyi asla yapmayacağını göz ardı edebiliriz. Geçen hafta sonu neredeydin?"

Eddie dişlerini sıktı, gözlerinde nefret yanıyordu. "Eve."

"Bütün hafta sonu mu? Doğrulayabilecek biri var mı?"

Masaya doğru baktı. "Sara yapabilirdi."

"Artık böyle bir şey olmayacak," dedi Nikki. "Maggie Anderson hafta sonu seni hiç aradı mı? Senden kız kardeşine bakmanı istedi mi?"

"Hayır," dedi Eddie. "Bana kız kardeşinin özel dedektif tutma planından bahsettiğini den beri onunla konuşmadım."

Nikki onun küçük gözlerine bakarak ona inanıp inanmadığına karar vermeye çalıştı. Dana'yı Kellan'ın cesediyle birlikte ortadan kaldırmayı kabul ettiğine göre, Maggie bu işe karışması için ona bir miktar para vermiş olmalıydı.

"Dana'yı mı takip ediyordun?" Nikki başka bir yol denedi. "Onun Anderson'lara gittiğini gördün ve Kellan'ı alıp sonunda hepinizi ifşa edeceğini anladın, bu yüzden mi saldırdın? Kellan'ın ölümü bir kazaydı, değil mi?"

Burun delikleri alevlendi. "Bana karşı hiçbir şeyin yok ve hiçbir şey elde edemeyeceksin. Seninle konuşmam bitti."

Yirmi Yedi

Miller onları Chisago İlçesi Şerifinin ofisine götürürken Nikki tüm notlarını gözden geçirdi ve son olayları anlamaya çalıştı. Eddie Sara'yı öldürmek ve bir polis memuruna saldırmakla suçlanıyordu ve şu anda kefaletle serbest bırakılmak için hâkimin karşısına çıkmayı bekliyordu. Yargıç kefaleti belirlerse, Eddie kaçmaya çalıştığı için kefalet yüksek olacaktı. Bugün cumartesiydi, yani pazartesi sabahına kadar hâkim karşısına çıkmayacaktı, dolayısıyla Dana ve Kellan'ın ölümleriyle ilgili olarak onu suçlayacak yeterli fiziksel kanıt bulmak için biraz zamanları vardı.

Nikki, "Eddie'nin bir anlık öfkeyle cinayet işleyebileceğini biliyoruz," dedi. "Ama aklını başına toplayıp olay yerini düzenleyebileceğinden emin değilim. Kız kardeşi ve kız arkadaşı içki içerken test fikrini ortaya attı, yani işçi arı o. Ava konferansta değildi ama bu Dana'yı ortadan kaldırma planından haberdar olmadığı anlamına gelmez. Ne yazık ki bilinci yerine gelmeyebilir. Sara öldü ve Eddie konuşmuyor."

"Yani bunu kadınlar planladı ve Eddie de kiralık katil miydi?"

Nikki omuz silkti. "Bilmiyorum. Kesinlikle ürkütücü biri ve belli ki öfke sorunları var. Ama Dana ve Kellan hakkındaki inkârı samimi görünüyordu. Konuşmayacak ama avukat da istemedi. Sara'nın cinayetinden içeri gireceğini bildiği için ya umursamıyor ya da gerçekten bu işe karışmamış. Liam tüm mali durumlarını araştırıyor ve şu ana kadar işe yarar bir şey bulamadı."

"Parayı sakladılar. İzini sürmek çok daha zor. Maggie ayrıca Eddie'ye beş bin ödediğini söyledi," diye açıkladı Miller. "O on bin olduğunu iddia ediyor."

"Tahminimce birazını kendine saklıyordu," dedi Nikki. "Ve Joe'nun onun ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri olduğunu sanmıyorum. On bin doları kabul etmek istememiş olabilir."

Miller iç çekti. "Bu sabah savcıyla görüştüm. Bu bir yetki alanı kabusu. Ava ve Eddie Hennepin County'de yaşıyor. Sara laboratuvarla birlikte Ramsey'de. Suçlama konusunda tartışıyorlar."

Maggie Anderson. Washington Bölge Savcısı, içinde bulunduğu koşulları ve bizi Eddie'ye götürmesini göz önünde bulundurarak bir anlaşma yapmak ve ona bir şans vermek istiyor. Diğerlerinin henüz aynı fikirde olduğundan emin değil."

Nikki, Maggie'nin testi tahrif ettirmekteki tek amacının yeğeninin iyiliği olduğuna ikna olmamıştı. Kız kardeşine karşı çok fazla kızgınlık duyuyordu ve Dana'nın hayatını kontrol etmekten zevk alıyor gibi görünüyordu. Dana'nın savaşımadan gitmeyeceğini ve Maggie'nin sahtekârlığını kanıtlamayı planladığını öğrenmek onu çileden çıkarmış olabilirdi. "Eğer Dana'yı Eddie öldürdüyse, bence Maggie bunu yapması için ona para verdi. Liam'a offshore hesapları araştırmasını ya da Kellan'ın güvenine girmesinin bir yolu olup olmadığına bakmasını söyleyeceğim. Yine de, Kellan için endişelendiğinden olsa bile, yaptığı şey oldukça duygusuzca. Ama eğer katil Eddie ise, gerçek nedeni ne?" Nikki Miller'a baktı. "Dana'yı tehdit etti ve ona vurdu, bunu biliyoruz. Ama oğlunu alıp almaması neden umurunda olsun ki? Sistemin içinde çalışıyor. Bunu yapmasının, testle ilgili suçlamalarının yargıç nezdinde herhangi bir geçerliliği olma ihtimalini ortadan kaldırdığını biliyor olmalı."

Miller başını salladı. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Motive olduğu tek şey para gibi görünüyor, bu da bizi Maggie'ye geri getiriyor, lanet olsun."

Miller Chisago şerifinin otoparkına girdiğinde Nikki ılık kahvesini boşalttı. Saat daha sabahın 10'u bile olmamıştı ve Nikki üçüncü fincanını içiyordu. "Bu adamla konuşmaktan gerçekten korkuyorum."

Caitlin'in aracını gördü ve Miller park etmeye fırsat bulamadan Caitlin arabasından inip volta atmaya başladı.

Nikki, "Ona boş yere umut vermek istemiyorum," dedi.

"Ben de öyle. Ama bunun önemli olduğundan emin değilim. Kendini Zach'in hâlâ hayatta olduğuna ikna etmiş durumda."

Caitlin, cipten çıkar çıkmaz Nikki'nin yanına koştu. Hâlâ solgun ve yorgundu ama gözlerinde bir umut parıltısı vardı. "Bu doğru mu?"

"Evet, parmak izleri uyuşuyor ama beni dinleyin. Şu an itibarıyla, Zach'in muhtemelen gitmiş olduğu gerçeğini değiştirecek hiçbir şey yok. Fazla umutlanmanı istemiyorum."

"Bir katil tarafından yetiştiriliyordu," dedi Caitlin. "Şapkasının açıkta bırakılma şekli. Bunun bir örtbas olduğunu göremiyor musun? O adam

oğlum var."

"Caitlin, sakinleşmen gerek. Sana inanıyorum ve olayların özüne inmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız ama Braintree'yi halletmemize izin vermeni istiyorum."

"Peki," dedi Caitlin. "Ama ben de seninle gelmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Dışarıda bekleyebilirsin. Ve eğer David Webster hakkında birine bir şey söylersen-"

"David Webster ile olan bağlantıyı kimseye söylemeyeceğim. Tek umursadığım oğlum."

"Güzel," dedi Nikki. "Eminim parmak izi eşleşmesi duyulursa bu adamı bulma şansımızı kaybedeceğimizi biliyorsunuzdur."

Chisago şerif ofisi Washington County'ninkine benziyordu, ancak bina daha yeniydi ve masa çavuşu her şeyden çok Braintree'nin özel sekreteri gibi görünüyordu.

Braintree, Nikki ve Miller'ı ofisine almadan önce yirmi dakika bekletti ve Nikki, Caitlin'in bitmek bilmeyen sabırsız mesajları yüzünden telefonunu sessize almak zorunda kaldı.

Braintree masasının kenarına oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak ikisine baktı. Kabadayılığı Nikki'ye o anda Hardin'i o kadar çok hatırlatmıştı ki, kendi kendine bu adamın ona yanlış bir şey yapmadığını söylemek zorunda kalmıştı.

"Eğer konu Reeves'in çocuğuysa, bunu duymak istemiyorum." Ofisinin otoparka bakan büyük penceresini işaret etti. Nikki onun bakışlarını takip etti ve dişlerini sıktı. Caitlin binanın önünde volta atıyordu. "O neden burada?"

"Zach Reeves onun oğlu."

Nikki, Braintree'nin yüz ifadesinin kızgınlıktan acımaya dönüşmesini izledi. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. Keşke bana en başından söyleseydi."

"Bir fark yaratır mıydı?" Nikki sordu.

"Soruşturmamda, hayır. Ama ona karşı davranışımda, evet. Onu sadece kana susamış bir muhabir olarak gördüm."

"O duyguyu biliyorum ama hayal görmüyor."

Braintree sıkıca, "Zach öldü," dedi. "Cesedini bulmak ve olayı aydınlatmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Nikki, "Şimdiye kadar sizinle aynı fikirdeydim," dedi. "Ama elimizde yeni bilgiler var." Nikki mektubun bulunduğu kanıt torbasını ona uzattı. "Caitlin bunu Zach'in odasından almış. Yatağının altına sıkıştırılmıştı."

Braintree gözlerini kapattı. "Ve onu sana getirdim. Muhteşem."

"Okuyun." Nikki, kanıtların kirlenmesini önlemek için plastik bir kılıf içine koyduğu mektubu ona uzattı.

Braintree şakaklarını ovuşturdu ama mektubu açtı ve okumaya başladı. "Tanrım. Dünya sapıklarla dolu. Sizin ya da büyükanne ve büyükbabasının bunu Zach'e kimin vermiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Nikki Miller'a baktı ve Miller ona devam etmesini işaret etti. Mektubun parmak izini alan kişi kendisi olduğu için Braintree'ye haberi verme onurunun kendisine ait olduğunu söylemişti. Nikki, "Ailesinin kimseden haberi yok ama bu adamların nasıl çalıştığını sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi. "Mektubu parmak izi için FBI adli tıp laboratuvarına götürdüm. Parmak izleri 1996 yılında David Webster'ın bisikletinde bulunan izlerle eşleşti."

Braintree sandalyesine çöktü. "Emin misiniz?"

"Evet," dedi Nikki. "Laboratuvarım çok titizdi. BCA'daki faili meçhuller ajanına haber verdim."

"Bu benim yetki alanım." Braintree mektubu aralarında tuttu, açıkça Nikki'ye geri verip vermemeyi tartışıyordu. Sonunda içini çekti ve mektubu ona uzattı. "Teknik olarak bu benim kanıtım. Bana bundan bahsetmeliydin."

Nikki kanıt çantasını çantasına yerleştirdi. "Bu kimin davası olduğuyla ilgili değil ve seni aramaya çalıştım. Aramamı kabul etmeni engelleyen şeyin egon olduğunu varsayıyorum."

"Zach benim bölgemde yaşıyor. Mektup benim bölgemden geldi," dedi Braintree.

Miller, "Danny, bu tartışmayı neden yaptığımızı bilmiyorum," dedi. "Öncelikli olan kurbanlar ve aileleridir. Ve Nikki'nin yargı yetkisi var. Tanrı aşkına o FBI'dan."

Braintree, "İşini bir adamın kariyerini mahvetmeye yardım ederek kazanan adam söylüyor bunu," diye tersledi. Nikki'ye ters ters baktı. "Hardin'e yaptığın gibi beni de alaşağı etmene izin vermeyeceğim. Ve sen de bu işten sıyrılamayacaksın."

ve davamı kontrol altına al çünkü spot ışıkları altında olmayı seviyorsun."

Miller, "Buradaki hiç kimse bunun haber olmasını istemiyor," dedi. "Bu adam yirmi beş yıl boyunca başını öne eğdi. Nasıl saklanacağını biliyor."

"Buraya seni de işin içine katmak niyetiyle geldim." Nikki ses tonunu dengede tutmayı zar zor başardı. "BCA'daki Ajan Bryant başından beri David Webster davası üzerinde çalışıyor ve çalışmaya devam edebilmek için faili meçhuller birimine geçti. Ne yazık ki şu anda Kaliforniya'da bir konferansta ve birkaç gün buraya gelemeyecek. O zamana kadar işleri benim yürütmemi istedi."

"Umurumda değil," dedi Braintree. "David Webster'ı kimin öldürdüğünü bulmanın anahtarı Zach ve o burada yaşıyor. Neden bu dava üzerinde çalışmayayım ki?"

"Kimse senden bu dava üzerinde çalışmamamı istemiyor," dedi Nikki soğukkanlılıkla. "Ama BCA ve FBI'ın sizin sahip olmadığınız pek çok kaynağı var. Farklılıkları ve yetki alanı çekişmelerini bir kenara bırakmalıyız."

"Peki," dedi Braintree. "Ama katılmadığım bir şey için memurlarımı harcamayacağım. Nehri arayarak doğru şeyi yaptığımıza inanıyorum." Braintree'nin çenesindeki bir kas seğirdi. "Ben Reeves bir gazi. Körfez Savaşı sırasında orduda görev yapmış, sonra da Minnesota Ulusal Muhafızları'na katılmış. Laboratuvarınızın onun parmak izlerine ulaşması çok zor olmasa gerek."

"Teşekkür ederim." Nikki hemen Courtney'ye mesaj atarak bilgileri iletti. Ben'den şüphelenmiyordu ama onun parmak izleri gerçek şüphelileri araştırmanın yolunu açacaktı. "Yeni bilgileri sana bildireceğimden emin olabilirsiniz."

Braintree homurdandı ve masanın arkasına oturdu. Umursamaz bir tavırla el salladı. "Çıkarken kapıyı kapat."

Caitlin dışarı çıkar çıkmaz atladı. "Bu zaman kaybı," diye yarı bağırdı. "Ben sert biri olabilir ama aynı zamanda iyi bir adamdır. O ve Zach'in babası çok yakınlardı ve Teddy'yi kaybetmek Ben'i neredeyse öldürüyordu. Bence Zach'le ilgilenmek onun hayatını kurtardı. Ben o adam değil."

"Eminim öyle değildir." Nikki sakince konuştu. "Bu sadece rutin bir şey."

"İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyormuşum gibi konuşma benimle." Caitlin ona ters ters baktı. "İstismara uğrayan çocuklarla ilgili istatistikleri biliyorum. Genellikle onlara yakın olan biri. Ona neden baktığını biliyorum ve sana söylüyorum Ben bunu asla yapmaz. Zamanını boşa harcıyorsun."

"Courtney'nin parmak izlerini kontrol etmesi çok uzun sürmeyecek. Bu zaman kaybı değil." Nikki doğrudan Caitlin'e baktı. "Bize mektubu getirdiğin ve bir soruşturmanın nasıl yürüdüğünü bildiğin için seni işin içinde tuttum. Ama bence artık kenara çekilmen ve işimizi yapmamıza izin vermen gerekiyor."

Caitlin, "Ben kenarda oturabilecek bir insan değilim," dedi.

Nikki şu anda bu konuda baskı yapmayacaktı ama Caitlin'in peşine daha fazla takılmaya da hiç niyeti yoktu. "Gidip Reeves'lerle konuşalım."

Yirmi Sekiz

Ben ve Helen, Shafer Kasabası'nın eteklerinde, St. Croix Nehri'nden sadece birkaç mil uzakta yaşıyorlardı. Evleri Anderson'larınkı kadar kırsal değildi ama Zach otobüs durağına birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Caitlin önceden haber vermiş olmalıydı çünkü Helen Reeves kimse araçlarından inmeden ön kapıyı açtı.

Büyük boy kazağının içinde titreyen Helen onları seksenler tarzı çiftlik evine götürdü. Duvarlarda Zach'in ve Nikki'nin rahmetli babası olduğunu düşündüğü adamın resimleri sıralanmıştı. "Mutfakta herkes için yer var. Ve taze kahvem var," dedi Helen onlara.

Ben Reeves masada oturmuş, omuzlarını kamburlaştırmış, kahvesine bakıyordu. Nikki kendini tanıttığında ayağa kalktı ve sonra sanki bütün çabasını harcamış gibi tekrar yerine oturdu. Caitlin omzunu ovuşturdu, o da elini okşadı.

Helen masaya dört fincan kahve ve küçük bir sepet dolusu şeker koydu. "Krema alan var mı?"

"Nikki sever," diye yanıtladı Caitlin. "Kahvesinin gerçek kahve gibi görünmemesini seviyor."

Nikki alaycı bir ifadeyle, "Bu daha çok tadıyla ilgili," dedi.

Helen ona küçük bir seramik sürahi dolusu krema uzattı. "İhtiyacın olduğu kadar al. Bizi dinlemeye istekli olduğunuz için çok minnettarım. Şerif deli olduğumuzu düşünüyor."

Nikki nazikçe, "Şerif Braintree hâlâ davayla ilgileniyor," dedi. "Mantıklı bir kanıt izini takip ediyor. Ama yeni bir gelişme oldu ve ben de devreye girip yardım etmeyi kabul ettim." Daha çok Braintree'nin bu konuda fazla seçeneği yokmuş gibi. Nikki nazikçe, "Şu an itibariyle en mantıklı açıklamanın Zach'in boğulduğu olduğunu açıkça belirtmek isterim," dedi, "ancak artık mektuptan haberdar olduğumuz için bazı şeyleri yeniden değerlendiriyoruz."

Dördü, BCA birkaç gün içinde Webster'ın ailesini bilgilendirene kadar baskı eşleşmesinden bahsetmeme konusunda anlaşmışlardı ama Nikki, Ben ve Helen'in onlara yeterince bilgi verebileceğini umuyordu

Zach'in hayatı hakkında bilgi sahibi olurlarsa, parmak izlerini bırakan kişiyi bulma şansları olur.

Ben öfkeden kıpkırmızı kesildi ve masaya baktı ama Helen başıyla onayladı. "Hiçbir fikrimiz yoktu. Mektubu kimin gönderdiğini öğrenmenin bir yolu var mı?"

Nikki, "Tahminime göre elden teslim edilmiş," dedi. "Eğer sorun olmazsa, teknik ekibimizin Zach'in dizüstü bilgisayarına bakmasını istiyorum. Bilgilerin nasıl gizlenebildiğini görseniz şaşırırsınız. Eğer bu kişi Zach'le internet üzerinden bağlantı kurmaya çalıştıysa, bir isim ve muhtemelen bir yer bulma şansımız var."

"Neye ihtiyacın varsa al." Ben'in yıpranmış yüzüne renk geldi. "O yaşıyor."

"Son birkaç aydır Zach'in hayatında çalkantılar olduğunu ve öfkeli olduğunu biliyoruz." Nikki Ben'in iyimserliğine değinmedi ama Zach'in gerçekten kaçırıldıysa hâlâ hayatta olduğuna dair pek umudu yoktu. Aradan çok fazla zaman geçmişti. "Evden uzakta daha fazla zaman mı geçiriyor? Okuldan sonra eve daha geç mi geliyor?"

"Bazı günler," dedi Ben. "Akşam yemeğine kadar işten eve gelmiyorum. Helen lisede çalışıyor, o yüzden eve daha erken geliyor. Birkaç kez otobüsü kaçırdı. Bir arkadaşında takıldığını ya da ödev yaptığını söylerdi. Biraz rahat bırakmaya çalıştık. Hepimize çok kızgın."

"O günlerde eve nasıl geldi?" Nikki sordu.

"Onu birkaç kez ben aldım," dedi Helen. "Ama bize arkadaşının ailesinin onu bıraktığını da söyledi. Sanırım ailesiyle teyit etmeliydik ama yalan söylediğini düşünmedik." "Ulaşabileceği herhangi bir aile dostu ya da akrabası var mı?"

ne kadar?" Zach'e erişimi olan herkesle konuşmaları ve mümkünse parmak izlerini karşılaştırmaları gerekiyordu.

Her iki büyükanne ve büyükbaba da başlarını salladı ama Ben cevap verdi. "İkimiz de tek çocuğuz. Kuzenlerimizle pek görüşmüyoruz. Zach de pek iletişime geçecek bir tip değil. Utangaç bir çocuk."

"Peki ya arkadaşları?"

"Birlikte vakit geçirdiği birkaç çocuk var," dedi Helen. "Eskiden onlarla daha çok vakit geçirirdi ama son zamanlarda daha az

sosyal."

"Bize Zach'in hayatındaki yetişkinlerin bir listesini yapabilir misiniz? Arkadaşlarının aileleri, öğretmenleri?" Nikki sordu.

Helen başını salladı. "Ve hepsiyle konuşacak mısın? Gerçek bir soruşturma yapacak mısınız?"

"Şerif Braintree nehirde arama yapmaya devam eden ekiplere sahip olacak. Şerif Miller ve ben Zach'in arkadaşları ve öğretmenleriyle konuşacağız."

Helen Nikki'nin ellerini tuttu. "Teşekkür ederim. Sanırım odasını aramak istiyorsunuz?"

Nikki, Helen'in yüzündeki rahatlamaı görmekten mutluydu ama aileye boş yere umut vermekten de endişe ediyordu. Zach boğulmamış olsa bile, hâlâ hayatta olma ihtimali çok düşüktü. "Bu harika olur, teşekkür ederim."

"Bu koridorun sonunda," dedi Helen. "Caitlin, neden bizimle gelmiyorsun?"

Caitlin şaşırılmış görünüyordu ve gözleri şüpheli bir şekilde ıslaktı. Belli ki bu davet onun için çok şey ifade ediyordu. Nikki aile arasındaki dinamiklerden emin değildi ama şu ana kadar Reeves'lerin Caitlin'i Zach'in hayatının bir parçası olarak gördükleri anlaşılıyordu.

Zach'in odası Marvel süper kahramanlarının çeşitli koleksiyonlarının yanı sıra çok sayıda çizgi romanla doluydu. Matematik kitabını yatağının üzerinde açık bırakmıştı, sanki geri gelip ödevini bitirmeye niyetliymiş gibi.

"Biraz dağınıktır." Helen utanmış görünüyordu. "Düzeltecektim ama Caitlin bu şekilde görmek isteyeceğini söyledi."

"Haklı," dedi Nikki. "Ve onun yaşındaki bir çocuktan beklediğim şey de bu." Nikki çekmeceli sandığı işaret etti. "Buna bakabilir miyim?"

"Elbette. Neye ihtiyacınız varsa."

Nikki lateks eldivenlerini giydi ve odayı incelemeye başladı. Zach pek düzenli bir çocuk değildi, kıyafetlerinin çoğu çekmecelerde gelişigüzel duruyordu ama Nikki olağandışı bir şey bulamadı. Dolabı standart boyutlardaydı ve tahmin edilebileceği gibi doluydu.

Caitlin, "Kıyafetlerini gözden geçirdim ve tüm paltolarının ve pantolonlarının ceplerini kontrol ettim," dedi. "Hiçbir şey bulamadım."

Nikki, Helen'in önünde Caitlin'i azarlamak istemiyordu ama parmak izi almak için kullanılabilecek şeylere dokunmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Nikki diz çöktü ve dolabının dibindeki ayakkabı ve teçhizat dağınıklığına odaklandı. Birkaç çift iyi kullanılmış spor ayakkabısı, bazı güçlü futbol kramponlarıyla birlikte atılmıştı. Arka köşedeki bir ayakkabı kutusu Nikki'nin gözüne çarptı. Dağınıklıktan sıyrıp çıkardı.

"Air Jordans," dedi Caitlin. "Geçen Noel'de ona almıştım. Onları sadece özel günlerde giyiyor çünkü retro ve sınırlı sayıda üretilmişler."

Nikki ayakkabı markasına aşina olsa da, Caitlin'in ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Retro mu?"

Caitlin başıyla onayladı. "Bunlar kırmızı ve siyah, Michael Jordan'ın kariyerinin başlarında giydiği gibi. Nike birkaç yıl önce retro versiyonunu çıkarmıştı ve Zach bayılmıştı. Helen ve Ben para harcamak istemediler - ki bunu tamamen anlıyorum." Helen'e baktı ve Helen gülümsedi. "Onları özel bir hediye olarak aldım."

Nikki kutuyu açtı ve kâğıt mendili çıkardı. Sol spor ayakkabısının içine bir tomar para sıkıştırılmıştı. "Zach harçlık alıyor muydu?" "Evet, ama haftada sadece on dolar," dedi Helen. "Ama o her zaman çabuk harcar. Yarisını tasarruf hesabına yatırıyoruz."

Nikki parayı dikkatlice çıkardı. "Burada en az iki yüz dolar olduğunu söyleyebilirim."

"Neden ayakkabılarının içine saklasın ki?" Helen söyledi. "Peki parayı nereden buldu? Biriktirdiği parayı DNA testi için harcadı. O zamandan beri ona o kadar harçlık vermediğimizi biliyorum."

Nikki Caitlin'in yüzüne baktı; görünüşe göre o da Nikki'yle aynı sonuca varmıştı, yüzü kül rengiydi. Pedofiller çocukların güvenini kazanmak için genellikle nakit para ve hediyeler kullanırlardı; Nikki, Caitlin'in birkaç yıl önce Nikki'nin yakaladığı ünlü bir suçlunun haberini yaparken bu konuda rapor verdiğini biliyordu.

Caitlin onun yanından uzanıp sağ ayakkabısını çıkardı. "Bir leke var."

Nikki ayakkabıyı aldı ve inceledi. Kırmızı kumaşın üzerinde, burunla bağcıklar arasında çeyrek büyüklüğünde koyu bir leke kolayca görülebiliyordu.

"Bu kan mı?" Caitlin sordu.

"Olabilir ya da başka pek çok şey olabilir. Kumaş gözenekli ve rengi lekenin gerçekte ne olduğunu anlamayı zorlaştırıyor. Bunu kanıt olarak almam gerekecek." Parayı bu ayakkabıların içine saklamak lekenin nedeniyle tamamen ilgisiz olabilirdi ama Nikki'nin içgüdüleri ona durumun böyle olmadığını söylüyordu. Ayakkabıların kapağını yerine koydu. Liam'ın bunları öğleden sonra laboratuvara götürmesi gerekiyordu.

Zach'in odasında işlerini bitirdiler ve Reeves'i bilgilendireceklerine söz verdiler.

Caitlin Nikki'yi dışarı kadar takip etmek için hamle yaptı ama Nikki onu durdurdu. "Burada kalmanın bir yolu var mı? Miller ve benim Braintree ile görüşmemiz gerekiyor ve sen buna dahil olamazsın. Eğer aramız bozulursa-"

"Kalacağım," dedi Caitlin. "Sadece yeni bir şey olduğu anda lütfen beni ara."

"Elimden geleni yapacağım. Ama ne dediğimi hatırlamalısın." Miller'a dışarıda katıldı.

"Elinde ne var?" Miller sordu.

Nikki onlara ayakkabıyı gösterdi. "Test yapmadan bunun ne olduğunu bilmek imkânsız. Bunu en kısa zamanda laboratuvarıma götürmeliyim."

Bu gece arabayla Şehir'e dönme fikri hiç cazip değildi. Nikki'nin bütün vücudu ağrıyordu ve araba kullanmak bunu daha da kötüleştirecekti. Ayrıca Rory'yi görmeyi de umuyordu ama bunun soruşturmada bir etken olmasına izin veremezdi.

Miller, "Reeves'lerin güvenlik kameraları var," dedi. "Braintree'ye e-posta gönderip bana göndermesini isteyeceğim. Teknik elemanlarımız Zach'in kaybolmasından önceki son birkaç günü inceleyip dikkat çeken bir şey olup olmadığına bakabilirler."

Miller Zach'in arkadaşlarının ve öğretmenlerinin listesini kaldırdı. "Bunları ben hallederim."

Nikki, "Telefon kayıtlarına ihtiyacımız var," dedi.

"Zach'in telefonu yoktu," diyor Braintree. "Büyükanne ve büyükbabalar eski kafalı."

"O zaman Zach bu adamla nasıl iletişim kurdu?" Nikki sordu. "Teknisyenlerimize dizüstü bilgisayarları araştırmalarını söyleyeceğim ama bu adamın elektronik olarak bir şey gönderecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

"Okula Zach'in biriyle görüştüğünü fark edip etmediklerini soracağım." Miller başını salladı. "Umarım bu piçi ürkütmeyiz."

Nikki Stillwater'a dönerken Liam'ı kontrol etti. Ava ameliyatı atlatmış ama beynindeki şişlik nedeniyle tıbbi olarak komaya girmişti. Cerrahın sesi pek iyimser gelmiyordu. Liam Sara hakkında saygın bir çalışan olması dışında başka bir şey öğrenememişti. Dr. Bahri hastanede iyileşiyordu ve müdür yardımcısı onun yerine kaosa başa çıkmak için HPH'ye geri dönmüştü. Laboratuvarda Ava'nın araştırılması gereken yüzlerce vakası vardı. Eğer operasyon Nikki'nin şüphelendiği kadar çok kişiyi kapsıyorsa, büyük bir tazminat davası ve muhtemelen ihmal suçlamasıyla karşı karşıya kalacaklardı. Maggie ya da Joe Anderson'a bağlı başka bir banka hesabı bulamamıştı ama Maggie'nin başka bir isim altında hesabı olabilir, hatta parasını evde saklıyor olabilirdi.

"Liam Stillwater'a varmak üzere," dedi Nikki. "Hastaneye gitti ve Ava'yı gördü. Onu görme fırsatı için Eddie'yi konuşmaya ikna edebileceğini umuyor. Öğleden sonra Zach'in ayakkabılarını Courtney'e götürecektir."

"Güzel." Miller alt dudağını sıktı. "Belli ki uzun süre oturmaktan hoşlanmıyorken, bu senin için uzun bir yolculuk ol a c a k."

"Sadece kaslarım ciğerlerimi ezmeye çalışıyor." Nikki gülümsemeye zorladı. "Önemli değil. Yine de Reeves'in telefon kayıtlarına bakmak istiyorum."

"Sabit hattın mı bahsediyorsun?" Miller sordu.

"Zor bir ihtimal ama zaman ayırmaya değer. Telefon şirketini atlabileceğimizi umuyorum." Caitlin'e bir mesaj attı ve Reeves'lerden üç aylık telefon faturalarını istemesini söyledi. Kâğıtsız fatura alsalar bile, çoğu telefon şirketi dijital ekstrele bir arama kaydı ekliyordu.

Nikki'nin midesi guruldadı ve bugün henüz bir şey yemediğini fark etti. Bir sandviççide durdular ve Nikki menüdeki en büyük sandviçi sipariş etti. Liam'ın bir şey yiyip yemediğinden emin değildi ama o hiçbir yemeği geri çevirmezdi, bu yüzden ona hindi sopası ve en sevdiği yağlı patates cipsi ısmarladı.

Döndüklerinde Liam Miller'ın ofisinin dışında bekliyordu. Duvara yaslandı, gözleri kapalıydı. Nikki sandviçi salladı

burnunun altında. Adam inledi ve ona minnettar bir bakış attı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Yiyecekleri Miller'ın Kellan ilk kaybolduğunda komuta merkezi olarak kurduğu odaya götürdüler.

"Eddie yerinden kıpırdamıyor," dedi Liam. "Adam bir cinayeti itiraf etti ve bir polise saldırdı. Hapisten çıkamayacak ve devlet de ona karşı yumuşak davranmayacak. Ama hiçbir şeyden faydalanmak umurunda değil gibi görünüyor."

"Kız kardeşi söz konusu olduğunda bile mi?"

Liam başını salladı. "Ona ihanet ettikten sonra onun için öldüğünü söyledi. Sanırım onun öleceğine güveniyor ki bu hiç de fena bir bahis değil. Oldukça dağılmış durumda."

"Onu önemsiyor," dedi Nikki. "Ama ona ihanet etmiş gibi hissediyor ve bu öfkeye tutunuyor."

"Ona fikrini değiştirmesi için yarına kadar vakti olduğunu söyledim. Onu Dana ve Kellan'ın cinayetleriyle ilişkilendirecek hiçbir fiziksel kanıtımız yok."

Nikki, "Courtney hâlâ Dana'nıninkilerle karışık bulduğumuz erkek kıyafetleri üzerinde çalışıyor," dedi. "Ama gerçek bir parmak izi bulma konusunda pek umutlu görünmüyordu."

"Peki ya Dana'nın tırnaklarının altındaki siyah lifler?" Liam sordu. "Uzak bir ihtimal ama Eddie siyah kapüşonluyu tercih ediyor gibi görünüyor. Courtney'e test ettirebiliriz. Ayrıca, gelebilecekleri başka bir şey olup olmadığını görmek için dairesini de arayabilir."

Nikki omuz silkti. "Denemeye değer."

"Dana'nın arabası ne olacak?" Miller sordu. "Oradaki parmak izlerinden bir şey çıktı mı?"

"Kullanabileceğimiz bir şey yok. Arabayı kullanan kişi eldiven giymiş ve hiçbir şeye dokunmamış."

"Zach'in davasında ne durumdasın?" Liam sessizce sordu.

Nikki onu bilgilendirdi. "Miller'ın okuldan ya da Zach'in arkadaşlarından bizi doğru yöne götürecek bir şeyler alacağını umuyorum. Büyükanne ve büyükbabasının Zach'e karşı çok katı olduklarını sanmıyorum, özellikle de Caitlin'i öğrendiğinden beri. Birçok kez okuldan sonra eve geç geldi ve ne yaptığını ya da nerede olduğunu bilmiyoruz. Ne yazık ki onların bu hoşgörüsü elimizde fazla bir şey olmadığı anlamına geliyor."

"Ben Reeves'in parmak izlerini mektuptan alınanlarla karşılaştırmaya ne dersiniz?"

"Hâlâ Courtney'nin bana dönmesini bekliyorum ama bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Caitlin'den bir şeyler bekliyorum." Nikki telefonunu kontrol etti ve Caitlin'in ona Reeves'lerin telefon faturasının kopyasını gönderdiğinden emindi.

Nikki mesajları e-postasına yönlendirdi ve görüntüleri dizüstü bilgisayarına getirdi. Her zamanki gibi titiz olan Caitlin, son faturanın ikinci sayfasında birkaç numaranın ana hatlarını çizmişti. Nikki belirli bir numarayı tanımıyordu ama Reeves'lere hafta içi her gün saat 16:00 civarında bir telefon geliyordu ve o saatte evde olan tek kişi Zach'ti. Arama sadece on dakika kadar sürüyor ve her gün farklı bir numaradan geliyordu. Nikki arayanın, Eddie'nin Dana'ya uyarı mesajlarını gönderirken yaptığı gibi kullan-at telefon uygulamalarından birini kullanıp kullanmadığını merak etti.

"Şu yakıcı uygulamalar da çok popüler." Nikki koltuğunda kıpırdanarak biraz olsun rahatlamaya çalıştı. "Sanırım pek çok insan onları kullanıyor."

Liam ona baktı. "Pek ikna olmuşa benzemiyorsun."

Omuz silkti. "Bu durumla ilgili beni rahatsız eden bir şey var. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Miller, "Bütün bu durum beni rahatsız ediyor," dedi. "Braintree'nin mektuptan ve David Webster ile olan bağlantısından haberdar olması hoşuma gitmiyor."

"Sessiz kalacağına güvenmiyor musun?" Nikki sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Miller. "Sanırım David Webster'ı kaçıran kişinin aylardır burnumuzun dibinde olduğu ve kimsenin bunu bilmediği fikri beni geriyor."

"Bu adamlar böyle yapar," dedi Nikki. "Ama o mektubu Zach'e vermekle hata yaptı. Bu sefer onu yakalayacağız."

Yirmi Dokuz

Nikki arabayı Rory'nin garaj yoluna çekti ve ışıkları söndürdü. Neredeyse iki ay önce onun evine ilk kez geldiği zamanki kadar gergin ve yersiz hissediyordu. Hapishanede Mark'la konuşmaktan yeni dönmüştü ve sonunda onun masum olduğunu ve oraya girmesine kendisinin yardım ettiğini anlamıştı. Asıl katil, çocukluk aşkı John, hayatı boyunca güvendiği biriydi ve ihanet duygusu çok ağırdı. Ve şimdi Braintree ile uğraşmak zorundaydı. Ona güvenip güvenemeyeceğinden henüz emin değildi. Braintree ona kendi çıkarlarını ön planda tutacak bir tip gibi gelmişti ama belki de Hardin'le olanlar onu fazla önyargılı yapmıştı.

Peki ya Caitlin? Caitlin'in Zach konusunda yıkıldığına tamamen inanıyordu ama dava bir noktada bitecekti ve sonra ne olacaktı? Kariyer hırsına ve istediğini elde etmek için ayak parmaklarına basmaya geri mi dönecekti?

Bir de Maggie Anderson vardı, kız kardeşine korkunç bir şey yapmıştı.

Nikki derin bir nefes aldı ve cipten indi. Yavaşça Rory'nin ön kapısına doğru yürüdü, garajdan geçmekten ve kendisine söylenmesinden korkuyordu... tam olarak bilmiyordu. Hareket sensörünün ışıkları yandı ve Nikki kapıyı çalamadan kapı açıldı.

Rory ona hayal kırıklığıyla baktı ama kızın içinde bulunduğu durumu görünce bu şaşkınlık hemen yerini şoka bıraktı. "Şoklandım demiştin. Dayak yemedim," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak.

Alnındaki ve çenesindeki morlukları unutmuştu. "Her şey bir anda oldu," dedi.

"Bunu kim yaptı?"

Son birkaç günün gerçekliği aniden Nikki'nin üzerine çöktü, bacakları güçsüzleşti. "Burada olmamın nedeni bu değil. Beni burada isteyip istemediğinden bile emin değildim ama karakolda uyumak istemedim. Misafir odanız var."

"Neden başka bir yerde olmanı isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum."

Rory onun elini tuttu ve göğsüne doğru çekti. "Buraya dönmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Kıskanç bir pislik gibi davrandım." Yüzünü onun saçlarına gömdü. "Tyler'ın hâlâ sana karşı bir şeyler hissettiğini ve çocuğunun babasının o olduğunu söylemiştin. Benim yerime ona gitme düşüncesi..."

"Oraya Lacey için gittim, onun için değil. Ama haklısın. Aramayı unutmamalıydım. Ve seninle pek çok şey hakkında konuşmaktan kaçınmamalıydım." Onun gözlerinin içine bakabilmek için yana kaydı. "Bu sabah Caitlin'le konuşurken bir şeyi fark ettim. Bu Tyler'dan beri yaşadığım ilk gerçek ilişki, bu yüzden evet, her şeyi günü güne yaşıyorum ve işlerin bizim için yolunda gidip gitmeyeceği konusunda endişelenmeden şu anı yaşamaya çalışıyorum. Ama bu başarısız olmasını beklediğim ya da istediğim anlamına gelmiyor. Çalışmamızı istiyorum ama korkuyorum."

Yeşil gözlerinde duygular titreşiyordu. "Ne için?"

"Çok yaklaşımdan ve yaralanmaktan. Lacey'nin bunu iyi idare edememesinden. İşleri berbat etmekten korkuyorum, çünkü insanları içime alma ya da kendimi savunmasız bırakma konusunda pek iyi değilim. Sonra sen geliyorsun ve ben konuşmadan duramıyorum."

Dudakları kıpırdadı ve kadın onun gülümsemeye karşı koyduğunu anlayabildi. "Buna sevindim."

Onu evin içine götürdü ve kapıyı kapattı. Nikki'nin bacağı kopacak gibi oldu ve yatak odasına giderken Rory'ye yaslandı. Rory'nin dudakları onunkilerle buluştu ve Nikki öpücüğü içine çekti. Rory'nin belini kavrayışı sıkılaştı ve Nikki acı dolu nefesini durduramadı.

"Ne?"

"Kaburgalarım ağrıyor," dedi. "Onlar da morarmış. Bana şok veren adam iyi bir önlem için birkaç tekme daha ekledi."

Rory tutuşunu gevşetti ama Nikki onun kollarındaki gerginliği hissedebiliyordu.

"İşinin bu kısmını sevmiyorum." Sesi öfkeyle titriyordu ve Nikki'nin üzerine ilkel bir şey geldi. Adamın yüzünü kendi yüzüne doğru çekti ve onu sertçe öptü. Ellerini koşu pantolonunun içine kaydırды.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Rory inledi.

"Evet," dedi Nikki. "Sana ihtiyacım var."

Nikki pastırma ve taze kahve kokusuyla uyandı ve gülümsedi. Rory pazar günleri hep pastırma ve krep yapardı. Yataktan ağır ağır kalktı, kaburgaları tekmelenmekten hâlâ ağrıyordu. Dün geceki faaliyetler pek yardımcı olmamıştı. Rory yavaş gitmeye çalışmıştı ama Nikki acıyı bastırıp kontrolü ele almıştı. Ve bu kesinlikle şu anda çektiği acıya değmişti.

Terliklerini buldu ve mutfığa gitmeden önce dişlerini ve saçlarını fırçaladı.

Rory üzerinde atletik bir şort ve başka hiçbir şey olmadan ocağın önünde durmuş, krepleri pişiriyor ve köşedeki küçük düz ekran televizyonda yerel sabah haberlerini izliyordu. Nikki telefonunu sessizce masanın üzerine bıraktı ve parmak uçlarında ona doğru yaklaştı. Kollarını onun dar beline doladı ve çenesini kürek kemiklerinin arasına soktu.

Ona doğru eğildi. "Gece iyi uyudun mu?"

"Evet," dedi. "Memnuniyetten bayıldım. Ve yorgunluktan." Adam güldü. "Kaburgaların nasıl?"

"Ağrım var."

Tencereyi ocaktan indirdi ve onu öpmek için arkasını döndü. "Sana sakın olmanı söylemiştim."

"İstemedim."

Rory'nin elleri Nikki'nin sırtında ve gömleğinin altında gezinirken, dudakları hâlâ Nikki'nin dudaklarındaydı. Nikki mutfak masası ile oturma odasındaki kanepe arasında gidip gelirken, sabah haberlerini sunan spikerin David Webster davasıyla ilgili şok edici bir gelişmeden söz ettiğini duydu.

Geri çekildi ve tansiyonu hızla yükselirken televizyonun sesini açmak için hareket etti.

"Son dakika haberi: Kayıp bir yerel çocuğun odasında bulunan mektuptan alınan parmak izi, yirmi beş yıllık bir faili meçhul vakayla eşleşti. İsmi vermek istemeyen bir kaynak Kanal 11'e FBI Özel Ajanı Nikki Hunt'ın mektubu ve parmak izi eşleşmesini elde ettiğini söyledi. Kayıp çocuk Zach Reeves'in bu kanıta nasıl sahip olduğu şu an için belirsiz. Webster ailesine ulaştık ve Ajan Hunt'ın henüz kendilerine haber vermediğini öğrendik."

"Aman Tanrım." Nikki birkaç saniye doğru düzgün düşünemedi. Bunu kim yapmıştı? Bu bilgiyi kim sızdırmıştı? David'in ailesine böyle yanlış bir umut vermenin kimseye faydası yoktu ve Bryant hâlâ konferanstaydı; onlarla henüz konuşmamıştı. "Braintree olmalı," dedi.

"Webster ailesine neden böyle bir şey yapsın ki?" Rory sordu.

"Soruşturmanın üzerine gitti. BCA'daki adam çok kızacak. Bu olay patlak vermeden önce Webster ailesiyle görüşebileceğine dair ona söz verdim." Nikki telefonunu eline aldı. "Miller'la konuşmam gerek. Braintree'ye çok kızacak."

Ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Braintree de Hardin kadar açgözlüydü. Tabii Caitlin aramasaydı, o zaman bu kadar bencil olmazdı.

Nikki, Rory'nin kapıdan yarı yarıya dışarı çıktığı için hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu. "Savaş yoluna girmeden önce en azından bir şeyler yiyecek misin?"

Nikki Chisago County'ye doğru yola çıkmadan önce bir krep ve birkaç parça domuz pastırması yedi. Yol boyunca Braintree'nin bencilce kararının sonuçlarıyla uğraştı. Patronu onu azarlamak için aradı ve Webster ailesiyle işleri yoluna koyacağına söz verdi. Bunu nasıl yapacağını bilmesinin tek yolu oğullarını öldüren kişiyi bulmaktı.

Park yerine çok hızlı girdi, tekerlekleri beton refüjde sekiyordu. Miller'ın cipini görmedi ama şu anda onu bekleyecek ya da Braintree'yle iyi geçinecek havada değildi.

Şerifin ofisine hışımla girdiğinde masa çavuşu hiç karşı koymadı. Fısıldaşan yardımcılara aldırmandan odaların önünden geçti. Braintree'nin kapısı çoktan açılmıştı ama Nikki yine de kapıyı kapatırken yumruğunu tahtaya vurdu.

"Aklından ne geçiyordu?" dedi.

Braintree masasında oturmuş, başını ellerine dayamıştı. Nikki'nin patlamasıyla şaşkınlıkla ayağa kalktı. Kızın hazırladığı ukala sırtış yerine, solgun ve gergin görünüyordu.

"Yemin ederim, basınla konuşmadım," diye cevap verdi.

"Doğru." Nikki onun Caitlin'i suçlamasını bekledi. Bu düşüncenin aklından geçtiğini kabul etmek zorundaydı ama Caitlin oğlunun hayatta olduğuna inanıyordu ve bu haberin ortaya çıkması onu tehlikeye atıyordu. "Kim yaptı?"

Braintree, "Bahse girerim ki işimi isteyen bir teğmen var," dedi. "Daha önce de beni baltalamıştı ve eşleşen parmak izi hakkında bilgi sahibi olan birkaç kişiden biriydi."

"Başka hiç kimsenin bu bilgiye sahip olmaması gerekiyordu."

"Adamlarım neden Zach Reeves'in cesedini aramaktan başka bir şey yaptığımızı bilmek istiyorlardı. İtiraf etmeliyim ki, bir kadın FBI ajanının üzerime yürümesine izin verdiğim için benimle dalga geçtiklerinde kendimi kaybettim ve onlara iyi bir nedenimiz olduğunu söyledim. Hiçbirinin medyaya gideceğini düşünmemiştim."

"Ve buna inanmam mı gerekiyor?"

Ona ters ters baktı. "Neye inandığın umurumda değil. Şu anda bir halkla ilişkiler fırtınasıyla uğraşıyorum. Benimle tartışmak istediğin kış yalamaktan başka bir şey yoksa, gidebilirsin."

Otuz

Webster'lar Stillwater'ın neredeyse bir saat kuzeydoğusunda yaşıyorlardı ve Nikki bunun davetsiz gelinecek bir durum olduğunu düşünmüyordu. Ajan Bryant'tan haberin neden sızdığını öğrenmek isteyen öfkeli bir telefon almıştı. Onu yatıştırmayı başarmıştı ama ona Webster'larla konuşmasını beklediğini söylemişti. Ancak ona sadece ev numaralarını vermişti ve kimse cevap vermemişti.

Nikki, Caitlin'den birkaç cevapsız arama almıştı. Caitlin'in muhtemelen Reeves'lerde olacağını bilen Nikki, Webster'lara ulaşmaya çalışırken oraya gitti ama muhtemelen medyada çıkan haberler yüzünden aramaları engelliyorlardı. Nikki bir mesaj bıraktı ve onlara uğrayıp öğrendikleri hakkında bilgi vermesini istedi. Haberlerden ayrıldıklarını öğrendiklerinde kesinlikle çok öfkelenmiş olmalıydılar. Nikki onlarla konuştuğundan ve bekleme kararlarını açıkladığından emin olmak istedi.

Reeves'lerin araba yolu, gündüz eriyen ve gece tekrar donan kar yüzünden buzdan bir tabakaydı. Nikki kimsenin buz eritici koymayı aklından bile geçirmediğinden şüpheliydi.

Nikki'nin tanımadığı bir minivan Reeves'lerin garaj yoluna park edilmişti. Nikki kapıyı çalıp çalmamakta tereddüt etti. Ziyaretçileri varsa rahatsız etmek istemiyordu ve kesinlikle medyayla karşılaşmak istemiyordu. Ama zaten buradaydı ve Caitlin sürekli bilgi isteyecekti, o yüzden Nikki içeri girebilirdi. Davayı üstlendiğinden beri, Liam ipuçlarını kovalarken ve Courtney laboratuvar sihrini konuştururken aileyle ilgilenmenin kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyordu.

Kapıyı Caitlin açtı. "Telefon faturaları ne gösteriyor?" diye sordu. Nikki ilk sorusunun bu olmasına şaşırmıştı ama Caitlin'in Zach'i bulmaya yardımcı olabilecek bir şeye odaklanmasına sevinmişti.

"Göstereceklerinden şüphelendiğim şey. Evde sadece Zach varken ev telefonuna gelen aramalar."

"Daha iyisini yapabilirim." Omzunun üzerinden baktı. "Webster'lar yaklaşık on dakika önce buraya geldiler."

"Şaka yapıyorsun. Son bir saattir onlara ulaşmaya çalışıyorum."

"Hiçbirimizin cevabını bilmediği sorular soruyorlar, bu yüzden mükemmel bir zamanlaman var. Onlara burada olduğunu söyledim bile."

Nikki mutfağa girdiğinde kendini tanıtmaya gerek duymadı. David'in anne ve babası sandalyelerinden fırladılar. Nikki'nin beklediğinden daha yaşlı görünüyorlardı. Bay Webster zayıf ve beyaz saçlıydı, karısı ise baston kullanıyordu. Yetmişli yaşlarının başlarından daha yaşlı olamazlardı ama stres vücuda çok zarar veriyordu.

"Neden bizi aramadınız?" Bay Webster talep etti. "Bu sabah haberler yayınlanmadan hemen önce bir muhabir bizi aradı. Karım şoktan bayıldı."

"Çok özür dilerim," dedi Nikki. "Ajan Bryant'la konuşup konuşmadığınızı bilmiyorum-"

"Muhabirden sonra," dedi. "Ajan Bryant bize anlatmasına izin vermenizi istediğini açıkladı. Bunu takdir ediyorum ama neden fikrinizi değiştirip medyaya gittiğinizi anlamıyorum."

"Efendim, size söz veriyorum ben yapmadım. Chisago İlçe Şerifi ile konuştum ve sızıntının kendi departmanından birinden geldiğine emin. Olayın aslını öğrenmeye kararlı ve bunu öğrenme şekliniz için çok üzgünüm. Aslında bu sabah evinizi birkaç kez aradım. Sizinle yüz yüze konuşabildiğim için çok mutluyum."

Elini uzattı. Adam içini çekti ve elini sıktı. "Tom Webster. Bu benim karım, Betsy."

Betsy konuşurken bastonuna yaslandı. "Oğlumuzu ve Zach'i kimin kaçırdığını biliyor musunuz?"

"Şu anda bilmiyoruz. Şerif yardımcıları Zach'in hayatındaki herkesle konuşarak kimlerle temas kurmuş olabileceğini anlamaya çalışıyorlar."

Betsy kalın bir klasör tuttu. "Bu David'in tüm arkadaşlarının ve onların yakın aile üyelerinin bir listesi. Birkaçının yirmili yaşlarının başında erkek kardeşleri vardı. Bir tanesi oldukça rahatsızdı. Polis ona yeterince yakından bakmamış."

Nikki oğullarının hayatını neden her yönüyle araştırdıklarını anlıyordu; David'in kayboluşunun nasıl ele alındığını sorguladıkları açıktı. Her şeyi ayıklayabildiği sürece klasör işe yarayacaktı. İsimleri, Zach'le irtibat halinde olduklarını listeledikleri kişilerle karşılaştırabilirlerdi.

Nikki Caitlin'in yanına oturdu ve dosyayı açtı. Beklediği gibi, doğru bilgiye sahip olan ya da olmayan pek çok haber makalesi ve Webster'ların takip ettiği her ipucunun el yazısıyla yazılmış listeleri vardı.

"Telefon faturalarımızda bir şey buldun mu?" Helen sordu. Nikki onun odaya girdiğini fark etmemişti; dünkünden daha da endişeli görünüyordu.

"Sayılır. Sanırım Zach'in biriyle düzenli olarak planlanmış bir telefon görüşmesi vardı." Aramaların zamanlamasını ve muhtemelen bir kullan-at uygulamasından geldiğini açıkladı.

"Burner uygulaması nedir?" Betsy sordu.

Nikki cebinden telefonunu çıkardı ve uygulamayı açtı. "Temel olarak, hemen hemen takip edilemeyen tek kullanımlık telefon numaraları satın alabilirler. Bu uygulamalardan bazıları çok sayıda numara için aylık ücret alırken, diğerleri numara başına ücret alıyor. Kullanımı kolay ve sapıklar için bir altın madeni."

"Hepsi bir kerelik kullanım için mi?" Caitlin sordu.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Nikki. "Ama birkaç farklı tane var ve her biriyle uğraşacak zamanım olmadı."

Dosyaya geri döndü. Resim bölümüne geldiğinde boğazı düğümlendi. David'in ailesi onun mutlu zamanlarında çekilmiş birkaç renkli fotoğrafını eklemişti ve bunları görmek kayıplarının acısını daha da gerçek kıldı.

Nikki boğazını temizledi. "Bana David'den bahset. Görünüşe göre 4H'den hoşlanıyordu." Pek çok arkadaşı 4H'ye katılmıştı ama Nikki bilim projelerine ya da hayvan yetiştirmeye hiç ilgi duymamıştı ve dikiş dikmekten hep nefret etmişti. Biraz bilgi edinmek istedi. Herhangi bir ayrıntı yardımcı olabilirdi.

"Evet," dedi Tom. "Eskiden mandıracılık yapıyordum, dolayısıyla ineklerimiz ve diğer çiftlik hayvanlarımız vardı. David ödüllü Guernsey buzağıları yetiştirirdi ama

Sadece bizim mandırada doğanı gösterdi. Diğer David ve benim eski Anderson mandırasında satılık olarak gördüğümüz bir yavruydu ve David o buzağıya aşık olmadıysa lanet olsun. Ona Starlight adını verdi." Tom'un gözleri buğulandı. "Oğlumun hayatı değerliydi; başına gelenleri hak etmedi."

Betsy kocasının elini tutarken Ben de onun omzunu sıvazladı. Helen sessizdi, düşüncelerinde kaybolmuştu.

Caitlin Nikki'nin dirseğini sıktı. "Bir dakika özel olarak konuşabilir miyiz?"

Nikki Webster'lara kaba davranmak istemediği için hayır demeye başladı ama Caitlin'in gözlerindeki öfkeli bakışı görmezden gelemeydi.

"Elbette." Nikki dosyayı kapattı. "Hemen döneceğiz."

Caitlin onu koridorda sürükleyerek Nikki'nin Ben ve Helen'a ait olduğunu düşündüğü büyük yatak odasına götürdü. "Buzağı hakkında ne dediğini duydun mu?"

"Beni kaybettin," dedi Nikki.

"Anderson Mandırası. David ineği Anderson Mandırası'ndan aldı. Joe Anderson bir süre önce aile mandırasını satmamış mıydı?"

"Bu biraz zorlama oldu. Bahse girerim birden fazla Anderson Dairy vardır."

"Buralarda değil," dedi Caitlin. "Biliyorum çünkü o sırada gazetede çalışıyordum ve bu büyük bir haberdir çünkü eyalette yerel olarak sahip olunan son mandıralardan biriydi. Joe 1996 yılında yirmili yaşlarının başındaydı, değil mi?"

"O zamana kadar Maggie ile evlenmişlerdi ama..." Nikki'nin içinden bir elektrik şoku geçti.

"Ne oldu?"

Nikki başını salladı.

Caitlin onu kolundan vurdu. "Yapma bunu. Beni dışlama. Ben sıradan kederli bir aile üyesi değilim. Buraya kadar benim sayemde geldik."

"Pekâlâ," dedi Nikki. "Sadece sesini alçalt. Muhtemelen önemli bir şey değil ama telefonun yanında mı?"

Caitlin cebinden telefonu çıkardı. "İşte burada."

"*Fargo*'nun hangi yıl piyasaya sürüldüğüne bak."

"Tamam." Caitlin telefonuna bir şeyler yazarken eli titriyordu. "1996. David'in kaybolduğu yıl."

"1996'da ne zaman?"

"Mart." Caitlin'in gözleri kocaman açılmıştı. "David Mart ayının sonunda ortadan kayboldu."

"Biliyorum." Nikki tüm vücudu titriyormuş gibi hissetti. Dana'nın terapisti ona, ailesinin filmi izlemeye gideceğinden söz ettiğinde panik atak geçirdiğini söylemişti. Panik atağa neden olan filmin kendisi değil, ailesinin filmi izlemeye gitmesi konusuydu.

"1996. Dana'nın evde yalnız kalmasına muhtemelen izin verilmezdi." Joe, Dana küçükken Maggie'yle yürüme mesafesinde oturduklarından bahsetmemiş miydi? Ailesi film izlemeye giderken Dana başka bir yere gittiye, bu onların evi olabilirdi. Nikki Caitlin'e bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu ama adrenalini onu ele geçirmişti.

Nikki ısrarla, "Eğer Joe bu işin içindeyse, mantıklı olmayan tek bir şey var," dedi. "Bunun Dana'nın ve Kellan'ın ölümleriyle nasıl bir bağlantısı var? Kellan neredeyse dokuz yaşındaydı; bunca zaman Joe'yla yaşadı ve ona hiçbir şey olmadı."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Nikki'ye çarptı. Dana uzun süre temizlenmek için mücadele etmişti ama bir yıldan uzun bir süre önce Anderson'lara Kellan'ın geçici velayeti verildikten sonra bir atılım yapmış ve ayık kalmak için savaşmıştı. Kellan'ı geri almaya kararlı hale gelmişti. Joe'nun oğluna yapabileceklerinden korkmuş muydu? "Gitmem gerek," dedi Nikki.

"Bu kadar, değil mi?" Caitlin gözlerinde çaresizlikle konuştu. "Oğlum Joe Anderson'ın elinde. Ben de seninle geliyorum."

Nikki onun omuzlarını tuttu. "Sen burada kal ve hiçbir şey söyleme. Çok uzakta olabilirim ve içeri dalamayız. Bunu sen de biliyorsun. Eğer Zach hayattaysa -ki bu hâlâ büyük bir ihtimal- bu işi doğru yapmalıyız. Parmak izi eşleşmesi hakkındaki sızıntı Joe'yu korkutmuş olmalı. Eğer o ise. Ve olmayabilir de."

"Buna inanmıyorsun," dedi Caitlin.

"Bilmiyorum. Miller ve Liam'ı getireceğim ve bunu çözeceğiz. Benden haber alana kadar bir şey söyleme. Ve

Anderson'ların yanına yaklaşma. Şu anda seni korumak için endişelenemem."

Caitlin başını salladı. "Sessiz kalmak ve hiçbir şey yapmadan oturmak benim doğama aykırı."

"Biliyorum," dedi Nikki. "İşte bu yüzden tam olarak bunu yapmalısın."

Nikki her iki aileye de başka bir davayla ilgili bir sorun çıktığını ve gitmesi gerektiğini söyledi. Onları bilgilendireceğine söz verdi ve dışarı çıkıp cipine doğru koşmamaya çalıştı. Evden hızla uzaklaşırken Liam'ı aradı. Bu üç dava birbiriyle bağlantılı mıydı? Caitlin bunca zamandır haklı mıydı?

"Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi. "Ne-"

"Beni dinle." Nikki onun sözünü kesti. "Sana söyleyeceklerim çalgınca gelebilir ama beni dinlemenı istiyorum." Fark ettiklerini hızlıca ona anlattı ve her sözünü kesmeye çalıştığında onu susturdu. "Joe'nun Cuma günkü benzin fişi nakit para makbuzuydu. İsim yok. O gün sözde arama yaptıkları sırada geriye dönüp o fişi çöpten çıkarması ne kadar kolay olurdu?"

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi Liam. "Courtney az önce beni aradı. Dana'nın arabasının paspaslarında birkaç leke vardı, hatırlıyor musun? Courtney onları test etmiş ve ahşabı boyamak için kullanılan yaygın bir kimyasalmış. Zach'in ayakkabılarında bulduğun leke üzerinde de testler yapıyor ama bahse girerim benzer bir sonuç çıkacak."

Nikki'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. "Lütfen bana arama emrini alacağınızı söyleyin."

"Miller ilgileniyor," dedi Liam. "Bir yargıcın izini bulmakta zorlanıyor. Pazar günü bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu bilirsiniz."

"Lanet olsun. Bekleyemeyiz. Joe baskı maçını duymuş olmalı."

"Başka seçeneğimiz yok."

"Evet, var. Şu anda yoldayım. Anderson'lara gideceğim ve onlara dün olanlarla ilgili bilgi vermek istediğimi söyleyeceğim. Bu konuda konuşacağım ve Joe'nun tepkisi hakkında bir fikir edinmeye çalışacağım. Sen de en kısa zamanda Miller ve arama emriyle birlikte gel."

"Seninle orada buluşalım," dedi Liam. "Miller arama emrini getirebilir."

"Tamam, ama zaten içerideysem, içeri girme. Garaj yolunda gözden uzak bir yere park edip Miller'ı bekleyebilirsin." Aramayı sonlandırdı ve navigasyon sistemini açtı.

Thirty-One

Nikki arabasını Anderson'ların garaj yolundan yavaşça aşağı sürerken derin bir nefes aldı. Eğer bu konuda haklıysa, Joe bunca yıl bu kadar dikkatli davrandıktan sonra neden Dana ve Kellan'ı öldürmüştü? Dana onu oğluna bir şey yapmaya çalışırken mi yakalamıştı?

Rory'nin iş kamyonunu görünce Nikki'nin içine bir korku dalgası yayıldı. Joe'nun Rory'nin yeni inşaat projesi için özel bir yapı üzerinde çalıştığını unutmuştu. Çantasını karıştırıp telefonunu buldu ve Rory'ye mesaj atarak, Nikki'nin burada olduğundan ya da gitmesini istediğinden söz etmeden gitmek için bir bahane uydurması gerektiğini söyledi. Liam ve Miller arama emriyle gelmeden önce bunu görmesi için dua etti. Joe'nun savaşmadan gitmeyeceğini hissediyordu.

Nikki Joe'nun kamyonetini görmedi ama garaj kapısı açıktı ve Maggie'nin arabası yerinde duruyordu. Nikki garajın önüne park etti ve içeri baktı. Her şey yolunda görünüyordu ama Rory'nin Joe'yla birlikte bu arazide bir yerlerde olması fikri onu dehşete düşürüyordu.

Garajın arkasında kar motosikletlerini örten mavi muşamba gözüne çarptı. Joe'nun içeride kamera kurmadığını umarak garaja girdi. Arama emri olmadan şansını zorluyordu ama garaj kapısı açık bırakılmıştı. Nikki'nin sadece bir kar arabası olduğunu görmek için muşambayı kaldırmasına gerek yoktu. Geçen gün iki tane vardı.

Diğer kar arabası Zach'in olmalıydı ve Joe geçen gün Nikki ve Liam'ın ziyaretinden sonra onu atmıştı.

Nikki marangozhaneye gitmeyi çok istiyordu ama şansını daha fazla zorlamak istemiyordu. Ve Rory'nin iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Garajdan çıktı ve ön kapıya doğru yürüdü, yol boyunca izlendiğine dair bir işaret aradı.

Kapıyı Maggie açtı. Üzerinde hâlâ bornozu ve pijamaları vardı ve günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. "Ajan Hunt. Sizi beklemiyordum," dedi.

"Aramadan uğradığım için özür dilerim ama buralardaydım ve Eddie ile laboratuarda olanları size bildirmek istedim."

Maggie, "Bölge savcısı beni haberdar etti," dedi.

Nikki bunu unutmuştu. "Tüm detayları değil. İçeri girebilir miyim?"

Maggie karışmış saçlarını düzeltti. "Berbat görünüyorum."

"Bunun için endişelenme. Bugün Pazar."

Maggie hafifçe gülümsedi. "Tabii ki. İçeri girin."

Nikki onun çay ya da kahve ikram etmesini bekledi ama Maggie oturma odasına geçip kanepeye oturdu. Nikki de onu izledi ve açık kat planına bakan koltuğa oturdu.

"Joe nerede?" Nikki ses tonunu hafif tutmaya çalıştı.

"Bir müşteriyle dükkânda. Onu rahatsız etmek istemem." Maggie'nin gözleri Nikki'ye bakarken donuklaşmıştı. "Eddie Dana'yı öldürdüğünü itiraf etti mi?"

"Tam olarak değil." Nikki Maggie'nin herhangi bir tepki verip vermeyeceğine baktı ama Maggie uyuşmuş görünüyordu. "Eddie kız kardeşi ve kız arkadaşıyla birlikte çalışıyordu." Nikki kardeşlerin nasıl sistemin bir parçası olduklarını ve bunun işe yaramadığına inandıklarını anlattı. "Eddie'nin ayık kalamayan annelere karşı gerçekten öfke sorunları var. Annesi asla yapamadı."

"Mantıklı." Maggie iç çekti. "Artık seninle konuşmam gerektiğinden emin değilim, şimdi düşünüyorum da. Avukatımız her şeyi onun aracılığıyla yapmamızı söyledi."

Nikki, "Buraya seni içeri almak için falan gelmedim," dedi. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ne de olsa geçmişteki davranışlar gelecekteki davranışların en iyi göstergesidir. Dana'nın ayık kalamayacağına inanmak için her türlü nedenin vardı."

"Onu hafife almışım," dedi Maggie. "Onu dinlemeliydim. Ne de olsa bana anlatmaya çalıştı." Maggie'nin gözlerinde donuk bir ifade vardı. Nikki onun ilaç mı aldığını yoksa kendi mutsuzluğu içinde mi kaybolduğunu merak etti.

"Ne demek istiyorsun?"

Maggie'nin çenesi titredi. "Artık bir önemi yok. Kellan gitti."

Arka kapının gürültüyle açılma sesi Nikki'nin içine bir endişe dalgası gönderdi. Rory gidiyor muydu? Yoksa neler olduğunu öğrenmek için içeri mi geliyordu?

Joe mutfaktan içeri girdi, ağır flanel gömleğinin içinde kocaman görünüyordu. "Ajan Hunt. Burada olduğunuzu fark etmemiştim. Rory'yi görmeye mi geldiniz? Dükkânda."

Maggie kesin bir ifadeyle, "Dünkü olaylar hakkında beni bilgilendirmek için uğradı," dedi.

"Birini gözaltına aldığınızı duydum," dedi Joe. "Bütün bunların yakında sona ermesi için dua ediyorum."

Nikki onun sesindeki alt akımı mı hayal ediyordu? Joe bu sabah haberleri izlediyse David Webster'ı biliyor olmalıydı. Katiller köşeye sıkıştıklarında en tehlikeli hallerini alırlardı. Onu panikletmek istemiyordu.

"Dükkânda bana ve Rory'ye katılabilirsin ama korkarım sohbetimizi oldukça sıkıcı bulacaksın."

Nikki zorla gülümsedi. Rory ona neden mesaj atmamıştı? "Gitmem gerek ama teşekkürler."

Joe başıyla onayladı ve mutfığa geri döndü.

Nikki, Anderson'ların mülkünün arka tarafına bakan büyük cumbalı pencereye doğru yürüdü. Pencerenin altında, güzel bir sehpanın üzerinde birkaç ağır vitray vazo ve heykel duruyordu. Joe dükkânın yolunu yarılamıştı bile, Rory de içeride Joe'nun merhametine kalmıştı.

"Sizi geçirebilir miyim, Ajan?" Maggie sordu.

Nikki'nin kalbi hızla çarpıyordu. Şimdi çıkıp gitmek, Rory'den uzaklaşmak anlamına geliyordu. Elinde geçerli bir neden olmadıkça arama emri olmadan pek bir şey yapamazdı ve içinden gelen bir his yüzünden marangozhaneye girmek tüm soruşturmayı mahvedebilirdi. Kanıt ne olursa olsun Joe'nun serbest kalacağı anlamına gelebilirdi.

Pencereden uzaklaşarak Maggie'ye hayır demeye başladı. Ama kadının yüzündeki ifadeyle ilgili bir şey Nikki'yi durdurdu. Korkmuş ya da kızgın değildi. Durumu kabullenmişti. Kaç yıldır görmezden gelmişti?

Dana'nın yıllarca "ona söylemeye çalıştığını" söylemişti. Nikki'nin telefonu titredi.

Bir yargıç bulmuş. Beklemede kalın.

Telefonu cebine geri koydu ve oturdu.

"Dana size Joe'yu David Webster ile gördüğünü ne zaman söyledi?"

Otuz İki

Maggie donuk gözlerle Nikki'ye baktı. Salondaki, Joe'nun kesinlikle yaptırmış olduğu büyükbabanın saatinde saniyeler ilerliyordu. Maggie içini çekti ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Kaybolduğu gece," dedi.

"Ve sen ona inanmadın mı?" Nikki cevap verdi.

Maggie yüzünü buruşturdu. "Sen inanır mıydın?"

Nikki, "Ben olsam onu susturmak için tehdit etmezdim," dedi.

Maggie tekrar pencereden dışarı baktı. "Ben yapmadım. O zamanlar bana saygı duyardı. Onu Joe ve gördüğü çocuğun sadece güreştiğine ikna ettim. Joe lisede güreşçiydi. Ona özel ders verdiğini söyledim. Ama bir şey söyleyemedi çünkü Joe şüpheli olacak ve yapmadığı bir şey yüzünden başı belaya girecekti. Hayatlarımız onun yüzünden mahvolacaktı. Bana inandı, en azından bir süreliğine. Zaten gördüklerini anlayamayacak kadar gençti."

"Ne demek 'yapmadığı bir şey'?"

Başını iki yana salladı. "Kendime Dana'ya gerçeği söylediğimi söyledim. Ve eğer söylemediysem, bu bir kerelik bir şeydi. Joe asla böyle bir şey yapmaz. Bir çocuktan asla faydalanmazdı..." Tamamen yenilmiş görünüyordu. "Ama Ajan Hunt, bir insanın yeterince uğraşırsa kendini her şeye inandırabileceğini en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Nikki başını salladı. Maggie'nin neyi kastettiğini biliyordu. "Bu benim içinde bulunduğum durumla aynı değil. Bu ailemin cinayetlerine hiç benzemiyor. Ne de onlarla ilgili. Bu seninle ve neredeyse otuz yıldır sakladığın şeyle ilgili."

"O kötü biri değil," dedi Maggie. "Dana bu konuyu bir daha hiç açmadı mı?"

"Kış tatili için eve gelene kadar değil. Psikoloji dersi alıyordu ve travmatik olaylar hakkında bir şeyler öğreniyorlardı. Bu bir şekilde hafızasını tetikledi. Büyük bir kavgaya tutuştuk. Biliyordum."

ders çalışmak için hızı kullanıyordu çünkü ders yükü çok fazlaydı. Ona çenesini kapalı tutmasını yoksa annemle babama söyleyeceğimi söyledim. Sanırım bana inandı. Ya da inanmış gibi yapmanın kendi yararına olacağına karar verdi. Zaten hepsi geçmişti kaldı."

"Kellan ortaya çıkana kadar."

Maggie sustu. "Joe ona asla elini sürmedi."

"Çünkü çok gençti. Ancak ayıklık yolculuğu sırasında bir noktada Dana her şeyi hatırladı. Bununla başa çıkmak için mücadele etti ama oğlunun eninde sonunda risk altında olacağını biliyordu. Hayatının son yılını onun için yaşadı. Onu Joe'dan kurtarmak için. Ve siz kocanızın neler yapabileceğini biliyordunuz ve yine de test sonuçlarının değiştirilmesi için para ödediniz. Dana'nın kazanmasına izin veremezsiniz, değil mi?"

"Kellan sahip olduğum tek şeydi," dedi Maggie. "Ailem öldü. Dana asla ailemden biri olmayacaktı. Ayık kalamazdı. Bunu tüm kalbimle biliyorum."

"Sanki sen Joe'nun yeğenine dokunmayacağını biliyorsun da?" Nikki öfkeyle söyledi. "Bu seri avcılar hakkında bildiğimiz her şeye aykırı. Kellan doğru yaşta olurdu, manipüle edilmesi kolay olduğundan bahsetmiyorum bile. Joe'ya sonsuz fırsatlar verdiniz. Joe yıllar boyunca kaç çocuğun canını yaktı? Öldürdüğü sadece Kellan ve David mi? Peki ya Zach Reeves?"

"Kes şunu," diye bağırdı Maggie. "Kellan'ın ölümü tamamen Dana'nın suçu. Uzak durmalıydı."

"Zach Reeves aynı Cuma günü kayboldu," dedi Nikki. "Joe onu yetiştirmek için zaman harcamıştı. Zach'in gitmesine izin verecek kadar kendini güvende hissedebilirdi. Ama Kellan'ın o gün eve erken geldiğini unuttu. Onları gördü ve annesini aradı, değil mi? Kullan-at uygulaması olan bir cep telefonundan aramış olmalı. Joe'nun son birkaç aydır Zach'le iletişim kurmak için kullandığını varsayıyorum. Dana ortaya çıktı ve kıyamet koptu."

Maggie'nin dudakları birbirine öylesine sıkıca yapışmıştı ki bembeyaz kesilmişlerdi.

"Eve döndüğünde kız kardeşin hâlâ hayatta mıydı Maggie? İki cinayeti de örtbas etmesine yardım ettin mi?"

"Hayır," diye patladı. "Zach'in kaybolduğunu duyana kadar hiçbir fikrim yoktu, hatta siz Dana'nın öldürüldüğünü söylediğinizde bile. Zach

Joe'yla birlikte odunlukta çalışmak için daha önce buraya gelmişti. Cuma sabahı okula gitmedikleri için gelip çalışacaktı. İşte o zaman merak etmeye başladım. O zaman bile kendime delirdiğimi yleyip durdum. Joe kimseyi öldürmez. Ama bu sabahki haberlerde Zach'e ait bir parmak izinin Webster davasıyla eşleştiğiyazıyordu. Buna inanamadım."

"Parmak izi, kocanızın Zach'i yetiştirme çabalarının bir parçası olarak ona gnderdiğiybir mektuptan. Muhtemelen diğeryocuklara da aynı şeyi yapmıştır. Onu durdurmak için kaç fırsatınız oldu?"

İleri geri sallandı. "Diğerylerinden haberim yoktu, yemin ederim. Joe dükkânda çok zaman geçirir. Bazen yanına çıraklar alır. Ahşap işçiliğini öğrenmek istiyorlar."

"Bilmek istemiyordun," dedi Nikki. "Kellan ve Dana'nın cinayetlerinden kısmen sen sorumlusun. Zach'in ölümünde de."

Maggie boş gözlerle ona baktı. "Zach lmedi. Dün gece onu duydum."

Nikki ona baktı. "Ne?"

"Dün gece Joe'nun ikisine uyku hapı attım ve aramak için dükkana gittim. Deli olduğumu düşünerek ona seslendim. Bana cevap verdi. Sesi duvara vuruyormuş gibi geliyordu."

Nikki hızla yanına gitti ve omuzlarından tuttu. "Ahşap atölyesinin neresinde?"

"Bilmiyorum. Yatmaya gittim."

Kadın gerçeklik duygusunu kaybetmişti. Zach'i duymuş muydu acaba? Ve eğer duyduysa, şu anda Rory'yle birlikte orada mıydı?

Nikki cebinden telefonunu çıkardı ve Liam'ın mesajını aldıktan sonra başlattığı kaydı durdurdu.

"Kaldır şunu."

Kurulan tetiğinytanıdık tıkırtısı Nikki'nin içine bir korku dalgası gönderdi. Maggie'nin nişan aldığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı.

Nikki yere düştü, kulakları çınlıyordu. Odanın öbür ucundaki Maggie Anderson'a baktı. Ağızına aldığı kurşun Maggie'nin kafasını geriye atmıştı. ıkış yarısından dişler ve beyin parçaları dökülmüştü. Kurşun sandalyeyi delip geçmiş ve içine gömülmüş olmalıydı.

Nikki'nin kafası hâlâ silah sesinden dolayı çınlıyordu. Arka kapının çarparak açıldığını duydu ve kanepenin altına itmeden önce cep telefonundan "ara" tuşuna basacak zamanı ancak bulabildi.

Joe karısının adını söyleyerek odaya daldı. Onu görünce duvara yaslandı. "Mags?"

Nikki büyük cumbalı pencerenin altında duran yan masaya doğru ilerledi. Ağır cam kaselerden birine ulaşabilirse, onu bir silah olarak kullanabilirdi. Joe kederden felç olmuş gibiydi. Kolunu kaldırdı, parmakları kaselerden birine değdi. Onu yakaladı ve ayağa kalkmaya başladı.

Joe döndü, sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı. "Bunu sen yaptın."

"Maggie kendini vurdu çünkü hayatını sizi korumakla geçirdi. Daha fazla dayanamadı."

Öfkeden titreyerek ona doğru ilerledi. Ellerini ona geçirirse Nikki kurtulamayabilirdi. Masaya takılmamaya çalışarak geri çekildi. "Ekibim burada olduğumu biliyor. Aptalca bir şey yapmadan önce iki kere düşünsen iyi edersin."

"Aptalca bir şey mi? Kadın, kiminle uğraştığını bilmiyorsun. O çocukla geçirdiğim kazadan çok önce hayatımı kendi bildiğim gibi yaşıyordum."

Nikki öfkeyle, "Adı David Webster'dı," diye cevap verdi. "Şu anda sakladığınız çocuğun adı Zach Reeves. Ve onun burada olduğunu bilen tek kişi ben değilim."

Joe ona doğru hamle yaptı, bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. Nikki elinden geldiğince sert bir yumruk savurarak kaseyi Joe'nun kafatasına çarptı ve cam çarpmanın etkisiyle çatladı. Joe sendeleyerek geri çekildi ve Nikki kapıya doğru fırladı. Botları parke zeminde kaydı ve sertçe yere düştü, başını yere çarptı, kaburgaları zonkluyordu. Sersemlemiş bir halde yuvarlandı ve ön girişe doğru sürünmeye başladı. Etli eller ayak bileklerini kavradı ve onu geriye doğru çekti. Nikki avantajı yakalamak için dönmeye çalıştı ama Joe'nun tutuşu çok güçlüydü.

Kafasını tuttu ve yere çarptı. Nikki kan tükürdü ve görüşü bulanıklaştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam dizlerini belinin iki yanına koyarak onun üzerine çıktı. Bileklerini yere sabitledi.

"Maggie ve benim tek istediğimiz Kellan'ı huzur içinde büyötmektir. Ama Dana bu işin peşini bırakamazdı. Kellan'ın yaralanması onun suçuydu. Sonra ortaya çıktı ve delirdi. Başka seçeneğim yoktu." Ağır göğsünü onun sırtına bastırdı. "Başka seçeneğim yoktu. Şimdi Maggie gitti. Öürken bile Maggie'nin hayatını mahvetmeyi başarıyor."

Nikki nefes alış verişini kontrol etmeye ve zihni koştururken enerjisini korumaya çalıştı. Joe çok ağırdı, tüm ağırlığı üzerine çökmüştü.

"Yapacağım şey şu," dedi. "Sen ve ben, küçük erkek arkadaşının muhtemelen neler olduğunu merak ettiğı dükkana gideceğiz ve onu öldürmemi izleyeceksin."

Nikki ağzından kaçan çığlığı kontrol edemedi. Rory'nin ölmesine izin veremezdi. O neredeydi? Neden Joe gibi silah sesini duyunca eve koşmamıştı? Joe ona bir şey mi yapmıştı?

"Seni öldüreceğim," diye boğulmayı başardı Nikki. "Eğer ona zarar verirsen, yemin ederim seni öldürürüm."

Joe'nun kocaman kahkahası Nikki'nin vücuduna yeni bir acı dalgası gönderdi. Ayağa kalktı ve Nikki'yi ayağa kaldırdı. Onu evin içinde ve dışarıda sürüklerken kaburgaları yanıyormuş gibi hissediyordu. Dondurucu bir sis içeri girmişti. Adam onu karda yürütürken Nikki küçük buz parçalarını hissedebiliyordu.

Liam yolda olmalıydı. Telefonu açmamış olsa bile, mücadelenin en azından bir kısmı sesli mesajında son bulmuş olmalıydı. Miller muhtemelen onun Anderson'lara geldiğini de biliyordu. Neredeydiler? Gecikmeye aptal buz sisi mi neden olmuştu?

"Silah sesini duyduğumda," dedi Joe, "işlerin kötü gittiğini anladım. Rory'nin beni takip edemeyeceğinden emin oldum. Ama merak etme. Onun işini bitirşimi izleyeceksin. Kapıyı aç."

Nikki ellerinin titremesine engel olamıyordu. Joe'nun dükkânında ölümcül silah olarak kullanılabilecek o kadar çok alet vardı ki. Rory'nin kanlar içinde yere yığıldığını görmekten korkarak nefesini tuttu.

Joe onu içeri itti, eli hâlâ boynundaydı.

Göreceklelerinden korkarak hemen ana dükkân alanına baktı. Ama sadece küçük bir taze kan gölü gördü ve başka bir şey görmedi.

Rory'nin işareti.

"Fazla heyecanlanma," dedi Joe. "Elleri çok sıkı bağlı. O seni kurtarmayacak."

Nikki'nin akli karışmıştı. Joe'dan kaçabilir miydi? Joe'nun tutuşundan boynu ağrıyordu ama belki ayaklarını altından çekebilirse aletlerden birine ulaşabilirdi. Üzerinde silah yoktu, yoksa şimdiye kadar kullanırdı.

"Bak, bize bir ekmek izi bıraktı."

Nikki'nin dükkânın arkasına doğru giden kan izlerini fark etmesi birkaç saniye sürdü. Salon, hizmet odası ve banyo arka taraftaydı. Liam hem fırın odasını hem de banyoyu kontrol etmişti. Büyük binanın arka tarafına doğru topallayarak ilerledi. Zach başka bir yere mi saklanmıştı? Maggie onu gerçekten duymuş muydu?

"Rory." Onu yerde kıvrılmış görünce Nikki'nin kalbi boğazına düğümlendi. Joe güldü ve onu serbest bıraktı. Ona doğru koştu, nabzını bulabilmek için dua ediyordu. Adam yaşıyordu. Bilinci yerinde değildi ve kafasına aldığı sert bir darbe yüzünden kanaması vardı. Nikki onun başını kucağına aldı. "Rory, uyan. Ben buradayım."

Acı içinde inledi ama gözlerini kırıpştırarak açtı. Nikki saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve gülümsemeye çalıştı. "Nereye gitti?"

"Joe için endişelenme," dedi Nikki. "İyi olacaksın."

Joe alay etti. "Sana yalan söylüyor, Rory. Bütün bunlara karıştığın için üzgünüm. Sen iyi bir adamsın. Ama Maggie'yi o öldürdü."

"O kendini öldürdü," diye karşılık verdi Nikki. "Ama tetiği sen de çekmiş olabilirsin."

"O değil," diye mırıldandı Rory. "Çocuk. Nereye gitti?"

Nikki dondu kaldı, gözlerini Joe'ya dikti. "Ne çocuğu?"

"Ona cevap verme," dedi Nikki. "Sadece dinlen."

"Kapa çeneni." Joe onlara doğru adım attı, ayı gibi kolları Nikki'nin boğazına uzanıyordu. Vücudu sarsıldı ve kasıldı. Joe'nun vücudunun arkasına ikinci bir darbe indi. Nikki loş ışıktaki testere bıçağını görebiliyordu. Joe boynunu tuttu ve arkasını dönmeye çalıştı ama bıçak üçüncü kez, sonra da dördüncü kez saplandı. Joe dizlerinin üzerine çöktü, yalvarıyordu, sırtındaki yaralardan kan akıyordu, ama merhamet için yalvarışları cevapsız kaldı ve hareket etmeyi bıraktı.

Dudağı çatlamış, kirli, zayıf bir çocuk testereyi tutuyordu, parmak eklemleri tutuştan bembeyaz olmuştu. Nikki parmaklarındaki kurumuş kanı ve kollarındaki koyu mor çürükleri görebiliyordu.

"Zach." Nikki sesini olabildiğince eşit tuttu ve çocuk adını tanıyarak bir adım öne çıktı. Nikki o olduğunu biliyordu. "Zach, bana bak," dedi. "Benim adım Nikki. Büyükkanneni, büyükbabanı ve annenini tanıyorum. Artık güvendesin ama durmanı istiyorum." Zach bir adım daha attı ve kir ve çürüklere rağmen Nikki onun güzel yüz hatlarında Caitlin'e olan benzerliği görebiliyordu. Zach gençti, yüz hatları henüz olgunlaşmamıştı ama elmacık kemikleri ve pembe dudakları olgunlaşacaktı.

"Onun ölmesini istiyorum," dedi Zach.

Nikki yavaşça, "Biliyorum," diye cevap verdi. Zach'in vücuduna adrenalin pompalandığını ve sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Ama bu onun için kolay çıkış yolu. Eğer yaşar ve hapse girerse, uyanık olduğu her an cehenneme dönecek. Sana söz veriyorum."

Zach testere bıçağını havada tuttu. Joe hareket etmemişti ama nefes alıyordu.

"Zach, benim adım Nikki," diye tekrarladı. "Ben bir FBI ajanıyım."

"Caitlin senden bahsetti," diye yanıtladı Zach. "Senin tanıdığı en cesur insan olduğunu söyledi."

Rory doğrulmaya çalıştı ama Nikki ellerini onun omuzlarına koydu. "Kal." Rory'nin altından çekildi ve yavaşça ayağa kalktı. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Caitlin seni bulmama yardım etti. Herkes senin gittiğini düşünürken bile vazgeçmeyi reddetti. O seni bekliyor, büyükkannen ve büyükbaban da öyle. Bıçağı yere bırak."

Zach yavaşça indirdi ama Joe'yu izlemeyi hiç bırakmadı. Nikki Joe'nun yanından uzaklaştı, yaklaşırken yavaş hareket etmeye dikkat etti. Zach'in gözlerinden yaşlar aktığını görebiliyordu ama bıçağı ona uzattı ve Nikki'nin görebildiği tek şey yüzündeki rahatlamaydı.

Otuz Üç

Nikki fermuarlı bağlar buldu ve sağlık görevlileri ile destek çağırmadan önce Joe'nun ellerini sabitledi. Rory başını tutarak bir iniltiyle doğruldu. Yanında diz çöken Nikki'ye, "Pislik herif bana arkamdan vurdu," dedi.

"Beyin sarsıntısı geçirdiğine eminim. Sağlık görevlileri gelene kadar orada kal, tamam mı?"

Zach hâlâ Nikki'nin elini sıkıca tutuyordu. Telefonunda tanıdık bir numara açtı ve gönder tuşuna basarak aramayı hoparlöre aldı.

"Nikki? Neler oluyor?" Caitlin söyledi.

Zach'in gözleri onun telaşlı sesiyle irileşti. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Nikki onun elini güven verici bir şekilde sıktı. "Sen ve Reeves'in Zach'le konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Caitlin'in içten gelen hıçkırıkları Nikki'nin gözlerini yaşarttı. Ailenin hissettiği sevinç ve korku karışımını hayal bile edemiyordu. Zach akıl almaz bir şey yaşamıştı ama Nikki onun hayatına devam edebilmesi için ellerinden gelen her şeyi yapmaya hazır ve bekleyen üç kişi olduğunu biliyordu.

"Zach?" Hattan Ben'in sesi geldi. "Orada mısınız?"

Büyükbabasının sesi Zach'i sessizliğinden kopardı. "Buradayım büyükbaba," dedi, gözlerinden bir damla yaş süzülerek. "Eve dönmek istiyorum."

Rory hastaneye gitmekten vazgeçmeye çalıştı ama Nikki ailesini ve kardeşini aramakla tehdit edince vazgeçti. Nikki ambulansa bindi ve onu öptü. "Burada işleri bir düzene sokar sokmaz orada olacağım."

"Tamam," dedi. "Sence Zach iyi olacak mı?"

"Umarım öyledir," diye yanıtladı Nikki. "Onu seven bir ailesi var ve bu çok büyük bir değer."

Rory kalın bir sesle, "Sen de öyle," dedi.

Nikki'nin nabızı hızlandı. "Biliyorum. Ben de onlar için aynı şeyleri hissediyorum."

Rory onun gömleğini kavradı ve sert bir öpücük için kendine çekti. "Yakında görüşürüz."

Teçhizatın yavaşça indi ve sağlık görevlisi kapıları kapattı.

Zach ve Joe ayrı ambulanslarla hastaneye götürülmüşlerdi bile. Caitlin ve Reeves onunla orada buluşacaklardı. Maggie öldüğüne göre Joe'nun kimsesi yoktu. Nikki onun ölümünün yaratacağı yalnızlığa katlanmak için hayatta kalmasını umuyordu.

Nikki, sağlık görevlilerinden önce gelmiş olan Liam ve Miller'ı aramaya çıktı. Onları dükkânın arka köşesinde, hizmet odasının olduğu yerde buldu. Joe dükkânın o bölümünün altına kasırgaya karşı güvenli bir yeraltı sığınağı kurmuş ve girişini Nikki ve Liam'a dükkânı ilk ziyaret ettikleri gün gösterdiğine benzer bir sürgülü kapıyla gizlemişti. Dört beton merdiven, yaklaşık dört kişiyi alacak kadar büyük görünen yeraltı sığınağına iniyordu. Nikki'ye bir mezar mahzenini hatırlatmıştı.

Nikki onlara katıldığında Liam, "Kellan'ın cesedinin tutulduğu yer burası olmalı," dedi.

Zach ona Dana geldiğinde Joe'yla birlikte olduğunu söylemişti. Kellan okuldan eve döndüğünde onları görmüş ve panik içinde annesini aramıştı. Nikki onun gördüğü ilk telefonu kullandığını ve farkında olmadan Joe'nun telefonundaki kullan-at uygulamasını kullandığını tahmin etti. Bu yüzden aramanın izini sürememişlerdi.

Zach'in anlattıkları bulanıktı ama Dana Joe'yla yüzleşmiş ve polisi aramaya çalışmıştı. Kellan bu sırada düşmüş ve başını çarpmıştı. Fırtına sığınağında annesinin kollarında ölürken Zach umutsuzca oturup onları izlemişti. Dana ve Kellan'ın sığınaktan ne zaman ayrıldıklarından emin değildi ve Nikki Zach'in vücudunda sakinleştirici bulacaklarından şüpheleniyordu.

Zach ona Joe'yla nasıl tanıştıklarından pek bahsetmemişti ama Nikki onun önümüzdeki günlerde ailesine açılacağını umuyordu.

Liam, "Joe'nun yüzü tüm eyalete yayıldığında, sanırım çok daha fazla insana zarar verdiğini öğreneceğiz," dedi. "Tabii David Webster'a yaptığı gibi hepsini öldürmediyse."

Kurbanların genellikle güvenli olduğunu bildikleri zaman ortaya çıktıkları doğruydu. Joe kaç kişinin hayatını mahvetmişti? "O usta bir manipölatör. Tahminimce onları tehdit edip utandırarak susturdu ya da bunun kendi suçları olduğuna inandırdı. Umarım Webster'ları rahatlatır ve oğullarının cesedini nereye gömdüğünü söyler."

Miller kararlı bir şekilde, "Bu dükkânı ve evi yerle bir edeceğiz," dedi. "Eğer başka bir şey saklıyorsa, onu bulacağız."

Baş dönmesi Nikki'nin üzerine çöktü. Merdivenlere oturdu ve Liam'a baktı. "Sanırım Caitlin sana Zach'ten bahsetmiş."

Başını salladı. "Ona şimdilik ailesine odaklanmasını söyledim. Aramızdaki şeyler bekleyebilir." Daralmış gözlerle onu inceledi. "Sen de kontrolden geçmelisin."

"Sağlık görevlileri beni taburcu etti," dedi.

Liam, "O zaman hastaneye git ve Rory'yle birlikte ol," dedi. "Bunu biz halledebiliriz."

Nikki ilk kez onunla tartışmadı.

Nikki hastanenin aileler için ayrılmış sessiz bekleme salonunda gergin bir şekilde volta atıyordu. Sorumlu hemşire ona Rory'nin geceyi geçirmek konusunda tartıştığını ve ailesinin de onunla birlikte acil serviste röntgen sonuçlarını beklediğini söylemişti.

Hemşire, "Ona burada olduğunuzu söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Ailesi gidene kadar bekleyeceğim." Nikki en yakındaki sandalyeye oturdu ve başını duvara yasladı. Hastaneye giderken aldığı aspirin nihayet işe yaramaya başlamıştı ama yorgunluktan vücudu erimiş gibi hissediyordu. Gözlerini kapadı ve uyumak için dua etti.

Sıcak bir el omzunu dürttü. Nikki yarı yarıya Rory'yi görmeyi umarak gözlerini açtı. Onun yerine, darmadağınık ama mutlu bir Caitlin Newport karşısında duruyordu. Nikki Zach'in nasıl olduğunu soramadan, Caitlin eğilip kollarını Nikki'nin boynuna doladı ve hıçkırarak teşekkür etti.

"Ben sadece işimi yapıyordum." Nikki Caitlin'in sırtını sıvazladı.

"Biliyorum." Caitlin burnunu çekti. "Ama kimse dinlemezken sen dinledin ve onu buldun."

"Sadece sen vazgeçmediğin için," diye homurdandı Nikki.
"İstediyini elde etme konusundaki yeteneğin sonunda işe yaradı."
Caitlin gülererek homurdandı. "Sanırım öyle. Rory iyileşecek mi?"
"Beyin sarsıntısı geçiriyor. Ailesi şu anda içeride," dedi
beceriksizce.
"Sizden gerçekten nefret etmiyorlar," dedi Caitlin. "Sadece bu
zihniyetten vazgeçemiyorlar. Ama dayanın."
Nikki gülümsemeye zorladı. "Hep öyle yaparım."

Sonsöz

Bir hafta sonra Nikki yatak odasındaki aynanın önünde durmuş, gür saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Joe'yla olan kavgasından kalan morluklar iyileşiyordu ve birkaç gün dinlendikten sonra cildi renginin çoğunu geri kazanmıştı. Midesinde kelekler uçuştığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Rory'yle o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, onu gördüğünde heyecanlanmaması gerekirdi. Ama ilk kez onun evine geliyor ve Lacey'yle tanışıyordu.

Fırçayı saçlarında bir kez daha gezdirdikten sonra şifonyerinin üzerine fırlattı. "Lacey, ne yapıyorsun?"

Kızı pırıl pırıl kelek kanatları ve okulda yaptığı pembe göz maskesiyle köşeyi döndü. "Kelebeğe benzemiyor muyum anne?"

"Kesinlikle."

Lacey Nikki'nin yatağına atladı ve zıplamaya başladı. "Az önce televizyonda adını duydum."

"Yaptın mı?"

Lacey ciddiyle, "Sen bir kahramansın," dedi.

"Yardım ettim." Webster'lar bugün bir basın toplantısı düzenleyerek oğullarının cesedinin nihayet Joe'nun sattığı mandıradaki sığ bir mezardan çıkarıldığını duyurdular. Joe daha az ceza karşılığında David'in cesedinin yerini söylemeyi kabul etmişti ama David ve Dana cinayetleri yüzünden hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti. Diğer çocukların isimlerini vermeyi reddetti ama Liam, Anderson'ların evinde bulunan kanıtlardan birkaçının yerini tespit etmeyi başarmıştı.

Kapı zili çaldı ve Nikki'nin sinirleri yeniden gerildi.

Lacey yataktan fırladı ve oturma odasına doğru koştu. "Bu senin yeni arkadaşın mı anne?"

"Evet ve onunla tanışman için sabırsızlanıyorum." Kalbi hızla çarpan Nikki kapıya doğru yürüdü.

Caitlin, Webster'lar, Dana ve oğlu için adaletin yerini bulması Nikki'nin tek istediği şeydi ve davalarını sonuçlandırıp rahat bir uyku çekebileceklerini bilmek rahatlatıcıydı. Anne babasının ölümünden beri her gün adalet için mücadele etmişti ama hatalar ve yanlış dönüşler de olmuştu. Sonuca ulaşmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu ve şimdi Webster'lar da biliyordu.

* * *

Özel Ajan Nikki Hunt'ın yer aldığı yürek hoplatan bir gerilim daha okumak ister misiniz? Serinin 3. Kitabında Nikki'nin geçmişinden bir hayalet geri dönüyor
-çıktığında ilk duyan olmak için [buradan](#) kaydolun!

[Buradan kaydolun!](#)

Stacy'den Daha Fazlasını Dinleyin

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan [kaydolun!](#)

Stacy Green tarafından yazılan kitaplar

NIKKI HUNT SERISI

[*Kardaki Kızlar Mükemmel*](#)

[*Bir Mezar*](#)

Sesli olarak mevcuttur

The Girls in the Snow ([İngiltere](#) ve [ABD'de](#) mevcut)

Stacy'den Bir Mektup

One Perfect Grave'i okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür ederim. Eğer kitabı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Umarım *One Perfect Grave*'i sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratır.

Okuyucularımdan haber almayı seviyorum; Facebook, Instagram, Twitter veya web sitem üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

Teşekkürl

er, Stacy

stacygreenauthor.com

Kardaki Kızlar

Madison yağan karın içinde sola bakarak yürüdüsağa .
içinden geçen patikayı kullanmak Kaylee'nin fikriydiOrmanın ;
kimsenin onları takip etmeyeceğini söylemişti. Ama Madison
yi kaybetti bir an için Kayleeve tekrar bulduğunda 'yalnız
değildi...gözdenonu

Stillwater, Minnesota'nın ücra ormanlarında günlerce çığlık atsanız da kimse sizi duymaz. Bu yüzden on beş yaşlarında iki kızın cesedi karda donmuş halde bulunduğunda, **Özel Ajan Nikki Hunt** katilin yerel olduğundan emindir: Birisi kızları nereye saklayacağını biliyordu ve asla bulunamayacaklarını düşünüyordu.

Nikki yirmi yıldır evine gitmemiş olsa da davayı devralması gerektiğini bilmektedir. Stillwater'daki Şerif departmanı, kızların cinayetlerini, daha önceki cinayetlerle ilişkilendirerek çoktan bir hata yapmıştır.

Ünlü bir seri katil, katilin kasabadan biri olabileceği fikrini reddediyor.

Sonra saçına kırmızı ipek bir kurdele bağlanmış başka bir kızın cesedi bulunur ve Nikki katilin kendi karanlık geçmişiyle ve Stillwater'ı terk etme sebebiyle bir bağlantısı olduğunu fark eder.

**Şehirde bunları isteyen tek kişi Nikki değil.
gizli kalması gereken sırlar. Başka bir çocuk daha kaçırılmadan
önce şeytanlarıyla yüzleşebilecek midir?**

Sürükleyici ve tüyler ürpertici *Kardaki Kızlar*, nefesinizi kesecek ve kalp atışlarınızı hızlandıracak son düğüme kadar elinizden bırakamayacaksınız. Karin Slaughter, Lisa Gardner ve Robert Dugoni hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

Teşekkür

Okuyucularıma Nikki Hunt serisine verdikleri inanılmaz destek için teşekkür etmek istiyorum. Yazması çok eğlenceli bir karakter ve bu kadar çok insanın seriden keyif alması beni çok heyecanlandırıyor. Ayrıca Bookouture'daki editörüm Jennifer Hunt'a serinin yaratılmasındaki yardımları için teşekkür etmek istiyorum. Tüm Bookouture editoryal ve pazarlama ekibine sıkı çalışmaları ve özverileri için teşekkür ederim.

Aileme, özellikle de eşim Rob Whisenand ve kızım Grace'e: Desteğiniz ve anlayışınız olmasaydı bu kitabı bitiremezdim. Bana katlandığınız için çok teşekkür ederim.

John Kelly'ye Minnesota'nın doğal kaynakları, St. Croix Nehri ve Stillwater hakkındaki katkıları için özel olarak teşekkür ederiz. Her zaman olduğu gibi Kristine Kelly'ye desteği ve detaylara gösterdiği özen için çok teşekkür ederiz.

Maureen Downey, sürekli dağınıklık halime rağmen yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Theresa'ya ve Poised Pen Productions'a da yazmaya odaklanabilmem için sosyal medya işlerimin çoğunu üstlendikleri için çok teşekkürler.

Bu kitap Covid-19 salgını sırasında yazıldı, ancak onu serinin dışında bırakmayı seçtim çünkü hayatlarımızdan yeterince çaldı ve kurgunun bir kaçış olması gerekiyor. Kocam ve ben evden çalışabildiğimiz için çok şanslıyız, ancak ön saflardaki tüm temel çalışanlara ve tıp uzmanlarına büyük bir teşekkür göndermek istiyorum.

One Perfect Grave kısmen Jacob Wetterling davasından esinlenmiştir. Jacob 1989 yılında kayboldu ve katili nihayet 2016 yılında adalete teslim edildi. Jacob'inki gibi çok fazla hikâye ve hayal bile edilemeyecek kayıplar yaşayan çok fazla ebeveyn var. Bu ailelere yardımcı olma çabaları için Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi'ne ve bu vakaların aydınlatılması için yorulmak bilmeden çalışan tüm kolluk kuvvetlerine teşekkür ederiz.

Bookouture tarafından 2021 yılında yayınlandı

Storyfire Ltd'nin bir baskısıdır.

Carmelite Evi

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Telif Hakkı© Stacy Green, 2021

Stacy Green, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, fotokopi, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, yayıncıların önceden yazılı izni olmadan kaydedilemez veya başka bir şekilde

kullanılamaz. e-Kitap ISBN: 978-1-80019-273-7

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın

hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

